

108
F. B. Bougaras 74 230
Τῷ ΑΓΓΕΛΩ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΚΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ
572

ΕΠΙ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

«Μὴ σιγήσης, μηδὲ καταπρύγνης, ὁ Θεός.
«Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦν-
«τές σε ἦσαν κεφαλὴν
«Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργήσαντο γνώμην,
«καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου
«Ἐβουλεύσαντο ἐν ὁμοσίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ σκηνώματα
«τῶν ἰδουμαίων καὶ οἱ Ἰσχυλῖται, Μισαδ
«καὶ οἱ Ἀγαρινοὶ μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.
«Εἶπαν· Κληρονομήσωμεν ἑαυτοῖς τὸ θυσιαστήριον
«τοῦ Θεοῦ.
«Ὁ Θεός μου, τοῦ αὐτοῦ ὡς τροχόν, ὡς καλῶ-
«μην κατὰ πρόσωπον ἀνίμου.»

(ΨΑΛΜΟΣ ΠΒ΄.)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

ΕΙΣ ΗΝ ΠΡΟΣΤΙΘΕΤΑΙ ΩΔΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΝΕΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΜΠΟΛΑ.

1837

F. L. Barduzoo

ALBERT

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ.

Τῇ Α. Μ. Τῷ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΩΝ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ Β΄.

Ὅτε πρωτοστάτης γένους δούλου καὶ διωκομένου,
Νέος Μωϋσῆς ἐπάνω τοῦ Σινᾶ πυρπολούμενου,
Ὁ γεννήτωρ Σου τὰς πλάκας εἰς τοὺς κόλπους του ἐκράτει
Ὅπου τὸν ἀρχέγονόν του Νόμον ὁ Θεὸς φυλάττει,
Ὅτε εἰς τὸ μέτωπόν του λάμπουσα ἡ Πίστις ὤλη
Ὡς ἡλίου χρυσοῦς δίσκος πόρρωθεν ἐφωτοβόλει,
Πᾶσα δὲ τὸν ἐθεῖτο ἡ Ἀνατολὴ σχιρτῶσα,
Καῖσαρ! ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη πρὸς αὐτὸν ἐνθουσιῶσα.
Πλὴν ἐφώρμησεν ἡ Δύσις καὶ τὴν ἔδραξεν, ὥς δράττει
Ὁ ἱέραξ τὸ στρουθίον καὶ ἀσπαῖρον τὸ σπαράττει.

Καὶ τὴν χώραν τῆς δουλείας ἐγὼ φεύγων, ὥς αἱ Μοῦσαι
Αἰὰπὸ πολλῶν αἰώνων τὴν ἐστίαν των γυγῶσαι,
ἦλθον πρὸς τὸν κυβερνῶντα τὴν ὑψίπυλον Ῥωσσίαν
Διὰ σκήπτρου συγκρατοῦντος τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν . . .

Φεῦ ! τὸν Μάρτυρα ἐκείνον ἡ γῆ σήμερον δὲν βλέπει,
 Διδὼν ἔγραψα τοσαῦτα εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἔπη.

Ὁ ἀστήρ, ὁ ἐπιχύσας λαμπηδόνα παγκοσμίαν,

Εἰς τὴν ἄπειρον ἐκρύβη τοῦ αἰθέρος ἐρημίαν,

Καὶ τῆς Πίστεως τὴν νέαν κιβωτὸν εἰς τὰς ἐκτάσεις

Σκοτεινῆς, πολυχυμάντου ἐγκατέλιπε θαλάσσης . . .

Πλὴν τί λέγω; Αὐτοκράτωρ, ἔλαβες κληρονομίαν
 Τὸ ἰδραῖον φρόνημά του, τὴν γενναίαν του καρδίαν.

Ἡ ἐκ πένθους βαθυτάτου ἀναδυομένη μόλις

Βασιλεία Σου αὐγάζει ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας ὅλης,

Ὡς ἑαρινοῦ ἡλίου ἱλαρόφωτος πρῶτα

Ῥοδοστέφουσα τὰ ὄρη καὶ χρυσοῦσα τὰ πεδία.

Ἀπολύεις τοῦ ἰδάφου τοὺς λαοὺς Σου καθ' ἡμέραν,

Τῆς παιδείας τὴν λαμπάδα καθιστᾷς φωτεινότεραν,

Καὶ διὰ σιδηροδρόμων ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας πάσης,
Συρτεμυρόντων καὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἐκτάσεις,
Κατ' Αὐστρίας καὶ Τουρκίας δίδεις εἰς τοὺς Ῥώσσους δῶρον.
Τὰς ἐπὶ τῶν Θηβῶν Πύλας μεθ' ἐπὶ δοξατοφόρων.

Τὴν Ῥωσσίαν ἢ προή Σου, Βασιλεῦ! ἰσχυροτάτη,
Εἰς εὐρεΐαν ὀπλοθήκην, εἰς στρατῶνα μεταλλάττει.
Φάλαγγες δὲ Τουρκομάχοι καὶ στρατοὶ πεζῶν, ἐρίππων,
Ὡς ἀπὸ τῆν γῆν γεννῶνται εἰς τῆς πτέρης Σου τὸν κύπον.

Μετὰ φλογερῶν δακρύων βρέχων κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν
Τὴν διὰ τῆς Ἑλληνίδος Ἄρρης βαπτισθεῖσαν χώραν,
Ἥτις ἔχει στέφανόν της τοὺς ἀδάμαρτας τοῦ πόλου
Καὶ τοὺς πάγους προμαχῶνας κατ' ἐχθροῦ της κόσμου ὅλοι,
Αἰλιὰν ἀκούω, ἥτις μὲ ἀνακαλεῖ ἐκεῖνον
Τὸν ὀκταετῇ ἀγῶνα τῶν ἡρωϊκῶν Ἑλλήνων.

Ἀνατριχιδῶν δὲ βλέπω ἀκρατήτους συγχιρήσεις,
 Πατριωτικὰς ἐμπνεύσεις καὶ ἀγνὰς αὐταπαρνήσεις
 Λαοῦ τρέχοντος ἀτρόμως εἰς τὰ ἔλφη τοῦ θανάτου
 Διὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ διὰ τὸν Καίσαρά του.

Ὁ Θεὸς ἐτήρει σώους εἰς ἐπτὰ πυρὰς κλιβάνου
 Τοὺς Ἀβραμιαλοὺς παῖδας, ρικηφόρους τῆς βασάνου·
 Οὕτω χθὲς εἰς τὴν πυρώδη Σεβαστούπολιν ἐκράτει
 Ἀβλαβῇ τὸν Ῥώσσον, ὅστις ἐπὶ τῶν φλογῶν ἐπάτει.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐν μέσῳ ἐχθρικῶν ὀχυρωμάτων
 Ἐμεινε, τὴν ὠρισμένην ὥραν τοῦ Θεοῦ φυλάττων,
 Ὡς ὁ Τάραϊς, ὁ πρόσω γραγμὸν πάντα καταβάλλων,
 Ἀκατάσχετος διῆλθε τὰ στρατεύματα τῶν Γάλλων.

Κατὰ θέλαν βουλὴν ἤδη τελευτᾷ ἡ Συμμαχία.
 Πλὴν αἰώνων βίον ἔχει ἀτερμόνων ἡ Ῥωσσία.

‘Ο ζητῶν γὰ καταστρέψῃ τὸ Σὸν, Καῖσαρ, μεγαλειῶν
 Τῇ γῇ πρέπει γ’ ἀνατρέψῃ πρῶτον ἀπὸ θεμελίων.

Εὐτυχὴς ἂν ἡ γραφὴ μου ἐπαξίως ὄψιν μίαν
 Τοῦ πολέμου δελξὴ τούτου, πρῶτον εἰς τὴν Ἱστορίαν!
 Εὐτυχέστερος διότι, ὅτε καὶ ὑπὸ τὰ φύλλα
 Τρέμει τῆς μικρᾶς τῆς γλώσσης τὴν κοπὴν ἡ Φιλομήλα,
 Σὺ, προστάτης τῶν ψαλμῶν μου, τὴν ἀθανάσιαν οὕτω
 Τοῦ ὀνόματός Σου δίδεις εἰς τὸ σύγγραμμά μου τοῦτο!

1801
1802
1803
1804
1805
1806
1807
1808
1809
1810
1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1820
1821
1822
1823
1824
1825
1826
1827
1828
1829
1830
1831
1832
1833
1834
1835
1836
1837
1838
1839
1840
1841
1842
1843
1844
1845
1846
1847
1848
1849
1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860
1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

(19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1833.)

Ότε, καὶ ἀνακωχῆς ἐπιγενομένης, ἡ μὲν ἐφημεριδο-
γραφία τῆς Ἀγγλίας, ἀδιαλλάκτως πρὸς τὴν Ῥωσσίαν
καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔχουσα, διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ
Ἀνατολικοῦ πολέμου, ὁ δὲ τύπος τῆς Γαλλίας, ὑπὸ
σιδηρᾷ χεῖρα πιεζόμενος, ἐκφέρει ἐγκώμια καὶ πανηγυ-
ρικούς ὑπὲρ τῆς Τουρκίας, δημοσιεύω ἐγὼ, πρὸς ἀνά-
βλεψιν τῆς τυφλωττούσης Εὐρώπης, μελέτας τινὰς μὴ
ἄμοιρούσας ἴσως ἐμβριθείας, καὶ τοι ἐπιγραφομένας
Ἀπομνημονεύματα Ποιητικά.

Εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς ἐγχαράττω τὰ ἐπισημότερα
τῶν ἐπὶ τοὺς τρεῖς φοβεροὺς ἐνιχυτοὺς γεγονότων,
καταδεικνύω τὰ αἷτια καὶ τὰ ἐπακόλουθα τούτων, προσ-
τίθημι τὰς σκέψεις καὶ τὰς εὐχὰς μου, ἀνασκευά-
ζω δὲ καὶ ὅσα τὸ ψεῦδος δι' ἀναριθμήτων βιβλιαρίων
εἰσέτι διαδίδει, πλανῶν τοὺς εὐπίστους λαοὺς ἐπὶ πο-
λέμου ἀνοσίως ἀρθέντος καὶ πασιφανῶς λαβόντος τὴν
ἀρχὴν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ προκείμενον πόνημα, ὡς τρίπλευρόν τι μνημεῖον, ἀπὸ τριῶν προσόψεων παρίστησιν εἰς μὲν τὴν Δύσιν τὰ στυγερά· ἐγκλήματα τῶν διεπόντων τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀνταλήν τὴν ἀδιάκοπον σειρὰν τῶν μαρτυρίων τῆς καὶ τὴν προχγγελίαν τῆς ἀπὸ τούτων ἀπαλλαγῆς, εἰς δὲ τὴν Ἀρχαίον τὴν αἰδικὸν κατ' αὐτῆς ἐπίθεσιν τῶν ἐσπερίων ἐθνῶν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ προορισμοῦ τῆς ἐν ἐμμένῃ ἐπιζητοῦσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐν τῇ Τούρκιᾳ Χριστιανῶν.

Ἡ τοῦ λόγου μου ἐμμετρός ὕψις οὐδόλως βλάπτει τὴν δύναμιν τοῦ συλλογισμοῦ· ἐν ᾧ δὲ κρύπτει αἱματηράς καὶ φρικαλέας σκηνας ὑπ' ἄνθη καλλιχρόα, προσκτάται ἀπὸ τῆς ποιήσεως καὶ νεῦρα ἐλκοντα τὴν προσοχὴν ἐπὶ πραγμάτων τοσοῦτω σοβαρῶν.

Ἀλλ' ἐνὸς μόνου λύχνου φῶς ἀρκεῖ πρὸς διασκέδασιν τοσοῦτου σκότους, ἢ μιᾶς μόνης φωνῆς ἐπήχησις πρὸς κατασίγασιν τοσοῦτων κραυγῶν; Ἀμφιβάλλω.

Ἡ γῆ ἐν τούτοις ὑπέταξε τὸν οὐρανόν; Οἱ κοσμοκράτορες ἐξήλειψαν τὴν ἄνωθεν αὐτῶν ἱσταμένην εἰκόνα τοῦ τιμωροῦ Θεοῦ, καὶ συνέτριψαν τὸν ὀπισθεν αὐτῶν ὀξυνόμενον χάλαμον τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας;

Ἡ συγγραφὴ μου ἔστω καὶ διαμαρτύρησις τῆς σφαγιασθείσης ἀνθρωπότητος κατὰ τῶν σφαγῶν αὐτῆς.

Πρὶν ἢ σάλπιγξ τοῦ Ἀρχαγγέλου καλέσῃ τούτους ἐνώπιον τοῦ κρινοῦντος τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς, ἡ φωνή

μου καλεῖ αὐτοὺς τούτους εἰς τὸ δικαστήριον τῶν νῦν καὶ τῶν ἔπειτα γενεῶν.

Ναπολέον καὶ Παλμερστὼν, παράστητε! Τί ἐγένοντο αἱ ἀπὸ μιᾶς ἐσχατιᾶς εἰς ἄλλην ἀποσταλεῖσαι τοσαῦται μυριάδες ἀνθρώπων;

Διὰ τίνας ἐθύσατε τούτους; διὰ τοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς οὐδὲ καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ἔθνος ἀποτελοῦντας! διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὁμάρου καὶ τοῦ Ἀμουράτου, τῶν ἐμπρησάντων τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Βυζαντίου! διὰ τοὺς φονεῖς δέκα ἐκατομμυρίων Ἑλλήνων ἀπολεσθέντων, τῶν μὲν κατὰ τὴν Θράκην, Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν, Ἡπειρον καὶ Πελοπόννησον, τῶν δὲ κατὰ τὴν Εὐβοίαν, Κρήτην, Κύπρον, Ῥόδον καὶ Χίον! διὰ τοὺς παραδόντας εἰς πῦρ καὶ εἰς μάχαιραν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Τρανσυλβανίαν, τὴν Πολωνίαν καὶ Αὐστροίαν! διὰ τὸ ὑπὸ γήρατος κάτω νεῦσαν Ὀθωμανικὸν Κράτος, πρὸς οὗ τὴν ὑποστήριξιν ἐπινόειτε ματαιῶς ἐρείσματα καὶ βακτηρίας!.. Πλὴν τί λέγω; Οὐδ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς κατὰ τῶν Ῥώσων ὑπερασπίσεως τῶν Τούρκων· οἱ Ῥῶσσοι ἐξῆλθον πρότερον τῆς Τουρκικῆς χώρας, ὑμεῖς δὲ εἰσεβάλετε ὕστερον εἰς τὴν Ῥωσικὴν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τίνος χώρας, καὶ κατὰ τίνων λαῶν ἐφώρμησαν αἱ φάλαγγες ὑμῶν; κατὰ τῆς Ῥωσσίας ὅπου οἵαιδ' ἥποτε στρατιαὶ ὀδεύσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα, ὅ,τι ἂν αὐταὶ ἀρπάσωσι προχέουσαι τὸ αἷμά των κατὰ

τούς τρεῖς μῆνας τοῦ θέρους, ἀποδίδουσι τοῦτο προστιθέμεναι καὶ τὰ ὅστ'α των κατὰ τοὺς ἐννέα τοῦ χειμῶνος! κατὰ τῶν Ῥώσων, οἵτινες, ἂν ἡττηθῶσι κατὰ τὰς προσβαλλομένας ἄκρας τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀποχωροῦντες τότε ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν τῆς Βαλτικῆς μέχρι τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς Ταυρίδος μέχρι τῆς Λαπονίας, ἐγκλείουσι τὸν ἐχθρὸν ἐντὸς ἀπεράντων ἐρήμων, ὕστερον δὲ πίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ σύμπαντες, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, ἐτοίμως ἀποθνήσκοντες ὑπὲρ Πίστεως, Πατρίδος καὶ Καίσαρος!

Ἡ ἄρα ἡγνοεῖτε ὅτι πολέμιος μὲν ἦν ὑμῶν, σύμμαχος δὲ τῶν Ῥώσων καὶ ὁ χρόνος αὐτός; ὅτι ἀνέφικτος ὑπῆρχεν ἡ διὰ παντὸς στρατοπεύδουσις ὑμῶν ἀπὸ τοῦ Νιεμένου μέχρι τοῦ Ἱεράσου πρὸς κάθειρξιν τοῦ Γίγαντος ἐντὸς τῆς ἡμισείας οἰκουμένης, ἐφ' ἧς βασιλεύει;

Πρὸς τί ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ σφαγὴ τοσούτων μυριάδων Χριστιανῶν; Εἶδετε τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον ἐξεγειρόμενον τοῦ τάφου, καὶ μετὰ φονικῆς ὁρμῆς ἐτρέξατε ὅπως ὠθήσητε αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ βάραθρον τοῦ θανάτου καὶ ἄνω τοῦ μνήματος ἐμπήξητε τὴν ἡμισέληνον ἀντὶ τοῦ σταυροῦ;

Ἐκηρύξατε δύο σκοποὺς τοῦ ἀθεμίτου αὐτοῦ πολέμου, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τὴν ἐξασθένησιν τῆς Ῥωσσίας Ἀμφότεροι ὁμῶς κατεδείχθησαν μάτχοι καὶ ἀνεμῶλιοι· τὸ μὲν Τουρκικὸν Βασίλειον

καταρρέει, σαθρωθὲν κορυφὴν καὶ θέμεθλα· τὸ δὲ Ῥωσικὸν Κράτος, πλήρες ζωῆς καὶ δυνάμεων, διατηρεῖ ἄσβεστόν τι πῦρ συντήκον τὰ ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτοῦ στειχεῖα, καὶ ὡς ἡφίστειον ὅρος ἐκρήγνυται κατὰ παντὸς ἀπερισκέπτως πλησιάζοντος.

Ἐπεφέρετε δύο λόγους, τὴν νομιμότητα τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν συντήρησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας. Ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν ἐξερχόμενος, καθίσταται καὶ γελοιώδης, διότι καὶ σοῦ, ὦ Ναπολέον, ἡ κυβέρνησις ὑψώθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Βουρβονικῆς νομιμότητος, καὶ σὺ, ὦ Παλμερστών, αἰέποτε πᾶσαν κατὰ πάσης νομιμότητος μηχανὴν ὑπεκίνησας· ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς πρόδηλος ἐστὶν ἀντίφασις, διότι, καταβάλλοντες τὴν Ῥωσσίαν, ἀνατρέπετε τὴν ἰσοσταθμίαν αὐτὴν τῆς Εὐρώπης ἰδρυμένην, ὡς ἐπὶ μεγάλου τρίποδος, ἐπὶ τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ῥωσσίας.

Τί λοιπὸν ἀνκράξω πρὸς ὑμᾶς, οἵτινες ἐνεβάλετε τὰς χεῖρας εἰς τοσαύτας ἀνθρωποθυσίας, ἐνεπλέχθητε εἰς τοιαύτας ματαιοπονίας καὶ πρὸς δικαιολογίαν ὑμῶν διεκωδωνίσατε τοιαῦτα σοφιστεύματα;.

Ἀποτείνομαι ἤδη πρὸς σὲ τὴν ἡπατημένην Εὐρώπην.

Ἡ ἀπαίσιος αὐτὴ πάλῃ ἐκύρωσε πολιτικόν τι δόγμα τοσοῦτον ὀλέθριον, ὥστε φρονῶ ἀναγκαίαν οὐχὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν ἀνάμνησιν ἀληθειῶν προφανεστάτων.

Ποῦ, ὦ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ποῦ τοῦ λοιποῦ στηρίζετε τὴν αὐτονομίαν ὑμῶν, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τοῦ αὐθαιρέτως ἀκρωτηριάζειν μέγα τι Κράτος καθιερώθη ἀσυστόλως; ἀφ' οὗ πᾶν τῆς Ῥωσσίας δίκαιον, τεθεμελιωμένον ἐπὶ συνθηκῶν παλαιῶν, διεφιλονεικήθη καὶ κατεπατήθη ἀναφανδόν; Τίς εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγυᾶται τὴν ἐθνικὴν ὑμῶν βίωσιν, Λυσιτανοὶ, Ἰθῆρες, Βέλγοι, Ὁλλανδοὶ, Ἑλβετοὶ, Σαρδῶοι, Νεαπολῖται, Βαυαροὶ, Σάξονες, καὶ ἄλλοι; Ταλαίπωροι! τοὺς μὲν ἐξ ἡμῶν περιμένει ζυγὸς Γαλλικὸς, τοὺς δὲ μονοπώλιον Ἀγγλικόν.

Καὶ σὺ, Μονάρχα τῆς Αὐστρίας, ὅστις μόλις συνέχεις σήμερον εἰς ἓν σῶμα τὴν ποικίλην Αὐτοκρατορίαν σου, διατηρήσεις αὔριον αὐτὴν ὀλομελῆ; «Ἀπόδος, ἀνακρά-
«ξει πρὸς σέ ὁ πρῶτος τυχὼν δορυκτῆτωρ, τὴν Οὐγγα-
«ρίαν καὶ Γαλικίαν! ἀπόδος τὴν Βοημίαν καὶ Λομβαρ-
«δίαν! ἀπόδος τὴν Δαλματίαν καὶ Ἰλλυρίαν!»

Ἐκτὸς τούτου, ἡ Ῥωσσία ὑπερασπίσθη ἀνέκαθεν τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης κατὰ πάσης διαρπαγῆς, ζητήσασα τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄν λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου ἄρθῃ ὁ στιβαρὸς βρα-
χίων αὐτῆς, τίνος ὑμῶν, ὦ λαοί, τίνος τὸ αὐθύπαρκτον μένει τότε ἀπρόσβλητον;

Ἄν δὲ καὶ τὸ καχλάζον εἰς τὰ ἐντόσθια τῆς Γαλλίας πῦρ ἀποσεῖσῃ τὸν ἐπὶ κρατῆρος θρονισθέντα Λουδοβίκον Ναπολέοντα καὶ ὁ φλεγέθων τῆς κοινοκτημοσύνης χεί-

μαρος πέραν τῶν ὁρίων ἐκχυθῇ, τίς ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς, τίς στήσει τότε τὸν ῥοῦν αὐτοῦ χωρὶς τῆς Ῥωσσικῆς ἐπιβοηθείας;

Ἄρα ἡ ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου στηριζομένη ἀκεραιότης τῆς Ῥωσσίας καὶ ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἀδιασπάστως συνδέονται μετὰ τῆς αὐτονομίας τῶν λαῶν, μετὰ τῆς συντηρήσεως τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν στεμμάτων, μετὰ τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην κοινωνικῆς τάξεως.

Ἐπιστήσατε εἰς τχῦτα τὸν νοῦν, λαοὶ καὶ βασιλεῖς, πρὶν παραδώσητε τὴν Εὐρώπην εἰς τῆς Ναπολεοντείου δοξοκοπίας τὸν ἄνεμον, εἰς τῆς Βρεττανικῆς κερδοσκοπίας τὸ πέλαγος καὶ εἰς τῆς Γαλλικῆς ὀχλαγωγίας τὴν φλόγα.

Λέξω δὲ καὶ ταῦτα·

Ἡ κατὰ τῆς μετριόφρονος Ῥωσσίας καὶ τῆς ἀδυνατου Ἑλλάδος τηλικαύτη καταφορά τῆς Δύσεως ἐξελέγχει πολλὴν αὐτῆς τὴν ἀδικίαν.

Τί κακὸν ἔπραξαν πρὸς ὑμᾶς οἱ κατὰ τὸ λέγειν ὑμῶν βάρβαροι Ῥῶσσοι, ὦ λαοὶ τῆς Εὐρώπης; Ὑμεῖς μὲν, τεσσαράκοντα πέντε μυριάδες ἀπανταχόθεν συνηγμένοι ἐκπορθηταὶ, προήλθετε μέχρι τοῦ Κρεμλίνου ἀπερημοῦντες τὴν χώραν ἐκείνων, ἐξυδρίσατε τὰς σκιάς τῶν Καيسάρων των καὶ τέλος εἶδετε ἄνευ ἐλέγχου συνειδήσεως τὴν μεγάλην πυράκτωσιν τῆς Μόσχας, ἣν ὁ λαὸς ἐκεῖ-

νος ἐκβιασθεὶς προσήνεγκεν ὁλοκχύτως εἰς τὴν Ἑλευθερίαν. Οἱ δὲ Ῥῶσσοι, ἀπ' ἐνχυντίας, ὁπότε ὁ κυχὸς τοῦ Βοναπάρτου Δαίμων παρέστη αὐτῷ ἀγγέλλων τὸ τέλος τῆς δόξης του εἰς Σμολένσκην καὶ μετ' ὀλίγον τὰ τέγμματα τοῦ κτεθραχύσθησαν εἰς Βερεζίνην, οἱ Ῥῶσσοι αὐτοὶ, λέγω, ἐπιδιώξαντες τὰ λείψανα τοῦ ἡττημένου στρατοῦ μέχρι τῆς Γαλλίας, οὐδέν τι ἐλυμήναντο ἄγρὸν, οὐδεμίαν ἐκχυρὴν καλύβην, καὶ ὁ Μονάρχης αὐτῶν παρεκάθησεν ὡς φίλος εἰς τὴν ἐστίν τι ὕμνων. Ὁ ἀρχαῖος Ἀλέξανδρος, νικήσας τὴν Ἑλλάδα, ἐσεβάσθη τὰς Ἀθήνας· καὶ Ἀλέξανδρος ὁ νεώτερος, κατὰ βάλων τὴν Γαλλίαν, ἐφείσθη τῶν Παρισίων· ὡς δὲ ὁ Μχεδὼν, καὶ ὁ Ῥῶσσος νικητὴς ἐτίμησε τοὺς Φωκίονας, τοὺς Ἀπελλεῖς καὶ τοὺς Λυσίππους· διέσωσε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης κολοβώσεως καὶ, τὸ μέγιστον πάντων, ἀπογυμνώσας τῆς πορφύρας τὸν εὐτυχῆ στρατιώτην, ὅστις ἔβαλε τὴν πτέρναν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν βασιλέων, ἀπέδωκε τὰ Κράτη των εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μόνον δ' ἔπαθλον ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὴν προσηγορίαν τοῦ Μεγαλοψύχου.

Ὅτε κατὰ τὸ 1848 ἔτος ἡ Εὐρώπη διὰ τὴν ἐπισκῆψαν ἀναρχίαν κατέστη, οὕτως εἰπεῖν, παράλυτος καὶ οὐδὲ κυβέρνησις, οὐδὲ κοινωνία τις ἔμεινεν ὀρθία, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, εὐκόλως, εἰ μόνον ἤθελεν, ἐδέσμευε τὴν Ἀνατολήν· ἐν ἀκκ-

ρεῖ χρόνου μετεβίβαζε πεζὴν καὶ ναυτικὴν στρατιὰν ἀπὸ Σεβαστουπόλεως εἰς Βυζάντιον, καὶ κατελάμβανε τὴν Ἑπτάλοφον. Ἀλλ' οἰκτείρων τὰς συμφορὰς τῆς Εὐρώπης, ἔδραμε πρὸς βοήθειαν αὐτῆς, ἔστησε τὴν πρόοδον τῆς δημωγίας μηχανομένης καὶ ἀνεδείχθη σωτὴρ τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν θρόνων· μόνον δὲ, λήγοντος τοῦ 1852 ἔτους, ἀφ' οὗ ἰσχυρῶς συνετλέεσεν εἰς κηθησύχασιν τοῦ νέου κόσμου, ἀπεύθυνε πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν προτάσεις περὶ ἀναστάσεως τοῦ ἀρχαίου. Ἀλλ' ὑμεῖς, ὦ Ἀγγλοι, Καρχηδόνιοι ἄπιστοι, πκρεδιάσατε τὴν ἱερότητα τῆς ἐκμυστηρεύσεως, ἐνοθεύσατε τοὺς λόγους τοῦ Μονάρχου καὶ οὕτως, ἐξεγείραντες κατ' αὐτοῦ τὴν ἄρτι διασωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀχάριστον Εὐρώπην, ἐχύσατε ρεῖθρα αἱμάτων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

Τί κακὸν ἔπραξαν ὡσαύτως πρὸς ὑμᾶς, ὦ ἔθνη τῆς Δύσεως, οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ, ὧν ἡ εὐγενὴς μήτηρ ἐξέθρεψε τὸν κόσμον διὰ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν της, καὶ ἀπωθεῖτε αὐτοὺς εἰς τὰς ἀβύσσους; Ἐκπαλαι, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐφάνητε καταδιώκται τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Παραλείπω τὰ ὑφ' ἑνὸς τῶν ὑμετέρων Βρέννων κατ' αὐτοῦ ἀνοσιουργηθέντα Δρυϊδικὰ ἐκεῖνα καὶ τὰ τοῦ Γότθου Ἀλχρίκου, μόνον δὲ ἀναφέρω τὴν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Βαλδουίνου καὶ Δανδόλου ἱπποτικὴν ὑμῶν ἐκ-

στρατείαν· ἐκ βάθρων τότε ἀνετρέψατε τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, σφαγιάσαντες δὲ τὴν Ἡόλιν τοῦ Κωνσταντίνου κατεστήσατε αὐτὴν αἰμοσταγῇ δορὰν θύματος. Οἱ Ἕλληνες ὅμως αἰείποτε ἀνεδείχθησαν εὐεργέται ὑμῶν. Ὅτε ἡ Ἀσία, ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου, κατεπλημμύριζε τὴν Εὐρώπην, οἱ Ἕλληνες ἔσωσαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τοιούτου κατακλυσμοῦ προκινδυνεύοντες εἰς Μαραθῶνα, εἰς Σχλαμῖνα καὶ εἰς Πλάταιας. Ἡ Ἑλλάς, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῆς ἀποικιῶν, διέδωκεν εἰς τὴν Δύσιν τὰ ζώπυρα τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, καὶ ἡ διδασκαλος ὑμῶν Ῥώμη μαθήτρια ὑπῆρξε τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἑλλάς ἔτι, διὰ τῶν κηρύκων καὶ ἀποστόλων αὐτῆς, ἐνέσταξεν εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τὸν σωτήριον λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἑλλάς τέλος μετέφερε πρὸς ὑμᾶς τὴν ἔτι ἄσβεστον λαμπάδα τῆς φιλολογίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας διὰ τοῦ Χρυσολωρᾶ, τοῦ Γαζῆ, τοῦ Λασκάρεως, τοῦ Γεμιστοῦ καὶ ὅλου τοῦ χοροῦ τῶν μουσοστροφῶν αὐτῆς υἱῶν, οἵτινες, πρόσφυγες λαμπροὶ, διέλυσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸν πυκνὸν ζόφον τοῦ μεσαιῶνος αἰῶνος.

ΘΡΑΚΗ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 18 Φεβρουαρίου 1853.

Αὐτοκράτειρα ζητοῦσα τὸ ἀνάρπαστόν σου στέμμα,
Ὡ τοῦ Κωνσταντίνου Πόλις, στρέψε ἄδακρυ τὸ βλέμμα.
Καὶ ἰδὲ τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐν μέσῳ κρότου τόσου
Ἀναγεννωμένης δόξης καὶ μεγαλειότητός σου!

Οἱ χρησιμοὶ λοιπὸν τελοῦνται· τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος·
Μενσικώφης τῆς Ρωσσίας ἦλθεν ὁ ἀπεσταλμένος
Τὸν προαγγελθέντα μῆνα τῶν τετρακοσίων χρόνων,
Ἐφ' οὗ ἤρπασεν ὁ Τοῦρκος τὸν ἐν Βυζαντίῳ θρόνον (1).
Ἦλθε, καὶ τὸν ἐδιηγοῦσι μέχρι τῶν Ἀνακτορίων
Πάσης χέρσου, πάτης νήσου Ἕλληνες μετὰ βατίων.

Ἡ Ἀγία των Σοφία κατὰ γῆς ἀπὸ τὰ ὕψη
Θέλει τὴν ἐπάρατόν της ἡμισέληνον νὰ ρίψη,
Ὡς ποτὲ τὴν κίδαρὶν τοῦ ἔρριψεν ὁ Καστριώτης
Εἰς τὸ στάδιον πηδήσας τοῦ Κυρίου στρατιώτης.

Ἐφ' οὗ ἔφυγεν ὁ μέγας αἰετὸς τοῦ Κωνσταντίνου
Φέρων εἰς τὴν Μοσχοβίαν τὸ διάδημα ἐκείνου (2),

Κατὰ πρῶτον ἐπανῆλθεν ἡ χαρὰ καὶ θυμηδία
 Καὶ ἡ παύσασα ἠκούσθη τῶν Ἀγγέλων μελωδία
 Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βοσπόρου, ὑψουμένην ὡς ἀψίδα
 Κατ' Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, Εὐξεινον καὶ Προποντίδα.

Ὡς οἱ ἔγκλειστοι, ὁπόταν αἱ εἰρκταί των ἀνοιχθῶσιν
 ἔλκοντες, τὴν ποδοκάκην ἀπὸ τὴν χαρὰν σκιρτῶσιν,
 Οἱ Χριστιανοὶ ὁμοίως συγκινοῦντες τὰ δεσμά των,
 Παρ.στώσι τὴν κοινὴν των εὐφροσύνην δι' ἁσμάτων.

« Ἡ σκηνή, πᾶς Ἕλληνα κράζει, τοῦ νομάδος Τούρκου πίπτει,
 « Καὶ τὸ κτίσμα τῶν αἰώνων λαμπρὸν πάλιν ἀνακύπτει,
 « Βασιλεία Πανελλήνων συνταγματικὴ τὸ εἶδος,
 « Κυβερνώσα τοὺς λαοὺς τῆς διὰ γλώσσης Ἑλληνίδος,
 « Τὸ Βυζάντιον καθέδραν ἔχουσα τῆς Ἐξουσίας,
 « Τὰς Ἀθήνας τῶν Γραμμάτων, τὴν Σιών τῆς Ἐκκλησίας. »

Ἀλλὰ τίς θνητὸς ἐν μέσῳ τῆς ωραίας Ἐπταλόφου
 Τὸ πομπῶδες αὐτὸ δρᾶμα ἔφερε τοῦ Μενσικώφου;
 Ἦρπαζεν ὁ Ναπολέων, τῶν Καθολικῶν ὁ ἥρως,
 Τὴν ἀκτινοβόλον Κοίτην καὶ τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος,
 Καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστέρει δύο Προσκυνητηρίων (3)
 Ὁ δὲ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας ἐπεφάνη λόγχην σείων
 Καὶ ζητῶν τῶν Ὁρθόδοξων ἐλευθέραν τὴν θρησκείαν,
 Ἐπειδὴ τοιαύτην ἔχει ἐκ συνθήκης προνομίαν.

Τῆς σκαιᾶς Ἀγγλίας Πρόεδρος καὶ ἀγέρωχος Καλίφης,
 Τὴν πυρκαϊὰν ἀνάπτει Λόρδος Κάνιγκ ὁ Ρεδκλίφης.

Ὡς παρήκοόν του παῖδα τὸν Μεζίτην κολαφίζει·
 Τοὺς Βιζίρας, τοὺς Ἰμάμας καὶ τὸν ὄχλον ἐρεθίζει·
 Τοὺς ἀσκούς τῆς Ἀγγλικῆς του λύων ὑπερηφανείας,
 Αἰώλος θαλασσοκράτωρ, σπείρει μαύρας τρικυμίας. . .

Πλὴν τὴν νύκτα βλέπω λάμψεις οὐρανόθεν ἐρχομένας,
 Καὶ ἀκούω ψαλμωδίας ἐκ τῆς γῆς ἀνυψουμένας.
 Μὴ ὁ μέγας Ταξιάρχης στρατὸν φέρῃ Τουρκοφθόρον
 Καὶ κομίζῃ τὸν ἀρχαῖον θρόνον τῶν Αὐτοκρατόρων;
 Ἢ τὴν θεδόχον Φάτην καὶ τὸ λαξευτὸν Μνημεῖον
 Εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου ἄγουσι χοροὶ Ἀγίων
 Πρὶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἡ ἀλλόδοξος τὰ φθάσῃ,
 Πρὶν ὁ Ἄγγλος τὰ πωλήσῃ, πρὶν ὁ Γάλλος τ' ἀναρπάσῃ;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 19 Φεβρουαρίου 1853.

Οἱ γυμνοὶ καὶ ληστευθέντες μίαν Αὐτοκρατορίαν
 Ἔτωσαν, εἰς τοῦ Μωάμεθ τὴν μακρὰν λεηλασίαν,
 Δύο μόνους μαργαρίτας ἀπὸ θησαυροῦς τοσούτους·
 Δυτικοί, μὴ παραιτῆσθε· δράξτε καὶ αὐτοὺς τούτους.

Πρὸς τοὺς παῖδας τῆς Ἑλλάδος φέρεσθε σεῖς εὐγνωμόνως!
 Ἀνηρπάσατε πᾶν λάμπον κόσμημα τοῦ Παρθενῶνος·
 Ἀναρπάσατε καὶ ὅσα ἀπὸ χειρὸς κτισθεὶς θείας
 Ὁ ἐν Βηθλεὲμ ναός, τῶν σώζει στήλας Κορινθίας,
 Καὶ τῶν Ἱεροσολύμων θραύοντες τὴν ἐκκλησίαν
 Λάβετε καὶ τὴν στοάν τῆς, κόρην Ἑλλήνος γυναικὸς.

Φέρετε εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Λονδίνου,
 Φέρετε τὸ στίλβον τμῆμα τοῦ ἰάσπιδος ἐκείνου,
 Ὅστις μύρου εὐωδίας πνέων μαρτυρεῖ τὸν τόπον
 Ὃπου ὁ Θεὸς καὶ Ῥύστης ἐγεννήθη τῶν ἀνθρώπων·

Φέρετε τὸν στύλον ὅθεν εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς ἀφέθη
 Ὅτε τὸν ἀκάνθινόν του στέφανον περιετέθη,
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Κρανίου ὃπου προσκυνήσας εἶδα
 Τοῦ ἀχράντου αἵματός του τὴν ἀτίμητον ῥανίδα·

Φέρετε τὴν πέτραν ὃπου, πλήρης θεοπνεύστου ζήλου,
 Τὸν καθεῖλεν ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου,
 Καὶ τὴν ἄλλην, ἐφ' ἧς ἔστη, ὅτε ἀναστὰς εἰς μίαν
 Ἐπεφάνη τῶν ὁσίων γυναικῶν, εἰς τὴν Μαρίαν...

Ἄλλ' ἀκέραιον ζητεῖτε τοῦ Ὁθωμανοῦ τὸν θρόνον,
 Καὶ τὸ στέμμα του κρατεῖτε διὰ δύο βραχιόνων.

Ἄφετε εἰς τοὺς ἀπίστους λοιπὸν ὅλην, ἀκεραίαν
 Τὴν ἐκ θαύματος ἀνθοῦσαν δισχιλιετῇ ἐλαίαν,
 ἣτις ὑπὸ τὴν σκιάν της ὑπεδέχθη τὸν Μεσίαν
 Προαγγέλλοντα εἰς πάντας τὴν δευτέραν παρουσίαν·

Ἄφετε τὸ ἄντρον ὃπου τοὺς δημίους του προσμένων
 Καὶ εἰς τῆς σταυρώσεώς του τὸ μυστήριον προβαίνων,
 Ἐφριξε πρὸς τὴν ὁδύνην τῆς βασάνου στιγμὴν μίαν
 Χύσας αἵματος ἰδρῶτα καὶ πεσὼν εἰς ἀγωνίαν·

Ἄφετε τὸν βράχον ὅθεν ἀνέλήφθη χεῖρας τείνας
 Καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς ταύτας συμπεριλαβὼν καὶ κλίνας,

Καὶ τὸν χεῖμαρρόν τῶν Κέδρων, καὶ τὴν ὀλοφυρομένην
 Τοῦ Ἰωσαφάτ κοιλάδα, καὶ Σιών τὴν ἀφειμένην. . .

Ἐπειδὴ ποιοῦντες ὅσα καὶ ἡ θεοκτόνος σπεῖρα,
 Τὸν πικρὸν ἐκ νέου σπόγγον δίδετε εἰς τὸν Σωτῆρα. . .
 Ἀλλὰ τὴν θρησκευτικὴν μου παύω χύνων μελωδίαν,
 Ἥτις φέρει παλμοὺς λύπης εἰς τὴν εὐσεβῆ καρδίαν.

Τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο εἶμαι τῆς Ἀμερικῆς τὸ τρέχον,
 Τὸ ποθοῦν τὰς ἐρημίας καὶ σημάντρου φωνὴν ἔχον·
 Ἀπὸ θρήνους τοῦ τὸ δάσος καὶ ὀλοφυρμούς πληροῦται,
 Ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὰ ὄρη τὸ ἀκούει καὶ σταυροῦται. . .

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Φεβρουαρίου 1853.

Πλὴν σκιάν τινα δικαίου ἔχετε κατὰ τὴν Δύσιν
 Οἱ τῶν δύο ζωηρῶν ναῶν θέλοντες τὴν κτῆσιν;
 Σφύρα Ἕλληνας εἰργάσθη ἕκαστον τῶν δόμων τούτων,
 Καὶ ἰδοὺ αὐτὰν πῶς ἔτι διασώζομεν τὸν πλαῦτον·

Ἡ τεθρυλλημένη χήρα τοῦ Σουλτάνου Ἰβραήμου
 Ἰερέως ἦτον κόρη ἐν τῇ Σμύρνῃ διασήμου,
 Καὶ οὐδέποτε ὁ λάμπων ἥλιος τῆς Ἰωνίας
 Ἐμειδίασεν εἰς ἄνθος τόσου κάλλους κ' εὐωδίας.

Δωδεκαετῆς παιδίσκη ἀπὸ Τούρκους ἀνηρπάσθη,
 Καὶ εἰς ἄρνησιν θρησκείας καὶ γονέων ἐβιάσθη.
 Υἱὸς ταύτης ὁ Μωάμεθ Τέταρτος, καὶ βασιλεύων
 Εἰς τοὺς πόθους τῆς μητρὸς τοῦ ἔχαιρε συγκατανεύων.

Ἄλλ' ἡ κραταιὰ τῶν Τούρκων Ἄνχσσα τὴν Ἑλληνίδα
 Πίστιν πάντοτε ἠγάπα καὶ τὴν πρώτην τῆς πατρίδας
 Καὶ ὁπότε τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, Ἐσθὴρ ἄλλη,
 Τρέμοντα τὸν Πατριάρχην εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐκάλει
 Καὶ κρυφίως τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐκινῶναι,
 Κρουνοὺς ἔχυνε δακρύων θέτουσα χαμαὶ τὸ γόνυ.

Πρὸς αὐτὴν ἰδοὺ προστρέχει, τῶν Ἑλλήνων Μορδοχαῖος
 Καὶ διερμηνεὺς τῆς Πύλης, ὁ Νικούσιος δρομαῖος·
 Εἰς τὸ μέσον χρυσορόφου ἐμφανίζεται κοιτῶνος,
 Εἰς τὰ κράσπεδά τῆς πίπτει, τὰ φιλεῖ καὶ μείνας μόνος,
 «ὦ Βασιλομήτωρ, λέγει, καὶ προστάτρια τοῦ Γένους!
 «Οἶκτειρε ὁμωγενεῖς σου· σύνδραμε ἀδικουμένους·
 «Εἰς σὲ πᾶσαν ἀναθέτει τὴν ἐλπίδα τοῦ ὁ Ἕλλην.
 «Ὁ Μονάρχης τῆς Γαλλίας, ἔστειλε τὸν Νοαντέλιν,
 «Καὶ ζητεῖ τὸ φωτοβόλον Ἄντρον τῆς Θεαγονίας
 «Καὶ τὸ θεῖον Μνῆμα ὅπου ἐληδεύθη ὁ Μεσσίας.
 «Τοῦ υἱοῦ σου βασιλέως λάβε θέσπισμα εἰς χεῖρας,
 «Ἀποκλεῖον εἰς τὸν Φράγκον τὰς χρυσάκτινάς των θύρας.»

Οὕτω πως, εἰς τὴν μητέρα ὁ Μωάμεθ ὑποκλίνων,
 Ἐγγραφὴν κυριαρχίας ἔδωκεν ὑπὲρ Ἑλλήνων.
 Ὁ Νικούσιος ἐτῆρει τὴν διαταγὴν κρυφίαν·
 Μέλλων δὲ νὰ συνοδεύσῃ τὴν καθ' Οὐγγρων ἐκστρατείαν,
 Εἶπε πρὸς τὸν Πατριάρχην Διονύσιον· «Πρὶν φύγω,
 «Εἰς σὲ μόνον ὡς Ἐθνάρχην τὴν καρδίαν μου ἀνοίγω·

«Ὡς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου κόρην τοῦτό μου τὸ δῶρον κράτει
 «Ἄν κατόπιν μου ἡ μοῖρα θάνατον ἐπιφυλάττη
 «Καὶ ἂν τοὺς Ἁγίους Τόπους καταλάβωσιν οἱ Γάλλοι,
 «Ἰδοὺ ὄπλον, αὐτὸ λάβε, καὶ αὐτὸ τοὺς καταβάλλει.»

Ἐδραμε κατὰ τῶν Οὐγγρων μετ' ὀλίγον ὁ Σουλτάνος·
 Χρυσοποίκιλτον ἐφόρει θώρακα ὑπερηφάνως
 Ῥωδιοῦ πτερὰ κοσμοῦντα πρασινόχρωμον τιάρην
 Καὶ Στλεγγίς ἀδαμαντίνη ἔστεφον αὐτοῦ τὴν κάραν,
 Καὶ ἠκούετο κλαγγή τις εἰς τοὺς ὧμους του φαρέτρας,
 Ἦτις ἀπὸ πολυτίμους ἤστραπτε παντοίας πέτρας(4).

Τοῦ ἀγρίου στρατοῦ Νέστωρ, τῶν Χριστιανῶν τὰ πλήθη
 Ὁ Νικούσιος πολλάκις ἠττημένα ἐβοήθει.
 Πλὴν τὸν Ἕλληνα ἐξαίφνης εὗρε δρέπανον θανάτου (5),
 Καὶ πρὸς τὴν Σιών ὁ Γάλλος εὐθύνε τὰ βήματά του.
 Ἐκεῖ φθάσας καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐν τέλει χρυσὸν σπείρας,
 Ἔθεσε Κερβέρους Φράγκους εἰς τὰς δύο θείας θύρας.
 Ἀλλ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ὁ ὑποκλοπεὺς ἐξώσθη,
 Ἄμα τοῦ κρυπτοῦ ἐγγράφου νέα κύρωσις ἐγνώσθη (6).

Ἀποστερηθεὶς τοιαῦτα μυριόλυχνα τεμένη
 Ὅπου Ἅγιον φῶς ἅμα οὐρανόθεν καταβαίνει,
 Τῶν Καθολικῶν ὁ Πρέσβυς ἐπανεστρεψε βιαίως·
 Ἐπαρηγορήθη ὁμῶς εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγέως,
 Εἶδωλα Θεῶν συνάξας ἐκ Πεντελικῷ μαρμάρου
 Καὶ τελέσας λειτουργίαν εἰς τὸ ἄντρον Ἀντιπάρου

Ὅπου ἀπὸ σταλακτίτας εἶδεν ἀντανακλωμένας
Τὰς λαμπάδας καὶ τὰς δάδας, ὅσας εἶχεν ἀναμμένας (7).

Ἐμειναν Ἑλλήνων κτῆμα ἔκτοτε οἱ θεοὶ δόμοι,
Καὶ τὰς χεῖρας κενὰς ἔσχον ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ῥώμη.
Ἡ Ῥωσσία δὲ, προστάτις τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων,
Σήμερον αὐτοῦ, δικαίως προστατεῖ κατὰ Λατίνων.
Κ' ἐγὼ δίδων εἰς τὸ ἔθνος τὴν θραυσθεῖσάν του βρομφαίαν,
Φέρων δύο Κωνσταντίνων τὴν πορφύραν ὡς σημαίαν,
Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Κωνσταντίνου τοῦ ἐσχάτου,
Συγκινῶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰστροῦ λαοὺς μέχρι τοῦ Εὐφράτου.

Ὁ ἀστερισμὸς τῆς λύρας καὶ ὁ τοῦ Σταυροῦ πλησίον
Λάμπουσιν εἰς τὸν αἰθέρα ὡς τὸ καθαρὸν χρυσίον.
Ἄνωθεν ἐκείνην δράττων, ὕμνῳ τοῦτον εἰς τὸ Γένος,
Καὶ τὸ Γένος μὲ ἀκούει καὶ ὀπλίζεται ἀσμένως.

*

Ἄλλ' ἐν δια τὴν κτῆσιν τῶν ἀγίων σκηνωμάτων
Πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον ἀμιλλᾶσαι ταῦτα πράττων,
Ἄλλ' ἐν ζηλοτυπίας τρέφης φρόνημα γενναῖον
Πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον, Λουδοβίκε Ναπολέον,
Εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ φῶτα στρέψε δι' ἀδρῶν βραβείων
Ὅσον ἐθνικὸν ἀφῆκες εἰς τοὺς Γάλλους μεγαλεῖον.
Ἀφ' οὗ ὕψωσες, χαλκόχειρ Σιγαλίων τῆς Γαλλίας (8),
Τὸν βωμὸν σου εἰς τὴν Πύκκα τῆς βροντώδους ῥητορείας,

Φέρε καὶ τὸν τοῦ Μενάνδρου σύνθρονον, τὸν Μολιέρον,

Καὶ τὸν πρῶτον Λαφονταῖνον, Αἰσωπον τῶν νεωτέρων,

Καὶ τὸν αἰτὸν τῆς θείας εὐγλωττίας Βοσσουνέτον.

Ἰδοὺ σχέδια καὶ πράξεις Ἠγεμόνων ἐξαρέτων.

Πλὴν ὁ κόσμος εἰς τὸ στόμα τῆς μαχαίρας σου ἀφέθη...

Παλμερστὼν καὶ Ναπολέον! σᾶς ζαλίζει παθὼν μέθη.

Σὲ τὸν Ἄγγλον ἢ λυσσώδης, ἢ αἰσχροῦ φιλεμπορία,

Ἥτις καὶ τὰς τύχας βάλλει τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ ζυγία,

Ἥτις θέλει τὴν Εὐρώπην χωρικὴν ζευγηλατοῦσαν.

Καὶ τῆς Μαγκεστέρης μόνης τὰ ὑφάσματα φοραῖσαν.

Σὲ τὸν Γάλλον ἢ μανία τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν πολέμων,

Ἀκατάσχετος ἀπάντων τῶν Ναπολεόντων Δαίμων.

Ἐφαντάζου τῆς Γαλλίας ῥέον ὄριον τὸν Ῥήνον.

Εἰς αὐτὸν τὸν Βοναπάρτην ἔδιδες καὶ εἰς ἐκεῖνον

Τὰ μικρὰ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας Κράτη.

Πλὴν φραγὴ πρὸς σὲ ἡ Ἄρκτος ἔγεινεν ὀχληροτάτη.

Ἐγκλειστος εἰς τὴν βοῶσαν κατὰ σοῦ στενὴν Γαλλίαν,

Ἐξοδὸν ζητήσας, εὔρες ἔξοδόν σου τὴν Ἀσίαν.

Ὁ ἐξόριστος ἀφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης αἰτός σου

Οὐρανὸν ζητήσας, εὔρεν οὐρανὸν φωτὸς καὶ δρόσου.

Ὡς ὁ Σατανᾶς ἐπάνω οἰκοδόμει τῆς ἀβύσσου

Γέφυραν ἀπὸ τὸν Ἄδην μέχρι πύλης Παραδείσου,

Οὕτω ρίπτεις καὶ σὺ ζευγμα εἰς τοῦ χάους τὰς ἐκτάσεις

Καὶ ζητεῖς ἀπὸ τὴν Δύσιν τὴν Ἀνατολὴν γὰ φθιάσης.

Πλὴν τὸν ἄθραυστον ἡ Πίστις ἐνεδύθη θώρακά της,
 Αὐτὴ οὔσα τῶν Ἑλλήνων ἡ τροφὸς καὶ ἡ προστάτις·
 Ἐκρυσεν εἰς τὸν βωμὸν της βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,
 Ὡς ὁ Κύριος τὸν παῖδα ἔκρυσεν τοῦ Ὁχοζίου
 Ἐνδον θυσιαστηρίου

Φεύγοντα τὴν παιδοκτόνον καὶ κακοῦργον Γοθολίαν.

Εἰς Ἀμερικὴν βλαστάνει δένδρον τι γαλακτοφόρον,
 Τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ πρὸς τοὺς διψῶντας δῶρον.
 Τοὺς πρὸςσερχομένους πάντας αὐτὸ τρέφει ὁδοιπόρους·
 Ζωοδότειρα, ὁμοίως ἡ ἁγία ἡμῶν Πίστις
 Ὅλα τῆς Ἀνατολῆς της
 Συντηρεῖ τὰ δοῦλα ἔθνη κατ' αἰῶνας ταλαιπώρους.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 3 Μαρτίου 1853.

Νέαν ἔθεσεν ὁ Γάλλος εἰς τὴν πρώτην ἀδικίαν·
 Τῆς Ἀγίας Ἄννης ἔτι ἀπαιτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.
 Πρὸς τὸν Γάλλον λέξεις ἔτι ἀποτείνω δύο μόνας·
 Ἀνερεύνησες, ὦ Τρίτε Ναπολέων, τοὺς αἰῶνας·
 Ἐνθυμήθης κακὰ ὅσα οἱ ὠμότεροι Τελχίνων
 Ἐπραξαν εἰς Παλαιστίνην σταυροφόροι καθ' Ἑλλήνων;
 Ἐξῶσε τὸν ἀρχηγέτην τῆς ἀώμου των θρησκείας
 Πέραν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν Πέτρην Ἀραβίας,
 Βασιλεύσας Γοδοφρεῖδος Βουῆλλων εἰς Ἰουδαίαν·
 Ἦγεις Πατριαρχίαν Ἱεροσολύμων νέχν,

Τὸν Καθολικὸν Ἀρνοῦλδον Ἀντιπάπαν ἐκεῖ πλάσας,
 Ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἐξελάσας,
 Ἦρπασε τὸ Ἄντρον ὅπου ὁ Χριστὸς ἐσπαργανώθη,
 Καὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν λόφον ὅπου εἰς σταυρὸν ὑψώθη,
 Καὶ τὸ Ὑπερῶν ἔνθα ὁ νικτὴρ τοῦ ἐτελέσθη
 Καὶ ὡς λύχνος ἡ Ἁγία Θεοτόκος ἀπεςθέρθη...

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τίνων ἐστηρίζετο δικαίων;
 Ἐπὶ τίνων καὶ σὺ βαίνεις σήμερον, ὦ Ναπολέων;

Ὅτε ἡ ἐκ Βιθυνίας Ἑλληνότοκος Ἑλένη (9)

Εἰς τὸ βάπτισμα καλοῦσα τῆς Ἀνατολῆς τὰ γένη,
 Εὔρισκε τὸ κεχωσμένον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μνημα
 Καὶ τὸ ἔντυπον εἰς τ' ὄρος Ἑλαιῶν ἐκείνου βῆμα
 Καὶ τὸ τίμιόν του ξύλον, τί ἐπράττετε οἱ Γάλλοι,
 Οἱ τῶν θείων αὐτῶν τόπων νῦν ἀπαιτηταὶ μεγάλοι;

Ὅτε ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς Βασιλέας τῶν Ἑλλήνων,
 Τὸν διχάσαντα τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον Κωνσταντῖνον,
 Οἱ ναοὶ τοῦ Θεανθρώπου κατὰ πρῶτον ἀνυψοῦντο
 Καὶ εἰς Ἑλληνίδας στήλας καὶ στοᾶς οἰκοδομοῦντο,
 Ἀπὸ πάσης ἡμῶν χώρας μετὰ πλήθους Ἐπισκόπων
 Ἦλθον Ἠγεμόνες, ἦλθον φυλαὶ ἄμετροι ἀνθρώπων,
 Μοισοί, Θρᾶκες, Μακεδόνες, Καππαδόκai, Τρωαδίται,
 Τῆς Πελοποννήσου παῖδες, Ἀθηναῶν, Θηβῶν πολῖται,
 Κρήτη, Κύπρος Ῥόδος, Χίος, Ἰπείρος καὶ Θεσσαλία.
 Ποῦ οἱ Γάλλοι τότε ἦσθε, καὶ ποῦ τότε ἡ Γαλλία;

ὧς ὁ ἥλιος εἰσδύων εἰς τὰς θαλασσίας κοίτας
 Τὰ κοράλλια παράγει καὶ γεννᾷ τοὺς μαργαρίτας,
 Οὕτω καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος θερμὸς νοῦς διαπεράσας
 Καὶ τὰς ἐποχὰς τοῦ κόσμου καὶ τὰς χώρας αὐτοῦ πάσας,
 Ἔτεκε καὶ τέκει ἔτι καὶ κατὰ τοὺς δύο πόλους
 Τὰς μεγάλας πράξεις ὅλας, τοὺς μεγάλους ἄνδρας ὅλους.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 13 Μαΐου 1853.

Τέλος ἄφησεν εἰς χεῖρας ὡς τὸ πρῶτον Ἑλληνίδας
 Τὰς ἀρχαίας καὶ τῶν δύο Προσκυνητηρίων κλειῖδας,
 Δειλιάσασα ἢ Δύσις μὴ συμμάχους τῆς Ῥωσσίας
 Τοὺς χριστιανοὺς ἐγείρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας·
 Πλὴν καθ' ὑπαγόρευσίν της τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τόσων
 Συνθηκῶν αὐτοῦ ὁ Τοῦρκος ἀπηνήθη πρὸς τὸν Ῥώσσαν.

Οἱ σπουδαῖοι διπλωμάται τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
 Τὸν εἰρηνικὸν Σουλτάνον ἤγειραν κατὰ Ῥωσσίας·
 «Ἰδοὺ, ἔκραξαν, ὁ στόλος αὐτῆς τρέχει ἀπακλείων
 «Τὸ πρὸς πώλησίν του πλέον πλῆθος νέων Κιρκασίων,
 «Καὶ εἰς τοὺς ἀσκητικούς σου σήμερον γυναικωνίτας
 «Βλέπεις μόνον χαλκοχρόους τῆς Λιβύας Ἀφροδίτας.
 —Τὰς λευκὰς καὶ ξανθοκόμους ἐστερήθην Κιρκασίας,
 «Καὶ ἀκούω ἐγὼ ἔτι τὰς ζητήσεις τῆς Ῥωσσίας!
 «Εἶπε τότε ὁ Μεζίτης· πᾶσαν πρότασίν της ῥίπτω,
 «Πατῶ πᾶσάν μου συνθήκην καὶ τὸ μῖσός μου δὲν κρύπτω.»

Ἄπρακτος ὁ Μενσικώφης ἐπλευσε πρὸς τὴν Ταυρίδα·
 Φεύγοντα, εἰς τοῦ τρικρότου τὸ κατάστρωμα τὸν εἶδα·
 Σκεπτικὸς ἐπεριπάτει ὡς τὰς τύχας τῆς γῆς φέρων,
 Καὶ τὸν Βόσπρον ἀφίνων «ὄφονται!» εἶπεν ὁ γέρων...

Ἄλλ' εἰς τῶν Δακῶν τὰς χώρας Μοσχοβίτης στρατὸς φθάνει,
 ὧς δ' ἐνέχειρον ὁ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας τὰς λαμβάνει...

Ὅταν σκοτισθῇ τῆς ἄρκτου ὁ ἀπώτατος ὀρίζων,
 Φέγγος ἀστραπῆς ῥαγδαίας, φέγγος τὰς νεφέλας σχίζον
 Εἰς τὸν πόντον καταβαίνει πρόδρομον τῆς τρικυμίας,
 Καὶ τοῦ κεραυνοῦ ὁ κρότος φθάνει μέχρι μεσημβρίας·
 Οὕτως ἀπὸ τὴν Κριμέαν ἤστραψεν ὁ Μενσικώφης,
 Καὶ βροντᾷ εἰς τὴν Δακίαν μετ' αὐτὸν ὁ Γορσακώφης...

Ἐνθουσιασμὸς τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων κυριεύει,
 Καὶ ἡ φαντασία ὅλων ἀχλίνωτος ὀδεύει,
 Καὶ κηθεῖς εἰς τὰς ὥρας τοῦ Βοσπόρου παραλίας
 Τὴν ἀνέγερσιν ἐλπίζει Ἑλληνίδος Βασιλείας.

Ὅλοι ὀνειροπολοῦσιν ἓνα ἐκ τῶν δύο θρόνων,
 Οὐδ' ἀνύψωσαν αἱ χεῖρες κλεινῶν δύο Μακεδόνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰουστιανοῦ των.
 Ἐφθασεν ἐκ τοῦ Στρυμόνος εἰς τὸν Γάγγην ὁ εἷς τούτων·
 Ἄλλ' ὡς ἀστραπὴ στιγμαία ἔσβυσεν εἰς λάμψιν μίαν,
 Εἰς καθένα στρατηγὸν του ἀφείς μίαν Βασιλίαν·
 Ὁ δὲ ἄλλος ὡς εἰς δέσμη ν χώρας συνενῶν ἀπείρους,
 Τὴν βαρεῖαν αὐτοῦ λόγχην ἔπηξεν εἰς τρεῖς ἡπείρους.

Τὴν περικαλλῆ τὸ ἔθνος ὁλοσχέρειάν του θέλει,
Ὡς πᾶν σῶμα ζωὴν ἔχον θέλει ὅλα του τὰ μέλη·
Καὶ πᾶν ἔθνος πόθον φέρον εἰς τὰ στήθη φλογερὸν
Ἐκπληροῖ αὐτὸν, εὐρίσκον τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

Ἡ Βυζαντινὴ τῶν πάλαι χρόνων Αὐτοκρατορία,
Ἰίτις εἰς τὸ μέτωπόν της στέμματα ἐφόρει τρία,
Ἐκ τῆς σήμερον ἀστράπτει κατὰ νότον καὶ βορρᾶν,
Καὶ τυφλὸς πᾶς ὁ μὴ βλέπων λάμψιν τόσον ζωηράν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 8 Ἰουνίου 1853.

Κατακτήσεις ἐν τοσούτῳ εἰς Ἀσίαν διὰ ποίων
Ὀνειρεύονται οἱ Φράγκοι κωμικῶν μορμολυκειῶν!

Τοῦ Καλβίνου καὶ τοῦ Πάπα ὑπὸ μίτρᾶν καὶ χλαμύδα
Περιτρέχοντα, τὸ ἄστυ δύο Πατριάρχας εἶδα,
Ἐν καὶ ὑπὸ τοῦ Ῥεδκλίφου Κάνιγκο, εὐλογηθέντα,
Ἄλλον ὑπὸ τοῦ Ἐννάτου Πίου χειροτονηθέντα.
Τὴν Ἀνατολὴν ὁ Ἄγγλος διὰ βίβλων παγιδεύει,
Καὶ ὁ Γάλλος διὰ μαύρων μοναχῶν τὴν σαγηνεύει·
Καὶ ὁ μὲν, ὠθῶν τὸν Ῥῶσσον, δούλην ταύτην καλθινίζει,
Καὶ ὁ δὲ, ὠθῶν τὸν Ῥῶσσον, δούλην ταύτην λατινίζει.

Τῆς Κολάσεως τὰς πύλας ἔθραυσαν μικροὶ μεγάλοι
Πικτὸς σχήματος καὶ εἶδους μαυροφόροι Ἄγγλοι, Γάλλοι,
Τοῦ Καλβίνου, τοῦ Λοιόλα
Τάγματα καὶ τέκνα ὅλα,

Καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς πλανῶνται τῆς χρυσεῆς Ἀσίας ὅπου

Ἡ μυρτόφυτος ὠρίσθη κατοικία τοῦ ἀνθρώπου,

Ὅπου ἡ τοῦ Παραδείσου μυροφόρος αὔρα πνέει,

Ὅπου ἔρρεε τὸ γάλα, ὅπου τὸ χρυσεῖον ῥέει...

Μεταξὺ ληστῶν σταυροῦται δύο τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις,

Δύο ναὶ, καθὼς τὸ πάλαι καὶ ὁ Θεμελιωτῆς της!..

*

Τὴν Χρυσούπολιν διήλθα, φίλον ἄστυ τῆς Τουρκίας.

Ὅπου ἔσπειραν οἱ Τοῦρκοι λιθοξόους καὶ πλουσίους

Τὰς ἀρχαίας τῶν ταφῶν,

Καὶ Ἀραβικὰς γραφὰς,

Ἀνεγίνωσκα βαδίζων ἐν τῷ μέσῳ κυπαρίσσεων

Καὶ Κιθάρων πρᾶσίνων καὶ κιόνων καταχρύσεων.

Ἐκτισαν εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς νεκρῶνάς τῶν λιθίνους

Καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην οἴκους ἀνεγείρουσι ξυλίνους

Οἱ δειλοὶ Ὁθωμανοὶ,

Ἐπειδὴ Ἀσιανοὶ,

Ὡς σκηνὴν μιᾶς ἐσπέρας ὑψωσαν τὴν βασιλείαν,

Ν' ἀναζεῦξωσιν ἐντεῦθεν ἔτοιμοι πρὸς τὴν Κασπίαν.

Ἄν ἡ Δύσις πρὸς τὸν Τοῦρκον ἀνακράξῃ ταῦτα μόνα

«Πέραν ἄπελθε τοῦ Ταύρου, Τοῦρκε, εἰς τὴν Βαβυλῶνα!»

Ἵππρέτης διωχθεὶς,

Ὁ Σουλτάνος παρ' αὐτοῦ;

φεύγει, καὶ ἀπολυτροῦται πᾶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων
τὴν Ἐπτάλοφον λαμβάνον καὶ τὸν Τρίτον Κωνσταντῖνον.

Ἄπεδίωξεν ὁ κόσμος εἰς σπιλάδας, εἰς δρυμεῶνας,
καὶ τὰς τίγρεις καὶ τοὺς ὄφεις, τῶν ἀνθρώπων λυμεῶνας,

οὐδὲ λέων ἐνοικεῖ

ὅπου γῆ Ἑλληνική.

Πλὴν τὸν Τοῦρκον τὸν πανθῆρα, ὅστις αἷμα σφαγῆς ὄζει,
εἰς τὰς Ἑλληνίδας χώρας ἢ σοφὴ Εὐρώπη σώζει...

*

Τίς ποτε πιστεύσει ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα
ἔφθασαν εἰς τὸν τοιοῦτον τῆς μωρίας κολοφῶνα
ἔθνη τὰ κολοσσιαῖα, ἔθνη τὰ πεπαιδευμένα,
ὥστε κατὰ νοῦν σπουδαίως ἔβησαν καὶ κατὰ φρένα
τὴν μεταλλαγὴν τῶν Τούρκων εἰς σοφῶν Ἀκαδημίαν,
τοῦ Ὁράρου εἰς Σωκράτην, τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεσσίαν;

ἔλαβαν οἱ δύο Πρέσβεις, ὁ τῶν Ἀγγλῶν, ὁ τῶν Γάλλων,
βίβλους, πάπυρον, καλάμους καὶ ραβδία διδασκάλων
καὶ διδάσκουσι τοὺς παῖδας τῆς βαρβάρου Ἰρκανίας
τὰς ἀρχὰς τοῦ Μοντεσκιού, τοῦ Βενθάμου τὰς ἐννοίας.
ἰδοὺ δίδεται εἰς κύνας τὸ ἀγίασμα, τὸ μύρον,
καὶ ἰδοὺ οἱ μαργαρίται περιδέραιον τῶν χοίρων!

Πλὴν τὰ φῶτα πλησιάζων τῆς Εὐρώπης, καθ' ἡμέραν
ὁ Ἀγαρηνὸς λαμβάνει ὄρχειν ἀμαυροτέρων.

Οὕτως ἐν τῷ μέσῳ πάγων καὶ κρυστάλλων ἀπεράντων,
 Ἀκτινοβολούντων ὅλων ὡς μεγάλων ἀδαμάντων,
 Ὁ ἐμβαίνων ὁδοιπὸρος κατὰ πρῶτον ἐκθαμβοῦται,
 Ἄν πολὺ δὲ ἀτενίσῃ πρὸς τὴν λάμψιν των τυφλοῦται (10).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 16 Ἰουνίου 1853.

Ὡς οἱ Μάγοι ἐξεληθόντες ἀπ' Ἀνατολῆς βαθείας.

Ἐβλεπον εἰς τὸν αἰθέρα

Τὸν πυρίφωτον ἀστέρα,

Ὅστις τούτους πρὸς τὸ ἄντρον ἤγε τῆς Θεογονίας,

Μὴ ἐγὼ εἰς τὰς ῥοδίνας καὶ χρυσᾶς αὐτὰς νεφέλας

Βλέπω τῆς Ἐλευθερίας τὸ μυστηριῶδες σέλας,

Φέρον με εἰς μέρη ὅπου σμύρνας πνέει εὐωδία

Καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ γεννᾶται κόρη Αὐτοκρατορία ; ..

Ταύτην χθὲς ὁ Νέας Ῥώμης Πατριάρχης τὴν ἁγίαν

Καὶ τριπλὴν ἀνέφερε μοι περὶ Γένους προφητείαν·

«Λέων ὁ σοφὸς (11), μὲ εἶπεν, εἰς τὸν ἑννατὸν αἰῶνα

«Ταῦτα ἔγραψε, καὶ ταῦτα σώζει λίθινος κολῶνα·

«Βύζαντος Αὐλῇ, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντίνου,

«Ἡ κληθεῖσα Νέα Ῥώμη καὶ Πρωτεύουσα ἐκείνου,

«Βαβυλῶν εἰς ἀλλοθρήσκους καὶ Σιών εἰς ὁμοδόξους,

«Εἰς αἰῶνας σὺ ἐννέα πίνεις τὴν χολὴν μετ' ὄξους.

«Εἰς τὸ πῦρ τὸ ξανθὸν γένος ὡς χρυσὸν σὲ καθαρίζει,

«Ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν τέκνων τῆς Ἀγᾶς σ' ἀποχωρίζει.

«Μετὰ τρεῖς ἑκατοντάδας μέγας, τέκνον μου, Δευίτης
 «Ταῦτα ἔγραψε, καὶ οὗτος Ἀγαθὰγγελος προφήτης (12).
 «Ἦρξατο μὲν Κωνσταντῖνος, Κωνσταντῖνος δὲ καὶ πάλιν
 «Βασιλείαν Βυζαντίου ἀπολέσει τὴν μεγάλην.
 «Νέος Ναβουχοδοσόωρ νέον Ἰσραὴλ νικήσει,
 «Καὶ ὑπόδουλον τὴν ποίμνην τῶν Χριστιανῶν κρατήσει
 «Ὁ Ἀγαρηνός, εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα φθάνων.
 «Πλὴν τὰ σκῆπτρα Κωνσταντῖνος Τρίτος ἔρχεται λαμβάνων.

«Ἄκουσε καὶ ταῦτα ἔτι τὰ μετέπειτα ῥηθέντα.
 «Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου εὐρεθέντα,
 «Τὰ παρέλαβεν ὁ πρῶτος ἐπὶ Τούρκων Πατριάρχης,
 «Ὁ Σχολάρχιος, Ἑλλήνων προσαγορευθεὶς Ἐθνάρχης (13).
 «Τὸ ξανθὸν δὲ γένος ὅλον Ἰσμαὴλ ἐξαφανίσει,
 «Καὶ τὸν θρόνον τῶν Ἑλλήνων εἰς Βυζάντιον ἰδρύσει.

«Ἄσημον εἰσέτι γένος ἐπὶ Λέοντος, οἱ Ῥῶσσοι
 «Πρὸς τὰς θύρας τῆς Τουρκίας ἰδοὺ σήμερον βοῶσι.
 «Λήγει τοῦ Ἀγαθαγγέλου τέταρτος αἰὼν καὶ πλήρης,
 «Ὅτε ἡ τοῦ Μενσικώφου φεύγη ἄπρακτος τριήρης.
 «Ὁ χρησμὸς τοῦ Σχολαρίου, καὶ αὐτὸς σχεδὸν τελεῖται.
 «Ἰδοὺ θρόνου ὀρθοδόξου ἔγερσις ὑπολαλεῖται.

«Οὕτως ἔδωκαν τὴν πρώτην αὐτὴν ὥθησιν οἱ Ῥῶσσοι,
 «Πλὴν τὰ περαιτέρω μέλλει ὁ καιρὸς νὰ περατώσῃ.
 «Ἄρχεται μεγίστη πάλιν ἄλλην φέρουσα δευτέραν,
 «ἥτις πᾶσαν μου τὴν ποίμνην καταστήσει ἐλευθέραν.

«Ὁ τρωθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τοῦ Ῥωμανοῦ τὰς πύλας
 «Ἀετὸς τῆς Νέας Ῥώμης τὰ πτερὰ του περιστείλας,
 «Εἰς τὰ Δίπτυχα ἐκρύβη ταύτης τῆς Πατριαρχίας·
 «Εἶθε ν' ἀναβῇ τὸν θόλον τῆς Ἀγίας του Σοφίας!
 «Γεννηθήτω, πρὶν ἢ Δύσις τὴν Συρίαν καὶ Λιβύαν
 «Εἰς τοῦ Πάπα καὶ Καλβίνου ἐκβιάσῃ τὴν λατρείαν!
 «Τὸν χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος ἕκαστος ἀπ' ἄκρων σύρων,
 «Βάλλει τοῦτον ὁ Γαλάτης καὶ ὁ Βρεττανὸς εἰς κλῆρον.

«Τὴν Ἀνατολὴν ἐρήμην, κενὴν ἄφησεν ὁ Πλάστης·
 «Βάθρον ἔμεινε, καὶ λείπει ὁ ἀρχαῖος ἀνδριάς της,
 «Ὁ καθέξων τὴν Ῥομφαίαν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 «Βασιλεὺς τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἀπόγονος ἐκείνου·
 «Βλέπουσι δὲ οἱ λαοὶ τῆς μετ' ἀποστροφῆς ὁμοίας
 «Ἀραβίας τὸν Μωάμεθ καὶ τὸν Πάπαν Ἰταλίας.»

«Αὐτὰ εἶπε, καὶ τὰ δύο δάκτυλα ἐπισταυρώσας
 Καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς δακρυρρόους εἰς τὸν οὐρανὸν ὀψώσας,
 Τριπλῆν ἔστειλεν εἰς νότον, εἰς βορρᾶν τὴν εὐλογίαν
 Κ' ἔκραξεν· «Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν Ἑλλάδα καὶ Ῥωσσίαν!

«Ὡς ὁ φαεινὸς Ἀρκτοῦρος κατ' ὀλίγον πλησιάζει
 «Πρὸς τὴν μεσημβρίαν ὅπου λάμπον ἄστρον τὸν φωνάζει,
 «Ἡ Ῥωσσία ζητεῖ οὕτω τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀγκάλην,
 «Καὶ ἡ μία τείνει χεῖρα θερμοῦ πόθου πρὸς τὴν ἄλλην...

«Φώτισε, σωτὴρ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων
 «Διὰ τῆς Μυριβίβλου, ἥτις χίνει φῶς ἀρχαῖον,

«Καὶ εἰς τὰς Συνόδους ῥύστα τῶν Γραφῶν καὶ τῆς Θρησκείας
 «Ἀπὸ τῆς ἀνθρωπεμπορίου τῶν Λατίνων ἐρμηνείας!
 «Εἰς τὰ σκότη τῶν αἰώνων γοργὰς ἔσπειρες ἀκτῖνας.
 «Τὰς μεγαλουργοὺς σου χεῖρας καὶ τὰς δύο ἐπεκτείνας,
 «Ἐκοψες ἀπὸ τὴν δύσιν τὴν Ἀνατολὴν, ὦ Ἕλλην,
 «Καὶ παρέλαβες τὴν Ἄρκτον νέαν τοῦ Χριστοῦ κυψέλην.
 «Εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥώσων ὅπου ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας
 «Ἐλθὼν αὐλακας ἀφῆκε θείου Λόγου ἀρουραίας
 «Ἐστείλες σὺ μετὰ ταῦτα τὸν ἐκλελεγμένον σπέρρον,
 «Ὅστις ἔπεσεν εἰς χώραν ἀγαθὴν καὶ καρποφόρον,
 «Καὶ ἰδοὺ ἡμᾶς σκιάζον δένδρον ἠύξησε καὶ θάλλει·
 «Τηρεῖ δὲ ἡ μία χεὶρ σου ὅ,τι ἔσωσεν ἡ ἄλλη.
 «Οὕτως ὁ Θεὸς βαδίζων διὰ τρίβων ἀοράτων,
 «Βάλλει σήμερον εἰς πρᾶξιν ὅσα του τῶν βουλευμάτων
 «Πρὸ αἰώνων ἤδη δέκα εἰς τὰς κυανᾶς διφθέρας
 «Ἐγραψεν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐσομένης ἐλευθέρως (14).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 5 Σεπτεμβρίου 1853.

Ἀλαλάζον τῆς Εὐρώπης κύμβαλον, ὁ Μουσουλμάνος
 Ἦγγειλεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πόλεμον ὑπερηφάνως.
 Ἐφ' ἡμέρας πολλὰς εἶχεν ὁ Μεζίτης συνελεύσεις
 Καὶ πομπὰς καὶ παρατάξεις καὶ στρατῶν παρακελεύσεις,
 Καὶ εἰς τὸν ναόν του ὅπου ζωσθεὶς σπάσθην ἐθαυμάσθη,
 Πρὶν ὁ ἥρως ἐκστρατεύσῃ, Νικητὴς ἐπωνομάσθη (15).

Οὕτως ἔφερεν ὁ Δᾶτις, στρατηλάτης τῶν βαρβάρων,
 Εἰς τὸν Μαραθῶνα μέγα μάρμαρον ἀπὸ τὴν Πάρον·
 Ἐμερίμνα πρὸ τῆς μάχης καὶ αὐτὸς περὶ τροπαίων,
 Ὁ δὲ λίθος ἐλαξεύθη τρόπαιον τῶν Ἀθηναίων...

Πλὴν τὸ αἶμα τοῦ Μεζίτου κρυσταλλοῦσα εἰς τὰς φλέβας
 Χύνεται τοῦ Νικολάου ἡ φωνὴ ἐπὶ τῆς Νέβας,
 Καὶ ἀπὸ τὸν ἄνω κόσμον ἕως εἰς τὸν κάτω φθάνει
 Ὅπου τέλος ἡ μεγάλη Βασιλεία του λαμβάνει
 Προχωρεῖ βαρὺς ὁ Καῖσαρ, τὴν ἀπὸ τῶν Οὐραλίων
 Πέραν καὶ τῶν Πυρηναίων χώραν τῆς Εὐρώπης σείων...

Εἰς τὸν Βόσπορον ἐν τούτοις φθάνουσι κεραυνοβόλοι
 Τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας οἱ ἐπιτηροῦντες στόλοι·
 Ἡ τῶν Φράγκων παρουσία δίδει θράσος εἰς τοὺς λύκους·
 Σφάζουσιν ἡμᾶς οἱ Τοῦρκοι, καίουσιν ἡμῶν τοὺς οἴκους...

Τὴν οἰκείωσιν ὁ χρόνος φέρει τῶν ἐχθρῶν θηρίων
 Εἶδα λέοντα μετ' ἄρκτου εἰς σιδήρινον κλωβίον.
 Ὁ καιρὸς καὶ εἰς ἀγάπην μεταβάλλει μῖστος ζώων·
 Εἶδα εἰς μαστοὺς αἰλούρου καὶ σκυλάκιον ἀθῶον.
 Ἀλλὰ μόνος τρέφει λύσσαν, ἀλλὰ μόνος πνέει φόνον
 Πρὸς τὸν Ἕλληνα ὁ Τοῦρκος, σύνοικόν του ἀπ' αἰώνων...

Εἰς αὐτὰ οἱ Ἀγγλο-Γάλλοι χαίροντες ἐπιγελῶσι
 Καὶ «ποῦ» κρᾶζουσιν «ὦ Ἕλλην, ποῦ οἱ πρόμαχοί σου Ῥῶσσοι;»
 Τὰ χαλκέντερά των πλοῖα εἶθε εἰς πολυθυέλλους
 Νὰ ριφθῶσι παραλίης καὶ εἰς σύρτεις καὶ σκοπέλους·

Ἄν δὲ ἴδωσι τὸν Πόντον, εἰς τὰς ἄμμους τῆς Ταυρίδος
 Εἴθε ἔχνος νὰ μὴ μένῃ ἀσιντρίπτου των σανίδος !

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 6 Σεπτεμβρίου 1853.

Καθ' ἡμῶν ὀργὴν μεγάλην τρέφουσιν αὐτοὶ καὶ μῖσος,
 Ἐπειδὴ πρὸς φιλοτούρκους δὲν εὐγνωμονοῦμεν ἴσως . . .
 Θέλετε καρδίαν φίλην; Θέλετε ψυχὴν προθύμην;
 Ἀφαιρέσατε τὰς φρένας τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν μνήμην·
 Ἐξαλείψατε τὰς βίβλους, τὰ μνημεῖα τῶν προγόνων
 Καὶ τὰς παραδόσεις, ὅλας τῶν Ἑλληνικῶν αἰώνων . . .

Χθὲς εἰς τοῦ μεσονυκτίου ἄγρυπνος τὴν ἡρεμίαν
 Ἐγραφα τὴν νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος ἱστορίαν,
 Καὶ εἰς τοὺς καιροὺς εὐρίσκων ὁμοιότητα μεγάλην,
 «Ὅ,τι ἄλλοτε συνέβη, ἔκραξα, συμβαίνει πάλιν.
 «Τρέχοντες εἰς Παλαιστίνην οἱ τῶν Γάλλων σταυροφόροι
 «Ἐπηζαν, ἀφήσαντές, τὴν, εἰς Βυζάντιον τὸ δόρυ·
 «Παρετεῖ τὴν Παλαιστίνην καὶ ὁ Γάλλος Ναπολέων,
 «Εἰς τοῦ Κερατίου κόλπου τὸν ὑδράργυρον εἰσπλέων.
 «Ἐνετοὶ παρηκολούθουν ἔμποροι ἐκείνους τότε·
 «Ἄγγλοι ἔμποροι καὶ τούτου σήμερον συστρατιῶται.
 «Φρικτὸς ἦν Ἑλληνομάχος ὁ τῶν Γάλλων Βαλδουῖνος,
 «Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος Ναπολέων θέλει κτῆνος.
 «Πλὴν ἐδίωξε καὶ Γάλλους κ' Ἐνετοὺς καὶ Βαλδουῖνον
 «Ἐνωθὲν μετὰ τῶν Σλάβων πᾶν τὸ γένος των Ἑλλήνων·

«Ἴσως μετὰ τούτων πάλιν ὁ Σταυρὸς ἀγαθῇ τύχῃ
«Φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Ταινάρου εἰς τῶν Κομνηνῶν τὰ τεῖχη.»

Τῆς ἀγνώστου ιστορίας, Ἕλληνες τῶν προπατόρων
Αὐτὸ λάβετε τὸ τμῆμα ὡς μικρᾶς γραφίδος δῶρον·
Εἰς πεντήκοντα ὀγκώδη κάτεργα τῆς Ἐνετίας,
Τῆς δεσποτικῆς ἐκείνης καὶ φρικτῆς Δημοκρατίας,
Σταυροφορικὴν σημαίαν ἐξαπλοῦντες εἰς τὴν πρύμνην,
Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πρώτην ἐποφθαλμιῶντες ποίμνην,
Ἐπλεον ὁ Βαλδουῖνος καὶ ὁ Δάνδολος συνάμα
Καὶ μακρόθεν ἐμελέτων τῆς ἀλώσεως τὸ δρᾶμα.

Φθάσαντα δι' Ἑλλησπόντου εἰς Βυζάντιον τὰ σκάφη,
Ἐμεσαν εἰς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τὰ ἐδάφη
Δισμυρίους στρατιώτας τοῦ βαρβάρου Βαλδουῖνου,
Ὅστις τὸν σταυρὸν ἐκρέμα ἐπὶ στήθους σιδηρίνου.

Ἐξεπόρθησαν τὸ ἄστυ οὗτοι, καὶ εἰς μακελλεῖα
Ἐσφαζαν γυναῖκας, κόρας, νέους, γέροντας, παιδιά·
Εἰς τὸν θεοπρόπον θρόνον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου
Πόρνην ἔθεσαν ἐν ἥχῳ ἄσματος νικητηρίου·
Ἐπυράκτωσαν ἐν μέσῳ τῶν τριόδων καὶ τῶν Φόρων
Ὁβελίσαντες εἰς λόγχας, σοφὰς βίβλους προπατόρων·
Ἀπὸ τοῦς ωραίους λίθους Πάρου καὶ Ἀντιοχείας
Ἀπεγύμνωσαν τὰς κρήνας, τὰς στοὰς καὶ τὰς Πλατείας·
Τὰς Χαλκᾶς ἐξῆλθον Πύλας κ' ἐπ' αὐτῶν τὴν Ἱστορίαν·
Ἔσυραν τοὺς Κορινθίους ἵππους εἰς τὴν Ἐνετίαν·

Πραξιτέλους καὶ Φειδίου ἔθραυσαν τοὺς ἀνδριάντας,
Κ' ἔκοψαν τὸν τοῦ Λυσίππου καὶ τοὺς ἐπιχρύσους πάντας (16).

Εἰς αὐτὸν τὸν ἀντικρὺ μου Κίονα τυφλὸς ὑψοῦται
Καὶ κακὸς ὑπὸ κακίστων ῥιφθεὶς κάτω θανατοῦται
Ὁ Ἀλέξιος, ὁ τότε Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων·
Ὡς δὲ τοῦ Καρόλου Μάγνου ἔγγονος τὸν Βαλδουῖνον
Οἱ Λατῖνοι Βασιλέα Βυζαντίου ταινιοῦσι,
Καὶ τὸν Φράγκον Μοροζίνην Πατριάρχην τῶν κληροῦσι.

Πλὴν ὁ Λάσκαρις ἀρπάζει τῶν Ἑλλήνων τὴν σημαίαν·
Εἰς τὴν Νίκαιαν ἐμβαίνει γυμνὴν σείων τὴν ῥομφαίαν·
Σώζονται τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὴν Νίκαιαν ὁ Κλῆρος
Καὶ ἡ Σύγκλητος· πᾶς Ἕλληνα μάρτυρ γίνεται καὶ ἥρως·
«Οἱ Καθολικοὶ καὶ ξένοι!» ἀνυψοῦται φωνὴ μία
Καὶ περῶσα τὰ πελάγη, τὴν ξηρὰν ὡς τρικυμία,
Εἰς τὸν ἄγριον Μαλέαν φθάνει ἀπὸ τὴν Ῥοδόπην
Καὶ ὀπλίζει Ἔω, Δύσιν, τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην·
Σφάζεται ὁ Βαλδουῖνος, καὶ εἰς τοῦτο τὸ κρανίον
Ὁ Στρατάρχης τῶν Βουλγάρων πίνει χαίρων καὶ μεθύων.

Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων ἐκλεχθεὶς ἐπὶ ἀσπίδος,
Μιχαὴλ Παλαιολόγος μάχεται ὑπὲρ πατρίδος·
Ἡπειρον καὶ τὴν πλουσίαν Πελοπόννησον ἀρπάζει,
Βαλδουῖνου τοῦ Δευτέρου τὰ στρατεύματα δαμάζει
Καὶ πολιορκεῖ τὸν Γάλλον, ὅστις ἄπορος χρημάτων,
Γίνεται ἀντὶ μονάρχου ἀρπαχὲς τῶν ἀναθημάτων

Καὶ πωλεῖ κατὰ τὴν Δύσιν ὅπως δύναται καὶ ὅπου

Τὸν αἵματηρὸν ἐκεῖνον στέφανον τοῦ Θεανθρώπου.

Ποῖος ὄρθρος! εἰς τὸ βάθος ὑπονόμου κρυπτῆς κλίνων

Στρατηγόπουλος, τῶν Σλάβων ἀρχηγὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων,

Εἰς Βυζάντιον ἐμβαίνει, πῦρ εἰς τὰς οἰκίας βάλλει

Καὶ φωνάζει, ἅμα ἤρθη κύκλῳ ἡ πυρὰ μεγάλη,

«Νίκη, νίκη τῶν Ἑλλήνων!» Ὁ λαὸς τοὺς Φράγκους σφάζει·

«Ἐστῶσαν πολλὰ τὰ ἔτη τῶν Παλαιολόγων!» κράζει.

Ἐξυπνᾷ ὁ Βαλδουῖνος καὶ οὐδένα βλέπων φίλον,

Δίχως σκήπτρου καὶ καλύπτρας, δίχως χλαίνης καὶ πεδίλων,

Εἰς τὸν Ἐνετῶν τὸν στόλον, ὅστις φεύγει, ἐπιβαίνει,

Καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ ξίφος τοῦ Καρόλου Μάγνου μένει (17).

Εἰς τοῦ Βύζαντος τὴν πόλιν διὰ Πύλης τῆς Χρυσείας

Ὁ Παλαιολόγος βαίνει, ψαλμοδούσης λιτανείας·

Ἐξαπτέρυγα κινουῦνται καὶ Σταυροὶ ἀνυψωμένοι·

Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι τ' ἄμφια ἐνδεδυμένοι

Τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου φέρουσιν Ὀδηγητρίας·

Εἰς τοὺς ὤμους συγκρατοῦσι Πρόεδροι τῆς Γερουσίας

Τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὸν διεσωσμένον θρόνον,

Καὶ κατόπιν τῶν ἀνδρείων τῆς Νικαίας λεγεόνων

Ἀναστάσιμον λαμπάδα εἰς τὴν δεξιὰν βαστάζει,

Ἀνυπόδητος προβαίνει ὁ Μονάρχης καὶ στενάζει.

Φθάσας τέλος εἰς τὰς θύρας τοῦ τεμένους γόνυ κλίνει,

Καὶ φωνὴν τὸ πλῆθος ὅλον μίαν μετ' αὐτοῦ ἐκχύνει·

«Χάρις τῷ Θεῷ καὶ δόξα! ἡ πατρίς ἀπελυτρώθη,
«Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἀνωρθώθη!»

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 19 Δεκεμβρίου 1853.

Μέγιστα συμβάντα δύο κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον
Ἰγγειλον πανολετῆρα πόλεμον κατὰ τῶν ζώντων.

Χειρῶν ἤρξαν αἰφνιδίως οἱ Ὄθωμανοὶ ἀδίκων·
Ἦρμησαν κατὰ τῶν Ῥώσσων ὡς ὁμᾶς πεινόντων λύκων,
Καὶ ἀπὸ τὰ Βάτα, πόλιν γείτονα τῆς Γεωργίας,
Τυφλὸς ἔτρεξεν ὁ Δαίμων τῆς ἡμιθανοῦς Τουρκίας.
Σφάζαντες πολλοὺς οἱ Ῥῶσσοι, ἔδραμον αὐτῶν κατόπιν
Καὶ τριήρεις αὐτῶν δέκα ἔκαυσαν εἰς τὴν Σινώπην.
Οἱ αὐθάδεις τότε στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
Πλεύσαντες πρὸς τὰς ἀρκτῶας τοῦ Εὐξείνου παραλίας,
Εἰς τὸν Ῥῶσσον Ποσειδῶνα ὄρον ἔθεσαν θαλάσσης
Κράζοντες· «τὸ κῦμα τοῦτο, Μοσχοβίτα, μὴ περάσης!»

Οἰκουμενικοῦ πολέμου μὴ φανέντος ἀπ' αἰώνων
Καὶ οὐδὲ φανησομένου κατ' οὐδένα ἔσως χρόνον
Ἡ προμήνυσις ταραττει καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς θρόνους.
Οὕτως, ὅταν ἀπειλῇται ἀπὸ ἡφαιστείους κλόνους,
Ἡ γῆ πάθημα τοιοῦτον προαγγέλλει φρικαλέον
Εἰς ἀγρύπνου θνητοῦ ὦτα διὰ στεναγμῶν βαθέων...

Ἄγγλοι! Γάλλοι! τὸν Σουλτάνον ἠναγκάσατε τὸ πρῶτον
Εἰς παράδοσιν ἀρχαίων συνθηκῶν καὶ πολυκρότων,

Εἰς πολέμου μετ' ὀλίγον διακήρυξιν θρασεῖαν
 Καὶ εἰς ληστρικὴν τοιαύτην σήμερον ἐχθροπραξίαν.
 Ἄμα δὲ ἀντεξεγέρθη πρὸς τὴν βίαν ἡ Ῥωσσία,
 Στέλλοντες ὑμεῖς ἐφ' ὅλων τῶν αἰγιαλῶν τῆς πλοῖα
 Καὶ εἰς τόσας σκληρὰς ὕβρεις θέτοντες τὴν κορυφαίαν,
 Τρέχετε καὶ ἀποσπᾶτε τῶν χειρῶν τῆς τὴν ῥομφαίαν.
 Ἐκλογὴν τὴν καταισχύνην δίδετε ἢ τὸν ἀγῶνα
 Εἰς τὴν ἔχουσιν τὸν πόλον ἔσχατόν τῆς προμαχῶνα!

*

Ὡς ὁ κυνηγὸς ὁ φέρων τὸν ἱέρακα εἰς χεῖρας
 Κάτωθεν τὸν ἀναρρίπτει πρὸς τὰς οὐρανίας θύρας,
 Πιστὸς δὲ ὁ ἀγκυλώνυξ εἰς τὴν ὥθησιν ἐμμένει
 Καὶ τὰ ὕψη ἀναβαίνει,
 Οὕτω κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκτοξεύει ἀρπακτῆρα
 Ἐχουσα τὸν Βοναπάρτην ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν χεῖρα,
 Καὶ ἡ ἄπληστος προσμένει ἀπὸ δεξιᾶν δολίαν
 Τῆς Ἀνατολῆς τὴν λείαν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Δεκεμβρίου 1853.

Θέλω νὰ ἰδῶ τὰς δύο λυκοφιλουμένας πόλεις
 Πρὸς φθορὰν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανωσύνης ὅλης,
 Καὶ τοὺς συμριλιωθέντας, ὡς διὰ μυθοποιίας,
 Βρεττανίας τὸν πανθῆρα καὶ τὸν ἀστὸν Γαλλίας.

Θέλω τὰς διαδρομὰς των ὅλας νὰ παραμονεύσω,
Καὶ εἰς τῶν κρυπτῶν σκοπῶν των τοὺς μυχοὺς νὰ ἐμβατεύσω.

Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν λόγχην καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ πελάγη
Καὶ πᾶν ἔχουσι, μὴ ἄρα καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν ἡρπάγη;
Ἡ διάνοια τῆς ὕλης δὲν ἐπλάσθη ἀνωτέρα;
Πᾶς εἰς ταύτην δὲν ὑπεῖκει τοῦ Θεοῦ τὴν θυγατέρα; ..

Ἄλλὰ τίς τὴν τιμωρίαν ἀνδρῶν τόσῃ κολοσσαίων
Ἀναδέχεται, ὅποιοι Παλμεστρῶν καὶ Ναπολέων;
Ἐγὼ μόνος, ἐγὼ Ἕλλην, καὶ ὡς Ἕλλην ἐγὼ Εἴλωρ,
Ἐγὼ γίνομαι ἀφόβως τῆς σταυρώσεώς των ἥλος ...

Αἱ σκληραὶ καρδίαι λόγους σκληροτέρους ἀπαιτοῦσιν,
Οἷτινες τὸ ἄνισόν των τρώγουσι καὶ ἀφαιροῦσιν,
Ὡς τὸ μάρμαρον ἢ μαύρη σμῦρις λίθος ἐξισάζει
Ἐπειδὴ τῆς φύσεώς του τὸ τραχὺ καταδαμάζει.
Μόνον τρυφερὰν καρδίαν γλυκὺς λόγος ἀπαλύνει,
Ὡς κηροῦ ἢ μαλακότης τὸν ἀλάβαστρον καλλύνει.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 21 Δεκεμβρίου 1853.

Τοὺς ἐσχάτους ἀσπασμούς μου ἡ γενέτειρά μου πόλις
ἔλαβε, καὶ περιῆλθα πνέων καὶ βαδίζων μόλις
Τὴν Ἀγίαν τῆς Σοφίαν καὶ τὰς πέριξ ἐρημίας ...
Ῥῆγος μὲ κατέχει ἔτι συγκινήσεως ἀγίας ...
Τὸ πρῶτ' τὴν καλουμένην Ὑψηλὴν ἀφήσας Πύλην,
Πρὸς τὸ Αὐγουστειὸν εἶδα τὴν ὀρθὴν εἰσέτι Στήλην,

Ἦτις τοῦ Παλαιολόγου περιέδειξε τὴν κάραν
Στέλλουσα κατὰ τῶν Φράγκων αἱματόστακτον κατάραν.

Εἰς τοσαῦτα ἐπιζῶσα χρονοβρόχθιστα μνημεῖα,
Ἡ Ἀγία καὶ μεγάλη μὲ κατέπληξε Σοφία·
Ἐλαμψαν ἐνώπιόν μου πρῶται Πύλαι τῆς ἐννέας,
Ὀρειχάλκινος ἐκάστη, παμμεγέθης καὶ ώραία·
Τύπος δὲ εἰς μίαν τούτων σταυρῶν δύο αἰωρεῖται,
Καὶ τὸ τοῦ Κουροπαλάτου ὄνομα διατηρεῖται.

Τὴν ὀκτάστυλον Στοάν τῆς ἐνθουσιωδῶς περάσας
Καὶ εἰς τὸν Πυλῶνα βῆμα εὐλαβείας πλησιάσας,
Καθησπάσθην τὴν γῆν ἔθεν τόσαι δόξαι προπατόρων
Προεπέρασαν καὶ τόσοι θρίαμβοι Αὐτοκρατόρων.
Πλὴν τὰ σάνδαλά μου νεῦσις ἀφαιρέσασα Ἰμάμου,
Συναφήρεσε τὸ ζέον εἰς τὰ στήθη αἷσθημά μου.
Ἐμεινε νεκρὰ ἡ χεὶρ μου εἰς τὸ μέτωπον ἐν τούτοις,
Πρὶν τὸ ἅγιον σημεῖον ἀποσώσῃ τοῦ σταυροῦ τῆς...

Εἰς τὸν Πρόναον εἰσέβην ὅπου, θαῦμα τῶν αἰώνων,
Διασώζεται τὸ κάλλος τεσσαράκοντα κιόνων·
Καὶ πρόβας, ἀπὸ ψηφίον χρυσοποικιλμένην εἶδα
Τὴν ἐκπλήττουσαν τὸ βλέμμα ἐναέριον ἀψίδα.
Τέσσαρα εἰκονισμένα Χερουβὶμ τὴν συγκρατοῦσι,
Καὶ νομίζεις ὅτι μέχρις οὐρανοῦ τὴν ἀνυψοῦσι.

Φθάσας εἰς τῆς ἀναβάθρας τὴν ἀπόγειον βαθμίδα,
Τὰς ἐξήκοντα κολώνας τῶν Κατηχουμένον εἶδα·

Πλὴν ἡ ὄρασίς μου κάτω ἔκυψε . . . καὶ ἀπεστράφη . . .

Πρηνεῖς Τοῦρκοι ἐπροσκύνουν βεβηλοῦντες τὰ ἐδάφη,

Ἄλλοι δ' ἐνίπτον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς ὑδρίας

Ἀπὸ τὴν Σιχὰρ ἐλθούσας τῆς ἀρχαίας Σχμαρείας . . .

Ὡ! εἰς ποῖον παραιτοῦσιν ὄνειδος οἱ Εὐρωπαῖοι

Τὸν Χριστὸν, Χριστοῦ Πιλάτοι καὶ Χριστοῦ Ἡρώδαι νέοι,

Παραιτοῦντες εἰς σφαγέως Τούρκου ἱεροσυλίαν

Τὸν παλαίκτιστόν του Οἶκον, τὴν Ἀγίαν τοῦ Σοφίαν! . . .

Ἀλλὰ ποία δόξης, θάμβους καὶ κοινῆς χαρᾶς ἡμέρα

Ὅτε τὰ ἐγκαίνιά του εἶδεν ὑπὸ τὸν αἰθέρα

Ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν νοῦν τοῦ Ἀνθεμίου,

Στίλβων ἔξω, στίλβων ἔνδον, ὁ Ναὸς τῆς ὑφυλίου!

Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν βασιλεύων,

Κατ' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν ταυτοχρόνως θριαμβεύων,

Ἐφθασεν ἀρματηλάτης τῶν Ἑλλήνων ὁ Μονάρχης

Καὶ Μηνᾶς ἐξακοσίων πόλεμων ὁ Πατριάρχης,

Καὶ τῆς Ῥώμης δάφνας φέρων, φοίνικας τῆς Καρχηδόνας,

Βελισσάριος ὁ ἥρως καὶ τὸ θῦμα τοῦ αἰῶνος,

Καὶ τρεῖς Ἕλληνες πατέρες οἰκουμενικῶν Κωδήκων (18),

Ὅλοι τρέξαντες εἰς τοῦτον τοῦ Δημιουργοῦ τὸν Οἶκον.

Ὡς πῦρ καῖον κατὰ πρῶτον ἤστραψε μακρόθεν ὅλος

Ὁ ὑψὼν τὴν φαντασίαν μέχρι τοῦ ἀπείρου (-) θόλος.

Εἰς εἰκόνα κολοσσαίαν τὴν θεότητά του σώζων,

Ἐλκρυψεν ὁ Παντοκράτωρ ἄνωθεν τὴν γῆν δεσπόζων.

Ἄργυρόστροφον τὸ μέγα ἱερὸν ἀκτινοβόλει·
 Ἐπὶ ἑξ̄ χρυσῶν κινόνων ἀνυψοῦτο χρυσῇ ὅλη
 Ἡ Ἀγία Τράπεζά του, κοσμουμένη ἑξ̄ ἀπείρων
 Καὶ σμαράγδων καὶ ἀνθράκων καὶ τοπάζων καὶ σαπφείρων.

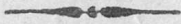
Ὁ ἐξειργασμένος Ἄμβων ἀπὸ τῶν αὐτῶν μετάλλων
 Στιλπνὴν εἶχε τὴν καλύπτραν ἐκ τιμίων λίθων ἄλλων,
 Καὶ Σταυρὸς χρυσοῦς εἰς ταύτην ἐκατόλιτρος ὑψοῦτο,
 Ὅστις ἀπὸ μαργαρίτας ἀτιμήτους ἐκυκλοῦτο.

Χιλιάδα λαμπαδούχων ἱερέων, διακόνων
 Ὁ Μονάρχης ἐθεῖτο ἀπὸ τὸν σεπτὸν τοῦ θρόνον,
 Καὶ τὰς ὄψεις τοῦ ἐθάμβουν δᾶδες κάτω καὶ μυρίαί
 Ἄνω τοῦ ἀπηρτημέναι (-) μυριόφωτοι λυχνίαι·
 Καὶ ἀνέκραξεν ἐν μέθῃ αὐτὸς πνεύματος ἁγίου·
 «Αἰνετὸν εἰς τοὺς αἰῶνας εἴη τ' ὄνομα Κυρίου
 «Ἐπιτρέψαντος τοιοῦτον ἔργον εἰς θνητοῦ πηλάμας!..
 «Σολομῶν, νικῶ σε! λάμπει ὁ Ναός μου ὡς ἀδάμας!..»

Ἀντ' αὐτῶν τί βλέπεις ἤδη; βλέπεις μόνον πρὸς τοὺς τοίχους
 Εἰς Ἀραβικὰ στοιχεῖα τοῦ Μωάμεθ τινὰς στίχους,
 Καὶ ἀντὶ τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ τῶν Ὁρθοδόξων
 Ἀπὸ δύο τοῦ σημαίας θριαμβευτικόν του τόξον...

Δόμε ὕψιστε, σὲ εἶδα, τοῦ Ὑψίστου καὶ Ἀμέτρου!
 Τὸν Ναὸν ἀντίπαλόν σου εἶχες τοῦ Ἁγίου Πέτρου·
 Πλὴν καὶ τοῦτον ὑπερτέρεις, ὡς ἡ νέα ἔτι Ῥώμη
 Πρὸς τὴν παλαιὰν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὠρθοτόμει...

Ἀποχαιρετῶ σε . . . φεύγω . . . Εἶθε, εἶθε ἀποθνήσκων
Νὰ σ' ἐπανιδῶ εἰς χεῖρας ἐλευθέρων ὁμοθρήσκων,
Ἐπειδὴ καὶ σὲ ἡ Δύσις διὰ Τουρκικοῦ ζωστήρος
Κρατεῖ σήμερον δεσμώτην ὡς τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος!

ΑΓΓΛΙΑ.

Ἐν Λονδίνο, 31 Ἰανουαρίου 1834.

Ποία κίνησις ἀνθρώπων, ποῖος κρότος ὀχημάτων,
Ποία δὲ καὶ γαιανθρώκων κάπνισις ἐκ τῶν δωμάτων,
Ἦτις καὶ τῆς γῆς τὴν πᾶσαν ἐπιφάνειαν ριαίνει
Καὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ἂν φανῇ ποτε, ὠχραίνει!

ὑποκάτω τῆς πυκνῆς τῆς ἀτμοσφαίρας κρυπτὴ μένει

Ἡ ἀκάματος Ἀλβίων,

Ἐκ διαλειμμάτων μόνον εἰς τὰς λάμψεις φαινομένη

Τῶν θερμῶν σιδηρουργείων.

Περρμίοις πανθὴρ μαῦρος εἰς τὸ μαῦρον ἐμφωλεῖται

Καὶ ὑπόγειόν του δῶμα,

Τοῦς ὀδόντας του ὀξύνει καὶ σπινθῆρας ἐκτοξεύει

Ἀπὸ φωσφορῶδες ὄμμα.

Ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου σώζων τὰς λοιπὰς του πλάσεις

Τὴν ἐχώρισε βιαίως ἀπὸ τῆς Εὐρώπης πάσης,

Καὶ τὴν φωλεὰν ὀρνέου φεβεροῦ καὶ ἀπαισίου

Ἐκλείσεν ὑπὸ τὰ νέφη ἐντὸς βράχου πελαγείου.

Ὡς ἡ θάλασσα καθ' ὅλης τῆς ξηρᾶς, ἡ Βρεττανία
 Κατὰ τῆς Εὐρώπης ὅλης ζῇ ἐν πάλῃ αἰωνία·
 Κατατρώγει τὰ πλευρά της, ἀλλὰ παρ' αὐτῆς μισεῖται·
 Ἄν τὸν πλοῦτόν της ἀρπάζῃ, τὴν ἀγάπην της στερεῖται.
 Οὕτω καὶ ὁ πόντος μέρος κατακτᾷ τῆς γῆς καὶ κρύπτει,
 Πλὴν συγχρόνως μέρος ἄλλο χάνει καὶ ἀποκαλύπτει,
 Ἄφησεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Ἀγγλία τὸ ὑννίον,
 Καὶ εἰς χεῖρας τὸν κλωττῆρα ἔλαβε καὶ τὸ σφυρίον.
 Δι' αὐτὸ ἡ τεχνουργία ὅλων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων
 Βλάβη καὶ τῶν ὑφαντῶν της καὶ τῶν τόσων της Κυκλώπων(19)!

Θλίβεται ὁ Ἄγγλος ὅταν εὐπορῇ ὁ Εὐρωπαῖος,
 Καὶ κυμαίνεται ὁσάκις ζῇ αὐτὸς γαληνιᾶτος.
 Ἢ Ἀγγλία, ἡ Εὐρώπη ἀντιθέτως πως μοχθοῦσι
 Καὶ τοῦ βίου τὸ ἀμμῶδες ὠρολόγιον κρατοῦσι·
 Ζωὴν φέρει πρὸς τὴν μίαν, θάνατον δὲ πρὸς τὴν ἄλλην,
 Πίπτων ἐκ μιᾶς πᾶς κόκκος εἰς τὴν ἄλλην του φιάλην.

Φύλακες ἐπὶ τῶν δύο τῆς Εὐρώπης ἄκρων ζῶσι
 Καὶ τοὺς Ἄγγλους θορυβοῦσιν οἱ τε Γάλλοι καὶ οἱ Ῥῶσσοι.
 Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία σήμερον κατὰ Ῥωσσίας
 Παρορμᾷ τοὺς ὀξύθυμους ἐργολάβους τῆς Γαλλίας·

Ἐν Λονδίῳ, 3 Φεβρουαρίου 1854.

Εἶδα καὶ τὸν Παλμερστῶνα... Εἶν' αὐτὸς, αὐτὸς ὁ γέρων
 Ὁ τοῦ λόγου τὰς σειρῆνας εἰς πανοῦργα χεῖλη φέρων,

Ὅστις ἐκ τῶν θεμελίων τὴν γῆν σύμπασαν κλονίζει
Καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου πρὸς τὸ ἄλλο ἐνηπλίζει!..

Οὐδὲ ἄνθρωπος, οὐδ' Ἕλληνα, ἀλλ' υἱὸς τῆς Σπάρτης μόνον,
'Ο πολίτης τοῦ Λυκούργου τὸν ἀρχαῖον ἦτον χρόνον·
Ἄγγλος μόνον καὶ οὐδόλως ἄνθρωπος, οὐδ' Εὐρωπαῖος,
Καὶ ὁ Παλμερστών . . . ἀλλ' οὔτε Σπαρτιάτης καὶ ἀρχαῖος!..

Ἐμπρηστὴς τῆς οἰκουμένης καὶ τῶν ὄχλων ταραξίας,
Μάχεται διὰ τὸν μόνον ὁβολὸν τῆς Βρεττανίας.

'Ο ἱστὸς τῶν τόσων λόγων, ὁ λεπτότερος καὶ ἄχνης,

Ὅσον δολερῶς ὑφαίνει ὡς ἐκ στόματος ἀράχνης,

Ἀρχαὶ τόσαι του μεγάλα ἠθικῆς κ' ἐλευθερίας

Ἀρχὴν ἔχουσι καὶ τέλος τὴν δραχμὴν τῆς Βρεττανίας.

Ὡς ὁ ἀποστάτης Δαίμων τοῦ Βρεττανικοῦ 'Ομήρου
Βλέπων λάμπουσιν τὴν κτίσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπείρου

Καὶ εἰς τὰ τὴν εὐτυχοῦντα τὸν πρωτόπλοστον ἐκεῖνον,

Ἐβρυχάτο χολὴν φθόνου, δάκρυον μανίας χύνων,

Παρομοίως καὶ ὁ Λόρδος Ἐωσφόρος βλέπει κλαίων

Ἀπὸ τὴν φρικτὴν του νῆτον χαίροντα τὸν Εὐρωπαῖον..

Πλὴν μὴ θρήνει, ἐθνοκτόνε! ἀπὸ τῶν Μεδιολάνων

Ἐκκυσε, τὴν Ἰταλίαν μέχρ' ὅτι Σικελίας φθάνων·

Ἐσχίστες εἰς τὰ ἐννέα Τμήματά της τὴν Αὐστροίαν,

Καὶ τὸν θρόνον τοῦ Φιλίππου ἔρριψες εἰς τὴν Γαλλίαν,

Καὶ καθώπλισες τοὺς Οὐγγροὺς δολοφόνον χρυσὸν στείλας,

Καὶ τῆς οἰκουμένης σφύρα ἔγινες ὡς ὁ Ἀττίλας (20).

*

Καταχθόνιος κατέχει λογισμὸς τὸν Παλμερστῶνα·
 Τῆς Εὐρώπης αὐτὸς ὅλης μελετᾷ τὸν κυκεῶνα·
 Τὰ ποικίλα τῆς ζηλεύει καὶ φοβεῖται τεχνουργεῖα·
 «Γῆ πυρὶ μιχθήτω, κρᾶζει, ἀλλὰ ζήτω ἡ Ἀγγλία!»

Τὸν γιγάντειον ἀγῶνα τῆς Ἀσίας ὁργανίζει,
 Καὶ τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἐν κατ' ἄλλου ἐξοπλίζει.
 Ἰλας καυστικὰς εἰς τ' ἄντρα τῆς Ἀνατολῆς στοιβάζει,
 Καὶ τῆς Δύσεως ἐκεῖθεν τὸν σεισμὸν προετοιμάζει.

Πρὶν ὃ δημεγέρτης Γράκχος εἰς τὴν Ῥώμην ἀποθάνη,
 Κόνιν ἐκ τῆς λεωφόρου εἰς τὴν δεξιὰν λαμβάνει
 Καὶ τὴν σπεῖρει· ἀπὸ ταύτην Σύλλαι, Μάριοι καὶ στάσεις,
 Ἐμπρησμοὶ, σφαγαὶ καὶ θρῆνοι φύονται τῆς γῆς ἀπάσης.

Καὶ ὁ δημοκόπος Λόρδος ὑποκύπτων εἰς τὸ γῆρας,
 Τῆς Τουρκίας τοῦ πιπτούσης δράττει κόνιν εἰς τὰς χεῖρας,
 Καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ἅπασαν διασκορπίζει,
 Καὶ τὴν γενικὴν ἐκ ταύτης, ἀναστάτωσιν ἐλπίζει.

[Ἐν Λονδίῳ, 8 Φεβρουαρίου 1851.

Δύο Πρέσβεις τῆς Ἑλλάδος βλέπων δι' αὐτὴν μοχθοῦντας
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Σισύφου πρὸς ἀνήρορον κινοῦντας
 Εἰς τὰς δύο Βαβυλῶνας, Παρισίους καὶ Λονδῖνον,
 Ἐνθυμήθη τὸν ἱκέτην Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων

Μανουήλ Παλαιολόγον, τρέξαντα εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Ἐφ' οὗ πρῶτον περιῆλθεν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν.

Ἐκαίε τὴν Θράκην τότε μέχρι τοῦ Βοσπόρου φθάνων

Ἄφρικώδης Βεγιάζιτης, κεραυνὸς τῶν Μουσουλμάνων,

Καὶ ὡς ἔμπροσθεν δημίου μάρτυς ἔμπροσθεν ἐκείνου

Γυμνοτράχηλος ἡ Πόλις ἵστατο τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἄφ' Μονάρχης ποοσωρμίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς Ἐνετίαν,

Καὶ ἀπέτυχε ζητήσας ναυτικὴν ἐπικουρίαν·

Εἰς τοὺς Παπικοὺς ἐκεῖθεν περιεπλανήθη τόπους·

Πρὸς τοὺς δῆθεν τοῦ Σωτῆρος ἔδραμεν ἀντιπροσώπους,

Πρὸς τοὺς σχίζοντας Λατίνους κατ' ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα

Τὸν οὐρανοῦφαντόν του καὶ τὸν ἄρῶνον χιτῶνα.

Πλὴν εἰς ὅλα κωφὸν εὔρε καὶ αὐτὸ τὸ Βατικάνον (21).

Ἀπὸ μόνον τὸν γενναῖον Δοῦκα τῶν Μεδιολάνων

Ἄβων ἵππους καὶ ἀξίαν ἐαυτοῦ δορυφορίαν,

Ἀπὸ τὰς τραχεῖας Ἄλπεις ἔφθασεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν τιμῇ ὡς Αὐτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους,

Προπομπούς του Γάλλους ἔχων εὐπατρίδας δισχιλίους·

Λευκὴν δὲ φορῶν χλαμύδα, λευκοῦ ἵππου ἀναβάτης (22),

Εἰς τὸ Λούβριον ἀνῆλθεν· ἀλλὰ παίγνιον ἀπάτης,

ὑπὸ τοῦ Καρόλου Ἑκτοῦ τὴν ἀδύνατον αἰγίδα

ἔθεσεν ἐκεῖ ματαίως ἐαυτὸν καὶ τὴν πατρίδα·

Καὶ ὁπότε μετ' ὀλίγον διὰ ψυχικὴν ὁδύνην

Ἄφ' Μονάρχης τῆς Γαλλίας ἔπεσεν εἰς ἀφροσύνην (23),

Ἀνεχώρησε νοήσας ὅτι ἔκαιεν ὡς λύχνος

Εἰς βορρὸν, ἐξοῦ ἐσβύσθη τῆς Θεότητος πᾶν ἔχνος.

Εἰς τοὺς Βρεττανοὺς μετέβη, καὶ εἰς τὴν Καντορβερίαν

Προσηλυτισμοῦ προτάσεις καὶ ὁμοῦ φιλοξενίαν

Ἐλαβεν ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ἀλλ' εἰς τοὺς Καρχηδονίους πλησιάσας τοῦ Λονδίνου,

Εὗρεν ὄφιν παγετώδη τὸν Λαγκάστερον Ἐρρίκον,

Κ' ἐπ' ἀνέστρεψεν ὁ τάλας εἰς τὴν μοῖραν τοῦ ὑπέικων.

Πλὴν πᾶν ὅ,τι ἀπηνήθη πᾶς πρὸς τοῦτον Εὐρωπαῖος

Ἐπραξεν ἐκ συγκυρίας εἰς Ἀσιανὸς γενναῖος.

Ὁδηγῶν ὀκτακοσίας ὀπλοφόρους χιλιάδας

Καὶ τὰς ἔξω τῆς Ἀγκύρας πλημμυρίσας πεδιάδας,

Ὁ Τεμῖρης ἀνεφάνη νικητῆς, καὶ ὡς θηρίον

Ἐκλείσσε τὸν Βεγιαζίτην εἰς σιδήρινον κλωβίον.

Οὕτως ἡ ὠραία Πόλις κατὰ τύχην διεσώθη·

Πλὴν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τέλους ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι,

Καὶ ὡς κόρη Κιρκασία, ἥτις θαυμαστὴ τὰ κάλλη

Εἰς τοῦ θεατοῦ τὸ σιῆθος πόθον φλογερὸν ἐμβάλλει,

ὑπὸ Τούρκων ἀντηρπάσθη,

Ὁ σταυρὸς δὲ τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ πένθος ἐσκεπόσθη·

Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἐκρημνίσθη

Καὶ εἰς τμήματα μεγάλα καὶ ὠραῖα ἐχωρίσθη,

Ὡς ἀπὸ πνοὴν στροβίλου κρημνισθεῖσα αἰφνιδίου
Ἡ ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις στήλη τοῦ Ὀλυμπιείου

Εἰς τὴν κόνιν χαμαὶ κεῖται,
Καὶ εἰς κύκλους καὶ σφονδύλους παμμεγέθεις διαιρεῖται.

Ἐν Λονδίῳ 15 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἀνατέλλει φῶς Κυριακῆς ἡμέρας·
Ὡς νὰ ἔφυγεν ἡ πόλις σύσσωμος εἰς τοὺς ἀέρας
Ὅλα κάτω σιωπῶσι, καὶ ἀκούεις ἄνω μόνον
Ὡς φωνὰς πολλῶν στομάτων τὰς δονήσεις τῶν κωδόνων·
Οὐδείς ἤχος, οὐδὲν ἔχνος εἰς τὰς Ἀγορὰς ἀνθρώπου·
Διεκόπη πᾶσιν, λέγεις, κίνησις αὐτοῦ τοῦ τόπου·
Τοῦ Χριστοῦ ὁ θεὸς λόγος τὴν Καθέδραν ὅλην βόσκει,
Καὶ καθεὶς τὴν Διαθήκην ἔγκλειστος ἀναγινώσκει...
Μακαρία πόλις ὅπου τόση πίστις ἐμφωλεῖται,
Ὅπου πρὸς τὴν Πλάστην τόσος φόβος καὶ ἔρως βασιλεύει!
Ἀπὸ σύναξιν Ἀγίων καὶ Ὁσίων συνοικίαν
Ἀδικίαν καρτερεῖ τις, περιμένει τις κακίαν; ..

Ἐν Λονδίῳ, 16 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἐτελέσθη σήμερον, αὐτὴν τὴν ὥραν,
Κακουργία μὴ πραχθεῖσα εἰς κάμμίαν ποτὲ χώραν.
Οἱ καλούμενοι προστάται τῶν τεχνῶν καὶ τῆς σοφίας
Καὶ τῶν νόμων καὶ ἀπάτης ἐθνικῆς ἐλευθερίας

Μιὰρὰν οἱ Ἀγγλο-Γάλλοι συνυπέγραψαν συνθήκην,
 Καὶ κατὰ τῶν Ῥώσων σπάθην σύροντες ἀπὸ τὴν θήκην
 Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου, κτήνους ἄμ'α καὶ θηρίου,
 Καὶ εἰς τὰ δεσμὰ δουλείας σιδηρᾶς, αἰωνοβίου,
 Βάλλουσι τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὀρφέως καὶ Ὀμήρου,
 Τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀμφικτύονος καὶ Πύρρου,
 Καὶ Χριστιανοί, τοὺς πρώτους παῖδας τοῦ Χριστοῦ εἰς κλῆρον
 Δίδουσιν εἰς τὸν Ὀμάρον καὶ εἰς τὸν Ἀβουβεκῆρον !...

Ἄλλ' ὁ πνευματώδης, Ἕλληνας, κάτοικος τῶν χρυσηλίων
 Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν παραλίῳ,
 Οὐδ' εἰς μίαν στιγμὴν, Ἄγγλοι, οὐδ' εἰς μίαν πόσιν, Γάλλοι,
 Πίνεται ὡς ἀνθοσμίας οἶνος ἐν μικρᾷ φιάλῃ.

Ἡ Ἑλλάς ἐκτὸς τοῦ τάφου κεφαλὴ φοροῦσα στέμμα,
 Ἡ Ἑλλάς ἐντὸς τοῦ τάφου σῶμα ἔμβαπτον εἰς αἶμα,
 Σῶμα ὑπὸ τὴν κονίαν εἰκοσιτριῶν αἰώνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐποφθαλμιᾷ τὸν θρόνον...

Καθεὶς Ἕλληνας ἀπὸ τ' ἄκρα τῆς χρυσοκορύφου Οἴτης

Πρὸς τοῦ Βύζαντος τὴν πόλιν,

Πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς θρόνον καὶ τὸν ἡλιοφεγγῆ τῆς,
 Στρέφει τὸ γοργόν του βλέμμα, τὴν θερμὴν του σκέψιν ὅλην,
 Ὡς τὸν ἥλιον ὁ πλάνης ἀετὸς ἐνατενίζων

Ἐν ἀκίνησίᾳ μένει,

Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰθέρος ἐκυτὸν πτεροζυγίζων

Τὴν χρυσοκιτρίνην ἱρίν τῶν ὀμμάτων του θερμαίνει.

Εἰς τὰς κρύπτας ἀνευρέθη τῆς μιᾶς τῶν πυραμίδων

Σίτου κόκκος, ζῶην ζήσας

Τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδων,

Καὶ ἀνέπαφον τὸ φύτρον καὶ τὸ χρωμᾶ του τηρήσας.

Οὕτως εἰς τὴν οἰκουμένην, ὅπου τῶν λαῶν τὰ πλήθη

Ἀλλοιοῦνται καθ' ἑκάστην,

Τὸ τῶν Πανελλήνων γένος ἐπ' αἰῶνας ἐτηρήθη,

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς δουλείας, ἄφθαρτον ἀπὸ τὸν Πλάστην.

*

Διατί μισεῖ ὁ Ἄγγλος καὶ διώκει τὴν Ἑλλάδα;

Μὴ διότι μαθητὴς τῆς, τὴν Ἑλληνικὴν λαμπάδα

Εἰς τὸν Τάμεσιν ὁ Καῖσαρ τῆς σοφίας μεταφέρων,

Εἰς Κελτοὺς ἀγρίους ἦθη ἐθνῶν ἔδωκεν ἡμέρων;

Ἢ διότι τοῦ Λυκούργου ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Ἐδωρήσατο τὴν πρώτην πάσης ἄλλης βασιλείαν,

Καὶ τοῦ Ἀμφικτύονός τῆς τὸν χρυσοῦν θεσμὸν ἐκείνον

Εἰς τὴν κόρην τῆς Ἀγγλίας, τὴν τεκοῦσαν τὸν Φραγκλῖνον;

Ἢ διότι τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν βαρὺν κρατοῦσα

Καὶ τὸν κολοσσὸν τῆς Ρώμης δι' αὐτοῦ διχοτομοῦσα,

Ἐθραυσε τὴν ποδοκάκην τῶν ἐθνῶν, τὴν δὲ Ἀγγλίαν

ὤθησε καὶ πρὸς τὰ φῶτα καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν;

Ἢ διότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγκάλῃς τῆς ὁ Βύρων

Ἐκλείσε τὰ δύο χεῖλη τὸ κελεύημα τοῦ σπείρων

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναυπάκτου καὶ εἰς τὸν τῆς Ἀμβρακίας,
Οἷτινες τὰς δύο πρώτας τῆς γῆς εἶδαν νχυμαχίας;

Ἐν Λονδίῳ, 26 Φεβρουαρίου 1854.

Αἰδουσά μοι χθές ἡ Φήμη ἐν πτερόν της ἐλαφρόν
Εἰς δηλητηρίου μαύρου βεβαμμένον τὸν ἄφρον,
«Αὐτὸ λάβε κάλαμόν σου, μ' ἔκραξε, καὶ μὴ ἀργῆς·
«Γράψε τὰ ἐξῆς συμβάντα· τὰ γνωρίζω ἐκ πηγῆς·»

Ἐστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἀνάργυρος Τουρκία
Ὅσα ὁ Μωάμεθ σκεύη τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀγγεῖα
Ἦρπασεν ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Ἀγίας των Σοφίας,
Καὶ δεχθεὶς αὐτὰ ὁ Λόρδος Πηλμερστὼν μετ' εὐλαβείας,
Προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς μεγάλους τοῦ Λονδίνου
Καὶ τὸν Πρέσβυν τῆς Τριχροῦ καὶ τὸν τῆς Ἡμισελήνου.
Παρειρέθησαν καὶ ἄλλοι τῆς Εὐρώπης διπλωμάται,
Καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ὡς ἱστορικὸς τιμᾶται.

Καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀγγλῶν ἔπινε Κυπρίους οἶνους
Εἰς ἐκείνους τοὺς κρατῆρας τοὺς χρυσοῦς καὶ σμαραγδίνους,
Κ' ἔκραξεν· « Ἴδού προπίνω ὑπὲρ τοῦ νομιμωτέρου
«Βασιλέως τῆς Εὐρώπης καὶ ὁμοῦ δικαιιοτέρου,
«Τοῦ λαμπροῦ Ἀβδούλ-Μεζζίτου!» Ἀλλ' ὦ φρίκη αἰφνιδία!
Δάκτυλοι χεὶρὸς ἐξῆλθον κ' ἔγγραφον πυρὸς στοιχεῖα
Εἰς τοῦ τοίχου τὴν κονίαν φωτεινότερα τῶν λύχνων·
Καὶ ὁ Παλμερστὼν ἐστράφη πρὸς τὸν τῆς Ἑλλάδος δείχνων

Τῆς φορικτῆς χειρὸς τὰ ἔχνη «ΝΟΤΑΡΑΣ ΔΟΥΚΑΣ» γραφούσης
Καὶ εἰς γλῶσσαν Ἑλληνίδα μέγα τι ἀνακαλούσης.

Καὶ ὁ Ἕλλην Πρέσβυς εἶπεν· «Ἡ γραφὴ λαλεῖ εὐγλώττως·
«Τοῦ νομίμου σου Σουλτάνου εἰς προπάτωρ καὶ ὁ πρῶτος,
«Ὁ Μωάμεθ, εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀλώσεως ἐκείνης,
«Ἐχαιρε καθὼς σὺ χαίρεις, κ' ἔπινε καθὼς σὺ πίνεις·
«Ὅτε δὲ ἀπὸ κτηνώδους ἀσελγείας συγκινήσεις
«Ἐταράχθησαν τοῦ Τούρκου αἱ οἰνοβαρεῖς αἰσθήσεις,
«Ἐστείλεν ἀρχιευνούχον εἰς τοῦ Νοταρᾶ τὸν οἶκον.
«Ἀλλ' ὁ Νοταρᾶς οὐδόλως εἰς τὸν τύραννον ὑπέικων,
«Θάνατον προκρίνω, εἶπεν, ἢ τὸ αἷοςχος τῶν φιλάτων·
«Θάνατον λαμβάνω μᾶλλον, καὶ τὸν πρῶτον τῶν θανάτων.
«Δῆμιος λοιπὸν τὴν σπάθην εἵλκυσε ἀπὸ τὴν θήκη,
«Αὐτὸν δὲ καὶ δύο τούτου παῖδας εἰς τὴν καταδίκην
«Σύρας ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἔκραξεν· Ἑτοιμασθῆτε.
«Καὶ ὁ γέρον εἶπε· Τέκνα, πρὸ ἐμοῦ θυσιασθῆτε·
«Τρέμω μὴ, ἂν πρῶτος πέσω, ἐξ ὑμῶν τις δειλιάσῃ,
«Ἐξομόσῃ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ Γένος ἀτιμάσῃ·
«Καὶ εἰς τὸν σφαγέα εἶπεν· Ἄρχου, ἀπὸ τῶν υἱῶν μου·
«Ἄρχου, καὶ μὴ περιμένῃς· σφάξε τους ἐνώπιόν μου·
«Καὶ ἂφ' οὗ τὰ δύο τέκνα εἶδε κρατομημένα
«Εἰς τὴν φονικὴν ῥομφαίαν ἔτεινε πρηνῇ αὐχένα,
«Καὶ ἀκέφαλος ὁπότε κάτω ἐπιπτεν ὁ τάλας
«Ἦνριγε πρὸς τοὺς σφαγέντας δύο παῖδας τὰς ἀγκάλας.» »

Ἀναστάς ὁ Γάλλος Πρέσβυς εἶπε καὶ αὐτὸς, πλὴν τρέμων.
 «Ὅλον τὸ ποτήριόν μου ἀπὸ ἀνθοσμίαν γέμον
 «Εἰς τὴν ἱερὰν τὸ πίνω ὑπὲρ Τούρκων συμμαχίαν,
 «Ἦτις μετ' αὐτῶν συνδέει τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν (24)!»
 Ἀλλ' εὐθὺς ἐξῆλθε πάλιν ἡ πυρώδης χεὶρ ἐκείνη
 Ἐ' ἔγραψεν εἰς τὴν κονίαν, ὡς Θεὸς νὰ τὴν ἐκίνηι,
 «ΣΟΛΙΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ». ἐσιώπησεν ὁ Γάλλος.
 Καὶ καθεὶς τῶν συντραπέζων ἔγεινεν ἐξ ἄλλου ἄλλος.

Καὶ ὁ Ἕλλην εἶπε πάλιν· «Ἡ γραφὴ αὐτὴ σημαίνει
 «Ὅτι Τοῦρκοι τε καὶ Γάλλοι καὶ πρὶν ἦσαν ἐνωμένοι,
 «Ὅτε χιλιάδας δέκα Ἕλληνας ἐπ' ἐκκλησίας
 «Ἐσφαζεν ὁ Σολιμάνος τελουμένης λειτουργίας,
 «Καὶ ἀπέτεμνε τὰς γλώσσας, τὸ αἰμοχαρὲς θηρίον!
 «Εἰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου παίδων πλέον τρισμυρίων.
 «Σφαγὴ τόση καὶ τοιαύτη στυγερά γλωσσοκοπία
 «Ἰερὰ τοὺς τότε χρόνους ὠνομάσθη Συμμαχία!»

«Αὐτὰ, ἔκραζεν ὁ Τοῦρκος διπλωμάτης, αὐτὰ ἦσαν
 «Κακαὶ πράξεις μαρτυροῦσαι θηριώδη ὄντως λύσσαν.
 «Πλὴν εἰς τὴν Τουρκίαν πλέον γίνετα. σφαγὴ ἑμοί;
 «Βασιλεύει τοῦ Μαχμούτου πανταχοῦ ἡ εὐνομία.»
 Εἰς τὸν τοῖχον ὅμως πάλιν ἀνεφάνη γραφὴ ἄλλη
 «Ο ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΦΟΡΔΟΣ»· καὶ ὁ Τοῦρκος συνεστάλη.

«Ἐννοεῖς, ὁ Ἕλλην εἶπεν, ἡ γραφὴ αὐτὴ τί λέγει;
 «Τὴν Ἀγγλίαν καὶ σὲ ἅμα ὡς δαυλὸς αὐτὴ δὲν φλέγει;

«Ὁ Μαχμούτης καὶ Στατφόρδος, τῆς Ἀγγλίας συναινούσης
 «Καὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ Πάσχα ἐορτῆς ὑποφωσκούσης,
 «Ἀπὸ τὸν ναὸν, ἐν μέσῳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 «Ἦρπασαν τὸν Πατριάρχην μετὰ δέκα Ἐπισκόπων
 «Κ' ἐπλάσαν, κρεμάσαντές τους τ' ἄμφια ἐνδεδυμένους,
 «Ἀπ' ἀνδρῶν ἀγχιονισμένων νέαν Σύνοδον τοῦ Γένους.»

Ἄλλ' ἐκ δύο ἐταράχθη τὸ πᾶν τότε φαντασμάτων
 Προβαινόντων καὶ φορούντων τὴν σινδόνην τῶν μνημάτων.
 «Ὁ Ριχάρδος!..» πολλοὶ Λόρδοι ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ.
 «Τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου ἡ σκιά!..» εἶπαν οἱ Γάλλοι.

Καὶ ὁ πρῶτος εἶπεν· «Αἶσχος! αἶσχος! Ἄγγλοι πατριῶται.
 «Οἱ γονεῖς ὑμῶν, γενναῖοι καὶ πιστοὶ μου στρατιῶται,
 «Ἐπολέμησαν τοὺς Τούρκους ἔμπροσθεν τῆς Καισαρείας
 «Καὶ ὀλίγοι, χιλιάδας ἔτρεψαν διακοσίας.
 «Ἐξω τῆς Πτολεμαίδος εἰς πνοήνμου μίαν μόνην
 «Ἐκατὸν τῶν χιλιάδων διεσκόρπισα ὡς κόνιν.
 «Ἐμὲ βλέποντες οἱ Τοῦρκοι ἔφρισσον, ἀνετριχίων·
 «Πλὴν σᾶς βλέποντες ἀνοίγουν κόλπους φίλων ἐγκαρδίων...
 «Εἰς τῆς Ἀγγλικῆς, ὦ παῖδες, ἱστορίας τὰς σελίδας
 «Σήμερον ἀνεξалаίπτους ἐπροστρίψατε κηλίδας.»

Καὶ ὁ δεύτερος «εἰς Μέρφιν ἐμαχόμεν, εἶπεν, ὅτε
 «Γάλλοι μύριοι ἐξαίφνης ἐζωγρήθημεν ἱππόται.
 «Εἰς περιοχὰς ὑπαίθρου ἀλυσίδετοι ἐζῶμεν,
 «Καὶ στερούμενοι χιτῶνος καὶ τροφῆς ἡγωνιῶμεν.

« Ἐδεκάτιζον οἱ Τοῦρκοι πᾶσαν νύκτα τοῦ δεσμίους,
 « Καὶ εἰς τὰ νερά τοῦ Νείλου ἔπνιγον τριακοσίους·
 « Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν τρομερῶν ὀνείρων,
 « Τοῦ πικροῦ θανάτου ὅλοι ἐπροσμένονεν τὸν κλῆρον.

« Σώσας ὀλιγίστους ἄνδρας, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν·
 « Πλὴν κατὰ τῶν Τούρκων νέαν ὁδηγήσας ἐκστρατείαν
 « Καὶ παρὰ τὴν Καρχηδόνα λαβὼν φοίνικα Μαρτύρων,
 « Ἡξιώθην τῶν Ἀγίων εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸ μύρον...

« Ὡ! μὴ γίνεσθε διώκται, Γάλλοι, τοῦ Εὐαγγελίου
 « Καὶ ὑπὲρ τοῦ Τούρκου Τοῦρκοι ὀπαδοὶ τοῦ Κορανίου·
 « Σᾶς ὁμνῶ εἰς ἐκείνην τὴν φρικτὴν αἰχμαλωσίαν,
 « Καθ' ἣν ἔλαυσα μυρίων Γάλλων ἀνθρωποθυσίαν!
 « Σᾶς ὁμνῶ εἰς τὴν τέφραν τοῦ ὑστέρου μου κραμβάτου,
 « Ὅπου κείμενος ὑπέστην τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου!...

« Καὶ σὺ, Βασιλεῦ τῶν Γάλλων, ἀληθὴ ἂν ἔχης πίστιν,
 « Μὴ συνδέτης συμμαχίαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ κακίστην.
 « Δύτρωσε τὴν Παλαιστίνην ἀπὸ τὸν Ἰσραηλίτην,
 « Τὸν πατοῦντα τοῦ Κυρίου καὶ τὸν τάφον καὶ τὴν κοίτην.»

Τὸ συμπόσιον ἐν μέσῳ κοινῆς φρίκης διελύθη,
 Καὶ ὁ ῥοῦς τῶν ὁμοδείπνων εἰς τὴν πόλιν ἐξεχύθη.

Ἐν Λονδίῳ, 2 Μαρτίου 1834.

Ἦψωσεν ὁ Δισραέλης πρῶτος τὴν φωνὴν γενναίως,
 Καὶ ὁ Κόβθεν μετὰ τοῦτον, ἀλλ' ἀμφοτέροι ματαίως.

Βλέπουσαι Βρεττανίας τ' ὄνειδος ἐκ τοῦ πλησίον,
 Αἰεῖκόνες τοῦ Χατάμου καὶ τοῦ Φώξου ἐρυθρίων.
 Ἔδωκεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων λευκὴν ψῆφον ἡ Βουλὴ της! . .
 Φεύγω τὴν ἐχθίστην γῆν σου, Καρχηδὼν ἀνθρωποθύτης! . .

Ποῖον πρῶτον ν' ἀναφέρω τῶν πολλῶν σου ἐγκλημάτων;
 Πλύνεσαι, καὶ ἂν τὴν λοῦσιν λάβῃς ὅλων τῶν ὑδάτων;
 Τῆς ἀθλίας Κοπεγχάγης καὶ μετὰ τοσαύτα ἔτη
 Εἰς τὸ πρόσωπόν σου φέρεις τὴν ἀνθρακιὰν εἰσέτι (25).
 Πρόσφυγά σου τὸν πεσόντα μέγαν ἡγεμονομάχον,
 Τὸν Γαλάτην Προμηθέα, ἐπεκάρφωσες εἰς βράχον.
 Κατηνάγκασες τῆς Κίνας τοὺς νωθροὺς λαοὺς, ὦ τέρας!
 Εἰς τὰ δηλητήριά σου διὰ φοινικῆς μαχαίρας (26).
 Μᾶς ἐσταύρωσες δι' ἓνα τοῦ Ιούδα συμπολίτην,
 Διὰ θεοκτόνον ἓνα σταυρωτὴν Ἰσραηλίτην (27).
 Καί, ὦ πᾶτρια τῆς Πάργας, μετὰ λύσσης
 Δίδεις ἤδη καὶ τὸ Γένος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Προκρούστου.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, 3 Μαρτίου 1854.

Θλίβουσι τὰ ὄμματά μου εἰς τὸν Τάμεσιν κινήσεις
 Πυροσκάφων της φερόντων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλύσεις...
 Καὶ τί θέλει ἐπὶ τέλους ἡ Ἀγγλία, ἥτις στέλλει
 Τὰ χαλκένδυστά της πλοῖα εἰς Ἀνατολήν; τί θέλει;..
 Τὴν πυρπόλησιν τῶν στόλων αὐτὴ θέλει τῆς Ῥωσσίας;
 Τοὺς ναυστάθμους αὐτὴ καίει αὖριον καὶ τῆς Γαλλίας;

Ἄφ' οὗ δὲ γυμνήν ἀφήσῃ μονοξύλου τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ φλέγει καὶ τὰ σκάφη τῆς Ἀμερικῆς κατόπιν·
 Καὶ ὁπόταν καταστρέψῃ καὶ τοὺς πρεῖς Κουριατίους,
 Καὶ κηρύξῃ τοὺς υἱούς της τῶν ἐθνῶν μονοκυρίους,
 Εἰς τὸν κόσμον ἐπιβάλλει τέλος τὰ ἐργόχειρά της
 Καὶ τοῦ κόσμου ἐργολάβος γίνεται καὶ μονοπράτης.

*

Βλέπω τῶν Ἑπτανησίων τοὺς βασανιστὰς ἐν βίᾳ
 Ἐτοιμάζοντας τοῦ Γένους τὰ σιδήρινα κλωβία,
 Καὶ τῶν τόσων των ἀκούων ἀτμοπλοίων τὰς βομβήσεις
 Ἐκφωνῶ τοῦ φιλερήμου Ἰεζεκιήλ τὰς ῥήσεις·

«Ἰσταται εἰς τὴν καρδίαν, κακὴ Τύρος, τῆς θαλάσσης·
 «Τοὺς πλατάνους καὶ τὰς κέδρους ναυπηγεῖς τῆς γῆς ἀπάσης,
 «Καὶ ὁ Λίβανος προσφέρει τοὺς ἱστούς σου ἐλατίνους·
 «Χρυσὸν, ἄργυραν ὀδόντας φέρουσιν ἐλεφαντίνους
 «Πρὸς σὲ Λίβυες καὶ Πέρσαι καὶ Ἰνδοὶ καὶ λαοὶ ἄλλοι,
 «Καὶ τοῦ κυκνοῦ πελάγους ἡ χλαμὺς σὲ περιβάλλει...

«Ἄλλ' ἰδοὺ, ἰδοὺ ἐθραύσθης εἰς τὰ νῶτα τῶν κυμάτων
 «Καὶ ὡς λίθος ἐδυθίσθης εἰς τὸ χάσμα τῶν ὑδάτων.
 «Σὲ συρίζουσι καὶ ναῦται καὶ πλωρεῖς καὶ κωπηλαῖται,
 «Καὶ ἡ πτώσις σου ἐν μέσῳ φαλαινῶν καταγελάται·
 «Ἡ δὲ θάλασσα τὸν ἕνα πλήττουσα καὶ ἄλλον πόλον,
 «Αἰσχρὸς σου! καὶ αὕτη κράζει μετὰ τῶν ἀθύσσεων ὅλων.»

Κατὰ τὸν ἀπ' Ἀγγλίας εἰς Γαλλίαν διάπλουν.

Τὸν πορθμὸν τὴν νύκτα πλέω δύο ἐχθρικῶν ἡπείρων,
Ὅστις πόρρω τοῦ Ῥακίνου ἔθεσε τὸν Σακσεπῆρον.

Δύο λαιμοτομηθέντες Μονοκράτορες ἀδίκως
Εἰς τὰς δύο ἀκτὰς κεῖνται, Κάρολος καὶ Λουδοβίκος...

Ἀπειλῆς ἡ μία χώρα πρὸς τὴν ἄλλην στρέφει νεῦμα.
Αἱ νῦν σύμμαχοι μισοῦσι τὸ χωρίζον αὐτὰς ῥεῦμα·
Ποθεῖ, φλέγεται ὁ Ἄγγλος νὰ ριφθῇ κατὰ τοῦ Γάλλου
Καὶ κατὰ χιλιετοῦς του νὰ πρωτεύσῃ ἀντιπάλου...

*

Φωνὴ Γίγαντος δεσμίου εἰς Εὐρώπην ἀναβαίνει
Ἐκ τῆς κάτω ζώνης, ὅπου ἡ Ἀγία τοῦ Ἑλένη·
Συνταράττουσα τοὺς ὕπνους Ναπολέοντος τοῦ Τρίτου,
Φθάνει μέχρι Παρισίων καὶ Λονδίνου ἡ κραυγὴ τοῦ·

«Εἰς τῶν παίδων σου προσῆλθα, Γῆ κατάρας, τὴν ἐπτίαν
«Καὶ τὴν σὴν ἐπεκαλέσθην εὐμενῇ φιλοξενίαν.
«Ἀλλὰ σὺ ἐπάνω βράχου μ' ἔθεσες ἀνθρωποβόρου,
«Ὅπου τὴν πνοὴν ἀέρος ἔπνευσθαι θανατηφόρου.

«Ἐναπέκειτό σοι, Τύρος, βασιλεῖς νὰ σαγηνεύσῃς,
«Καὶ εἰς τὴν πελάγιόν σου φυλακὴν νὰ τοὺς δεσμεύσῃς,
«Καὶ τὸ θέαμα νὰ δώσῃς τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου
«Ἐνουμένων πρὸς τὴν μόνην βάσκανον τοῦ σώματός μου.

«Ἴδοὺ γίνεσαι, ὦ Νῆσος ὑψηλαύχην, ἡ γελοία
«Ἐκ τοῦ πρώτου αὐτῆς ὄγκου ἐκπεσοῦσα Ὀλλανδία·
«Μόνον δὲ, ὡς τὸ μυθῶδες ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος,
«Ἡ σκιά σου διαμένει μετὰ πλήρωσιν αἰῶνος.

«Δίδεις, ὡς ἡ Ἐνετία, δίδεις τέρμα εἰς τοσοῦτον
«Σωρὸν δόλων σου καὶ φόνων, μόνον κλέος σου καὶ πλοῦτον·
«Ἐγὼ δὲ εἰς τούτους μένω τοὺς σκοπέλους ἐρῶμιμμένος,
«Θρόνου, γυναικὸς καὶ τέκνου καὶ παντὸς ἐστερημένος.

«Ἄλλ' εἰς τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνορθούμενος τὴν κλίνην,
«Τοῦ θανάτου μου ἀφίνω τὴν αἰώνιον αἰσχύνην
«Καὶ τὸ μῖσος τῆς Γαλλίας φοβεράν κληρονομίαν
«Καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τῶν ζώντων Μοναρχῶν σου τὴν οἰκίαν!»

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἐν Παρισίοις, 6 Μαρτίου 1834.

Καὶ εἰς Παρισίους ἦλθα· καὶ περὶ δυσμᾶς ἡλίου
Εἰς ἰτέας ἐκαθήμην κλαυθμυροῦ κοιμητηρίου·
Καὶ τὸ μέτωπον στηρίζας εἰς τὴν χεῖρα, ἐσκεπτόμην
Καὶ κατ' ἐμαυτὸν τοιαῦτα θλιβερά διελεγόμην·

«Ὁ Θεὸς λοιπὸν τὸ γένος πλάττει τῶν Ναπολεόντων
«Ὡς ἐν μέσῳ τῶν χερσαίων ἔπλασε τὸ τῶν λεόντων,
«Ὡς τῶν ἀετῶν τὸ γένος μεταξὺ τῶν πετομένων
«Καὶ τὰ τερατῶδη κήτη μεταξὺ τῶν νηχομένων;

Ὁ ἀρχαῖος, ὡς θρυλλεῖται, Ναπολέων ὢν παιδίον
Εἰς ἐν σπήλαιον τῆς Κύρνου γάλα ἔπιε θηρίων,
Ὡς ἐτράφη τοῦ Ρωμύλου ἡ ἀγρία νηπιότης.
Διὰ τοῦτο ἡ τοσαύτη τῶν Βοναπαρτῶν σκληρότης;

«Συνεχύθησαν τὰ πάντα, πίστις, ἥθη, ἀρχαί, νόμοι·
«Ἢ δικάζουσι τὸν κόσμον κατεστράφη κοινὴ γνώμη·

«Τὴν ἀσπίδα τῆς Γαλλίας Βοναπάρτης εἷς τις κρούει,
«Καὶ σιγῶσα ἡ Εὐρώπη τὸν Δρυΐδην τῆς ἀκούει.

«Ἡ Γαλλία ὑπερτέρει πᾶσαν χώραν τῆς γῆς ἄλλην
«Μέγα ἔχουσα τὸ σῶμα, τὴν διάνοιαν μεγάλην.
«Ἀπεσκότισε τὸν νοῦν τῆς ὁ δυνάστης Ναπολέων,
«Καὶ ἀνάστημα εἰς ταύτην μένει μόνον κολοσσαῖον . . .

«Ὁ δουλῶσας, ὡς ὁ Μέγας τὴν ἀδάμαστον Γαλλίαν
«Μὴ καὶ τὰ ἐνύπνια τοῦ ἔλαβε κληρονομίαν;
«Πλέκει ἄρα εἰς Ἀθήνας, εἰς Βυζάντιον καὶ Ῥώμην
«Τρία στέμματα εἰς παίδων Ναπολεοντείων κόρην;

«Ἀληθῶς ὁ Ναπολέων ἔρωτα θρησκείας ἔχει,
«Καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥώσσους ὡς παπίζων κατατρέχει;
«Τρέμετε, Ἰησουῖται, μὴ τὸν Ἐννατόν τοῦ Πιον
«Φέρη, ὡς τὸν Βεγιαζίτην ὁ Τεμίρης, εἰς κλωβίον . . .

«Εἰς ἐνὸς ἀνθρώπου λόγους, ἀλλὰ τοῦ δυνατωτέρου,
«Πῶς ὑπήκουσαν οἱ παῖδες τοῦ Ῥουσσῶ καὶ τοῦ Βολταίρου;
«Σήμερον θρησκοδιῶνται, ἀνεξίθρησκοι χθὲς ἦσαν.
«Πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην εἶχον, καθ' ἡμῶν δὲ ἤδη λύσαν.

«Διατί; διότι φῶτα θέλοντες, κ' ἐλευθερίαν,
«Φεύγοντες τοὺς Φραγκισκάνους καὶ αὐτῶν τὴν ἀγυρτείαν,
«Ὅσα χθὲς αὐτοὶ ἐφίλουν σήμερον ἡμεῖς φιλοῦμεν,
«Ὅσα χθὲς αὐτοὶ ἐμίσουν σήμερον ἡμεῖς μισοῦμεν . . .»

*

Ὡς ὁ νυκτοκλέπτης λύκος, ὁ διώκτης τῶν ποιμνίων,
 Στρέφων πρὸς τὰ θύματά του ὄμμα βλοσυρὸν καὶ κρύον

Τῆς φωνῆς των τὰ στερεῖ,

Παρομοίως ὁ ἀρπάσας τὴν ὑψίστην ἐξουσίαν

Ἐκτοξεύων φρικαλέα βλέμματα πρὸς τὴν Γαλλίαν,

Τὴν φωνὴν της ἀφαιρεῖ.

Ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ἐπαναστάσεως, 7 Μαρτίου 1854.

Γάλλοι, βάλετε τοὺς πόδας εἰς αὐτὴν τὴν γῆν... πῶς τρέμει;

Προσεγγίσατε τὰ ὦτα εἰς αὐτήν... πῶς κρότου γέμει;..

Κάτω, τῆς ὀχλαγωγίας ὁ Ἐγκέλαδος γογγύζει

Εἰς τὰ βάθη ὅπου τοῦτον ὁ Θεὸς περιορίζει.

Ἐννοῶν ὅτι ὁ Τρίτος Ναπολέων ὡς ὁ πρῶτος,

Τὴν ἀλύσωσιν χαλκεύει τῆς Γαλλίας εἰς τὸ σκότος,

Τὰ ὑπόγεια τοῦ ζόφους καὶ τῆς θέρμης περιτρέχει,

Τῆς Εὐρώπης δὲ τὴν τέφραν εἰς τοὺς πόδας ἔτι ἔχει.

Ὁ Τιράνιός του ὦμος τὰς πυροστεγεῖς ἐστίας

Καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἐσχάρας σείει τῆς Δημοκρατίας,

Τρέμει δὲ ὁ Ναπολέων μὴ ὁ θρονοθραύστης Δαίμων

Τὸν ἐκσφενδονήσῃ ἄνω τῶν νεφῶν καὶ τῶν ἀνέμων.

Καθ' ἐκάστην εἰκοσάδα ἐτῶν ἔξω τοῦ κρατῆρος

Τὴν πυρώδη του ὁ Γίγας φέρει κάραν ὀλοκλήρως,

Δίς καὶ τρὶς ἀπὸ τὴν λῆξιν τοῦ ὑστερινοῦ αἰῶνος
Ἐπεφάνη, καὶ τοσάκις κάτω ἔπεσεν εἷς, θρόνος.

Ἴσως ἐξορμήσῃ πάλιν τὴν ἰσότητα κηρύττων
Καὶ εἰς τὰς ἀβύσσους σύρων Ναπολέοντα τὸν Τρίτον,
Τὸν αὐτοκρατορικόν του εἰς Γαλλίαν κυκεῶνα
Καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ Μωάμεθ εἰς Ἀνατολὴν ἀγῶνα.

Ἐν Πηρισίῳ, 8 Μαρτίου 1854.

Εἶδα τὴν ἀρειμανῆ του διακήρυξιν . . . ὁποῖαν
Ἵβριν φέρει καθ' Ἑλλήνων, ὑπὲρ Τούρκων σοφιστεῖαν !..
Πόλεμος ὑπὲρ τῶν φώτων, πρόοδος τῆς γῆς μεγάλη
Ἡ κατὰ τῶν Πανελλήνων καὶ ὑπὲρ τῶν Τούρκων πάλη!..

Ναπολέον, λοιπὸν σῶσε τοὺς θεσμοὺς τῆς ὑψηλίου
Ξιφουλκῶν ὑπὲρ Τουρκίας, τρισβαρβάρου Βασιλείου,
Ὅπου κτήνη μεταπλάττει τοὺς ἀνθρώπους ἢ δουλεία,
Ὅπου τῶν ἡθῶν ἢ σῆψις, ὅπου ἡ πολυγαμία,
Καὶ συγχρόνως μεγαλαύχει ὡς ὑπὲρ τοῦ κόσμου πράττων
Τὸν ἀρχαῖον ὅλον κόσμον Τουρκικὸν διαφυλάττων !..

Εἰς τὰ ἔλη τῆς δουλείας, Γάλλε, μένουσι τὰ πλήθη
Ἀρχιτάτων λαῶν τόσων, χωρῶν τόσων θαυμαστίων,
Ὡς οἱ σμάραγδοι καὶ ἄλλοι τιμαλφεῖς παντοῖοι λίθοι
Εἰς τὸν βόρβωρον τελμάτων ἀπαντῶνται ποταμίων.

Τὸ εὐρὺ τῶν Τούρκων Κράτος περιέχει τὰς πλουσίας
Καὶ σταχυοφόρους δύο τῶν Ἀχκῶν Ἡγεμονείας

Καὶ τὴν πίνουσαν τὸν Σαῦον καὶ τὸν Δούναβιν Μοισίαν·

Καὶ τὴν πάλαι Βασιλίδα τῶν ἐθνῶν Μακεδονίαν·

Καὶ τὴν θάρκην, τὴν κρατοῦσαν εἰς τὸ εὐγενές της στῆθος

Τὸ Βυζάντιον, ὡς φέρει τὸν ἀδάμαντα ἢ λίθος·

Καὶ τὴν γῆν τοῦ Καστριώτου, τὴν ποτὲ ἥρωστρόφον,

Ὅπου κάθηται ὁ ἥρως εἰς τῆς Κρούης του τὸν λόφον·

Καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὅπου πέτρας ὀπισθεν κυλίων,

Ἐσπείρε τοὺς Γίγαντάς του εἰς τὴν γῆν ὁ Δευκαλίων.

Περιέχει καὶ τὸν Πόντον τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου,

Κλείοντα ἐθνῶν ἐννέα χώρας εἰς τὰ ὄριά του·

Καὶ τὸ Κράτος τοῦ Προυσίου· καὶ τὴν γῆν ὅπου τὸν Πάριν

Ἐθέλξεν ἡ Ἀφροδίτη, γυμνὴν δείξασα τὴν χάριν·

Καὶ τὰς τρεῖς συκρατουμένας ἀδελφάς, τὴν Αἰολίδα,

Τὴν ὠραίαν Ἰωνίαν καὶ μυρτόστεπτον Δωρίδα·

Καὶ τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Κύπρον, καὶ τὴν Ῥόδον, καὶ τὴν Σάμον

Καὶ τοσούτων ἄλλων νήσων ἐσπαρμένην χρυσὴν ἄμμον.

Περιέχει καὶ τὰς χώρας, τὰς ἐκ Τύρου καὶ Σιδῶνος

Ἐπεκτεινομένας μέχρι Νινευῆς καὶ Βαβυλῶνος,

Ὅπου, ὡς τὸν μαργαρίτην φέρει μήτρα ὀστρακίνη,

Τὴν σεπτὴν Θεόπολιν της φέρει καὶ ἡ Παλαιστίνη·

Καὶ τὴν Ἀραβίαν, ἣτις τάφον ἔδωκε καὶ κοίτην

Εἰς τὸν ἔχοντα τὴν σπάθην ἀντὶ τῆς πειθοῦς προφήτην·

Καὶ τοῦ Χέοπος τὰς γαίας ὅπου ἔργων σου ματαίων

Ἐμβλημα ἡ πυραμὶς του ἵσταται, ὦ Ναπολέον!

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἔχοντας ὡς ὄριά του
 Τὰς μακρὰς ροὰς τοῦ Νείλου, τοῦ Δουνάβεως κ' Εὐφράτου,
 Κράτει διὰ τῶν πολλῶν σου σιδηρίνων λεγεόνων
 Τὴν φθοράν, τὴν τυραννίαν καὶ τὸ σκότος εἰς τὸν θρόνον,
 Καὶ πρὸς ὅλην τὴν Εὐρώπην ταυτοχρόνως δημηγόρει
 Ὅτι δῆθεν ὑπὲρ ὅλης τῆς Εὐρώπης σείεις δόρυ . . .

Ἀλλὰ πολεμῶν, ὡς λέγεις, τοὺς βρβάρους τῆς Ῥωσσίας,
 Τὴν βρβάρωσιν μὴ φέρης πανταχοῦ ἐκ τῆς Γαλλίας;
 Πολεμῶν, ἐνδυναμοῦσαι καὶ αὐξάνεις ἔτι μᾶλλον
 Τὴν μὴ ἔχουσαν ὁμοίαν ἀνδραπόδισιν τῶν Γάλλων;
 Ἄμα δὲ εἰς δουλосύνῃς αὐτοὶ πέσωσιν ἀλύσεις,
 Συνδεσμίους των ζητοῦσι τοὺς λαιποὺς λαοὺς ἐπίσης.

*

Καὶ αὐτὴ σου ἡ μετ' Ἀγγλων κατὰ Ῥώσσιων συμμαχία
 Ἀληθὲς, ὦ Ναπολέον, τῆς Γαλλίας δυστυχία !
 Καθιστᾷς τῆς Μεσογείου τὴν Ἀγγλίαν βασιλίδαν,
 Ἄν τὸν στόλον τῆς Ῥωσσίας καταλύσῃς εἰς Ταυρίδα,
 Πλὴν σὺ τοῦτο παρεδέχθης· ἡ ἐκτέλεσις δὲ μόνον
 Τῆς παραδοχῆς σου κεῖται εἰς τὴν τύχην καὶ τὸν χρόνον.

Ἄκουσε τὰ εἰς Τιλσίττην Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου,
 Καὶ μὴ φρόνει τὰ τοῦ Ἀγγλου, τοῦ ἀσπλάγχχνου του δεσμότη·

Ὁ μικρὸς πρὸ χρόνων δέκα δεκανεὺς τῶν λεγεόνων
 Τὴν χιλιετῇ κορώναν φέρων τότε τῶν Βουρβόνων

Καὶ τῶν ὑψηλοκορύφων Ἀλπεων τὴν σιδηρίνην.

Ἐκλεις μετὰ τοῦ Ῥώσσου δαφνοστόλιστον εἰρήνην.

Τὸν Ἀλέξανδρον καλέσας εἰς τὸν μέγαν Νιεμένον,
 Πρὸς τὰς ὄχθας καὶ τῶν δύο στρατευμάτων τεταγμένων,
 Εἰς σχεδίαν τὸν ἐδέχθη μέσον τῶν ῥοῶν κειμένην,
 Καὶ διέθεσαν οἱ δύο ἐπ' αὐτῆς τὴν οἰκουμένην.

Ὁ εἷς ἥνοιξεν ἀγκάλην πρὸς τὸν ἄλλον κατὰ πρῶτον,
 Τῶν στρατῶν ἐπευφημούντων μετ' ἀλαλαγμῶν καὶ κρότων·

Καὶ ὁ Βοναπάρτης εἶπεν· «Ἐπ' ὀλέθρῳ ἐμοχθοῦμεν.

«Γίγαντες, τυφλάς τὰς ὄψεις ἔχοντες, ἐπολεμοῦμεν.

«Ἐν τῷ μέσῳ ἡμᾶς ρίψας καταστρεπτικοῦ ἀγῶνος,

«Ἐξησθένιζεν ὁ Ἀγγλος ἐχθροὺς δύο του συγχρόνως.

— Ἐὰν ἡ Γαλλία μῖσος πνέῃ πρὸς τὴν Βρεττανίαν,

«Τρέφω, ἔκραζεν ὁ Καῖσαρ, ἔχθραν κατ' αὐτῆς ὁμοίαν.

«Ἐμβαλοῦσά με ὑπούλῳ εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν ζάλην,

«Μ' ἐγκατέλιπε, καὶ μόνος ὑπεστήριξα τὴν πάλην·

«Φίλους ὀχληροὺς ἡ χεὶρ μου ἢ δολίους ἐβλήθει,

«Καὶ βραδέως ἡ ὁμίχλη τῆς ἀπάτης διελύθη.

— Ἄν οἱ ἐν Αὐστερλίτση, Εὐλῶ καὶ Φριεδλάντῃ

«Εἰς τοὺς δόλους τῆς Ἀγγλίας Γάλλοι, Ῥῶσσοι ξένοι πάντα

«Συνεσφίγγοντο τὰς χεῖρας, ἔλεξεν ὁ Ναπολέον,

«Εἵχομεν τὰς τύχας ὅλων τῶν λαῶν καὶ βασιλέων

«Καὶ τῆς ὑψηλίου πάσης ἐνεμόμεθα τὰ Κράτη.

«Ζημιοῦται ἡ Ῥωσσίᾱ, ἡ Ῥωσσία κακῶς πράττει.

«Βοηθοῦσα γείτονάς της Γερμανοὺς τοὺς ἀχαρίστους,
«Καὶ συντρέχουσα τοὺς Ἄγγλους, μονοπώλας τοὺς ἀπλήστους.»

Καὶ τὴν ἐπιοῦσαν πάλιν συνελθὼν ἐν τῇ Τιλσίττῃ,
Μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας συνεζήτει·

«Ἐχῶ, εἶπε τὰς μεγάλας τοῦ Καρόλου Μάγνου κτήσεις·

«Μένει μέχρι Νιεμένου πᾶσα ὑπ' ἐμὲ ἡ Δύσις·

«Καὶ σὺ ἔχεις, Αὐτοκράτωρ, χώραν ταύτης διπλάσιαν,

«Ὡς διέπων δὲ τὴν Ἄρκτον πρόσλαβε τὴν Φινλανδίαν.

«Ἀπὸ φορτικῶν συνδέσμων ὁ Θεὸς μὲ ἀπολύει,

«Εἰς τοὺς κόλπους σου μὲ φέρει καὶ τὸ στάδιόν μου κλείει.

«Εἰς ἀλύσεις ὁ Σελίμης ἐκ τοῦ θρόνου ἐκρημνίσθη,

«Καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀποστάτας Τούρκους ζέσις μου ἐσβύσθη.

«Ἠπατήθην βιωσίμους τοὺς Ὄθωμανοὺς νομίσας·

«Κόφωμεν αὐτῶν τὸ Κράτος εἰς μερίδας δύο ἴσας,

«Λάβωμεν δὲ ἡμεῖς τοῦτο πρὶν ὁ Βρεττανὸς τὸ λάβῃ.

«Τὴν Τουρκίαν αὐτὸς ὅλην ἐποφθαλμιῶν δὲν παύει·

«Ἄλλοτε τὸν μέγαν Νεῖλον ὑποχείριον ἐζήτει,

«Ὁ δ' Ἑλλησποντος χθὲς εἶδε τὰ πυρίπνοά του κήτη.

«Ναὶ, ὁ Βρεττανὸς ἐχθρὸς μου, πλὴν πολέμιος σου μᾶλλον

«Διὰ πλῆθος εἰς Ἀσίαν συμφερόντων ἀντιπάλων.

«Τὴν Κρονστάδην σου ὁ στόλος αὔριον ἐκείνου καίει,

«Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν σου, εἰς τὴν Ὁδησσόν σου πλέει,

«Καὶ εἰς δύο μεταβάλλει αἶφνης λίμνης ἀσημάντους

«Εὐξείνον καὶ Βαλτικὴν σου, πόντους σου τοὺς ἀπεράντους.

«Ἐνωθέντες, τῆς Ἀγγλίας θραύσωμεν τὴν δεσποτείαν,
 «Καὶ ὡς δύο καταιγίδες πέτωμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν.
 «Καταλύσωμεν τὸ Κράτος τῶν Ὀθωμανῶν συγχρόνως,
 «Καὶ γενέσθω ἡμῶν λεία ὁ τοῦ Κωνσταντίνου θρόνος.
 «Λάβε σὺ τὰ πρὸς τὸν Ἰστρον τρία Κράτη μέχρις Αἴμου,
 «Καὶ κατέχουσι τὴν ἄνω Ἡπειρον αἱ στρατιαί μου,
 «Τῆς Ἑλλάδος τὴν γῆν πᾶσαν, τὰς Κυκλάδας καὶ τὴν Κρήτην...
 — Ἀλλὰ λησμονεῖς τῆς Θράκης τὸν ὠραῖον μαργαρίτην,
 Ἄνεφνῶνησεν ὁ Ξάρος τοῦ σκοπούς τοῦ ὑποπτεῦον
 Καὶ εἰς τὴν τῆς Ἑπταλόφου ἀρπαγὴν μὴ κατανεύων.»

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὅλας συσκεπτόμενοι βαθέως,
 Τῆς διανομῆς τὸ ἔργον ἐπεχείρησαν ματαίως.
 Καθεὶς τούτων ἦτον μέγας, καὶ διὰ τοῦ Βυζαντίου
 Καθιστᾶτο κυριάρχης τοῦ λοιποῦ ἡμισφαιρίου.

Οὕτω μεταξὺ τῶν δύο, καὶ τοι γενομένων φίλων,
 Τὸ Βυζάντιον ὑπῆρξε νέας ἔριδος τὸ μῆλον.
 Ἡ μεγάλων ἀνδρῶν δύο ἀρμονία διεκόπη,
 Καὶ ψυχροὺς τοὺς ἐπανεῖδεν εἰς Ἐρφούρτην ἢ Εὐρώπη.

Ἐφυγεν ἀστραπηβολὸς πρὸς τὴν δύσιν ὁ εἷς τρέχων,
 Καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὴν ἄρκτον ὁδηγούς τὰ νέφη ἔχων.
 Ὁ μὲν ἔβη μέχρι Μόσχας ἔθνη δώδεκα κυλίων,
 Ὁ δὲ τοῦτον φυγαδεύσας ἦλθε μέχρι Παρισίων.

Ἐκ τοῦ μέτου τὴν αἰτίαν τῆς συγκρούσεως ἐκβάλλων,
 Ἐχρεώσταις σὺ νὰ φέρῃς δεσμὸν Ῥώσσιον μετὰ Γάλλων,

Ναπολέον, καὶ τὸ Κράτος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 Εἰς τὴν εἴσοδον, ὡς πάλαι, νὰ ιδρύσῃς τοῦ Εὐξείνου,
 Κράτος ἔχον ὄριά του εἰς Ἀσίαν τὴν Σινώπην,
 Εἰς Μεσόγειον τὴν Κύπρον καὶ τὴν Βάρνην εἰς Εὐρώπην,
 Κράτος Πανελλήνων ἔχον τὴν λαμπράν του ναυτιλίαν
 Καὶ πρὸς τὴν Ῥωσσίαν φίλην, φίλην καὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν Παρίσις, 9 Μαρτίου 1854.

Ἄγιε Μητροπολίτα Παρίσιων, μίαν μόνην
 Λάβε πέτραν ἀπ' αὐτὴν μου τὴν πολύλιθον σφενδόνην.
 Εἶπεν ὁ Χριστὸς «ἀγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον»
 Εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους βίβλους ἑκατὸν ἐγκλείων.
 Ἐπ' αὐτῶν τῶν δύο λόγων ἐθεμελιώθη μία,
 Ἡ ὁρθόδοξος Ἑλλήνων καὶ Μοσχόβων Ἐκκλησία·
 Ἀρχηγὸν δὲ αὕτη ἔχει τὸν Θεάνθρωπον ἐκεῖνον,
 Ὅστις ἀνελήφθη χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων.

«Μὴ ἀγάπα τὸν Θεόν σου, ἀλλ' ἐμὲ τὸν Πάπαν μόνον·
 «Μὴ ἀγάπα τὸν πλησίον, ἀλλὰ τούτου καὶ τὸν φόνον
 «Ἐξαγόραζε λαμβάνων τοῦ Κυρίου τὴν συγγνώμην
 «Διὰ συγχωροχαρτίων πωλουμένων εἰς τὴν Ῥώμην.»
 Εἰς αὐτὰς τὰς δύο βάσεις ἄλλη τις οἰκοδομήθη
 Πολλὰς ἔχουσα Αἰρέσεις, καὶ Λατινικὴ ἐκλήθη·
 Ἀρχηγὸν δὲ αὕτη ἔχει Πάπαν ἐρρύτιδωμένον,
 Εἰς τὰς βρώσεις, εἰς τὰς πόσεις καὶ τὰ πάθη δεδομένον,

Ὅστις τὸν σταυρὸν ὑβρίζει φέρων εἰς τὰ πέδιλά του
Καὶ τοῦ παραδείσου παίζει κλεῖδας εἰς τὰ δάκτυλά του.

Αὐτὴν τυχτὴν ἀπὸ ρεῖθρα ὀλοπόρφυρον αἱμάτων,
Ῥυπαρὰν καὶ ἀπὸ μαύρην τέφραν ὀλοκαυτομάτων,
Αὐτὴν φέρουσι τὴν λώβαν, ἀδελφὴν τῆς χολορροίας,
Εἰς Ἀνατολὴν οἱ Γάλλοι, φίλοι τῆς Τουρκοκρατίας·
Καὶ αὐτοὺς, ὦ ἱεράρχα, εὐλογεῖς μετὰ δακρύων
Κράζων· «Φέρετε τὸ δόγμα τῶν πιστῶν καὶ τῶν γνησίων
«Εἰς τὴν ψωριῶσαν ποίμνην τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων,
«Ἡ φονεύσατέ τους ὅλους, ὦ υἱοὶ τῶν Βαλδουίνων (28)! »

Καρδινάλιε ! τοῦ φόνου τὴν σκληρὰν χορδὴν μὴ ψάυης ...
Σίγα. . . μάχαιραν μὴ δίδης, ἵνα μάχαιραν μὴ λάβης. . .
Ἔνδον τῶν πλευρῶν σου βλέπω εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ νέφη
Τὴν ῥομφαίαν, ἣν ἡ χεὶρ σου κατὰ τῶν Ἑλλήνων στρέφει. . .

Φονευόμεθα ναί, ὅλοι. Ἄν λατινισθῇ ὁ Ἕλλην,
Μεταβάλλεται τὸ ἔθνος εἰς βοῶν κυπτὴν ἀγέλην
Καὶ πᾶν αἶσθημα γενναῖον περὶ Γένους ἀποβάλλει,
Καὶ θεσμῶν, ἠθῶν, ἐθίμων ἡ ἀπώλεια μεγάλη.
Ἀπ' αἰῶνων παλαιτάτων εἰς τοῦ Ἑλληνος τὰ στήθη
Τῆς θρησκείας καὶ πατρίδος ἡ ἀγάπη συνεχύθη·
Ἀφαιρεῖται ἡ θρησκεία ; ἡ πατρίς ὁμοῦ ἐκρέει·
Δι' αὐτὸ πιστὸς πᾶς Ἕλλην ὑπὲρ πίστεως ἐκπνέει...

Ἡ Ἀνατολὴ τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου ἔχει ὁμῶς,
Ὅθεν εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθε νικητῆς ὁ Θεὸς Νόμος

Εἰς τὴν ἀρετὴν τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πείθων,
 Ὅθεν ὁ Χριστὸς κυλίσας τὸν ἐσφραγισμένον λίθον
 Τὸν κατέλιπεν ὡς σῆμα μεθορίου τελευταίου.
 Μεταξὺ τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου·
 Ἀλλ' ἡ Ῥώμη κατὰ πρῶτον τὸν Θεάνθρωπον σταυροῦσα,
 Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ στόμα τῶν λεόντων παραδοῦσα
 Τοὺς ἁγίους ὁπαδούς του καὶ τοὺς θείους κήρυκας του,
 Ἡ ἐπίμνητος ἐδείχθη καὶ τυφλὴ ἐχθρὰ τοῦ Πλάστου (29).

Τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τούτοις ἡ θρησκεία σώζει ὅλον,
 Ὡς πασῶν ἀρχαιοτέρα τὸν χρυτὸν τῶν Ἀποστόλων·
 Ἀλλ' ἡ Παπικὴ πορφύραν ἐνεδύθη βασιλείας,
 Καὶ ἡ λάμψις τῆς ἐμίχθη μετὰ κοσμικῆς σκωρείας·
 Ἀλλὰ συγχωρῶν τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Μωϋσέως,
 Ἦνδραπόδισε τὴν Δύσιν Πατριάρχης ὁ Ῥωμαῖος·
 Προσδιέφθειραν δὲ ταύτην ὁ Καλβῖνος καὶ Λουθηρος
 Ὑστερον διὰ θρησκείας, μὴ ἐχούσης θεῖον κῦρος.
 Δι' αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν σήμερον τοῦ Εὐρωπαίου
 Ἀνεστράπη ἀρχὴ πᾶσιν τοῦ ἀδίκου καὶ δικαίου,
 Συζητεῖται τῶν αἰώνων πᾶσι ρήτρα, πᾶσα ῥῆσις,
 Καὶ ἡ γυναικὸς καὶ παίδων καὶ ἀγροῦ καὶ οἴκου κτῆσις.

Καρδινάλιε τῆς Ῥώμης! ἓνα τῆς Ἑλλάδος ἄνδρα
 Μὴ ἐλπίσῃ ἐπ' αἰῶνας ἡ ποιμενικὴ σου μάνδρα·
 Λάβε ὁδηγὸν σου, λάβε λύχνον σου τὴν ἱστορίαν·
 Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Ὀθμᾶνος ἤρπασε τὴν Βιθυνίαν

Καὶ προπάτωρ λευκοχαίτης ἔξ θυμοειδῶν λεόντων
 Εἰς ὀκτὼ Παλαιολόγους χάσμα ἔδειξε ὀδόντων,
 Αὐτοὶ ἔστελλον ἀπαύστους πρὸς τοὺς Πάπας σου πρεσβεΐας,
 Καὶ οἱ Πάπαι σου ἀπαύστους πρὸς αὐτοὺς λυκοφιλίας.
 Πλὴν παρ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἔμεινε κατηραμένος
 Εἷς, ὑποβλεφθεὶς ὡς δίδων εἰς τοὺς Πάπας σου τὸ Γένος.

Ὅτε τὸν κλεινὸν Δραγόσσην ὁ Μωάμεθ ἀποκλείσας
 Ἐπολέμει, καὶ ὁ Πάπας τὸν παρήτει ἀπατήσας,
 Ἄλλ' ὑπέσχετο μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐπικουρίαν
 Ἄν ἡσπάζετο πανδήμως τὴν Λατινικὴν λατρείαν,
 Καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸ Βῆμα τῆς Ἀγίας του Σοφίας
 Ἦκουσε Καρδινάλιου ἀπαισίους εὐλογίας,
 Κυμανθὲν αὐτὸ ἐξαίφνης ἔκραξε μεγαλοφώνως·
 «Παρὰ πίστιν νοθευθεῖσαν προκριτώτερος ὁ φόνος!»
 Ὁ Σχολάριος δὲ τότε, ῥήτωρ τῆς Ὁρθοδοξίας
 Καὶ τὴν Σύνοδον ταράξας πρὸ μικροῦ τῆς Φλωρεντίας,
 Ἐδραμεν ἐκεῖ ἀφήσας τὴν χρυσὴν τῶν βιβλίων κόνιν·
 Τῶν Ἑλλήνων ἦτον ξίφος τροχισθὲν εἰς τὴν ἀκόνην
 Τῶν τυραννιῶν τῆς Ῥώμης, ὅσαι εἰς τὴν Γερμανίαν
 Συνεκίνουν ἀπὸ τότε τῶν λαῶν τὴν ἀνταρσίαν·
 «ὦ ἀπόκληρε σὺ Ἕλλην καὶ τῆς χέρσου καὶ τῶν νήσων,
 Ἐκραξεν, ἐν μέσῳ δύο ἐπικρέμασαι ἀβύσσων·
 «Ὁ Ἀγκρηνὸς τὸ σῶμα καὶ ὁ Φράγκος τὴν ψυχὴν σου
 «Διχμάχονται εἰς ταύτην τὴν στενὴν περιοχὴν σου.

«Τοῦρκοι νέμονται καὶ Φράγκοι τὰ προγονικά σου Κράτη·
 «Τὴν θρησκείαν σου ὡς σπάθην καὶ κατὰ τῶν δύο κράτει·
 «Δι' αὐτῆς ὑπάρξεις ἔθνος μετ' αἰῶνας διασῶσαν
 «Καὶ τὴν πατρίόν σου χώραν καὶ τὴν πατρίόν σου γλῶσσαν.»

Καρδινάλιε, τοιαύτη πρὸς τὸ δόγμα τῶν Λατίνων
 Ἦ ἐκ πρώτης ἀρχῆς γνώμη τῶν ποτὲ καὶ νῦν Ἑλλήνων...
 Ἐπὶ αὐτῇ ἀκούων σε καλοῦντα ἱερὰν σταυροφορίαν
 Τὴν κατὰ τοῦ Σταυρωθέντος στυγεράν ἐπιστρατείαν,
 Γελᾷ γέλωτα ὁ Ἄδης φοβερὸν καὶ θορυβώδη·
 Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐκχύνων τὴν φωνὴν αὐτοῦ βραγχώδη,
 «Οὐδεὶς, κράζει, τῶν φορούντων τήβεννον Καρδιναλίου
 «Καὶ τῶν ζώντων ἀπὸ κέρδη τοῦ χρυσοῦ *Πουργατορίου*
 «Ἐλαβε ποτὲ τοιαύτην ἔμπνευσιν, ὡς ὁ υἱός μου
 «Ἱεράρχης Παρισίων καὶ φωστὴρ τοῦ ἄνω κόσμου!
 «Ὡ! εἰς τὸν βωμὸν ἐπάνω σήμερον τῆς Ἐκκλησίας
 «Ὁ Δεσποτισμὸς χαλκεύει τὰς ἀλύσεις τῆς Γαλλίας!»

*

Διατί ὁ Πάπας Ῥώμης μάχεται περὶ πρωτείων,
 Σφετερίζεται δὲ ὅλον Ἰησοῦ τὸ μεγαλεῖον;
 Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἡ Ῥώμης αὐτὴ πρώτη παραδέχθη
 Ὅ,τι μέγα, ὅ,τι θεῖον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη;
 Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ Ῥώμης, πρώτη σείουσα τὴν πλάνην,
 Τὸν φιλούμενον ἐδέχθη μαθητὴν τοῦ Ἰωάννην;

Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ ξύλου, εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου,
Ἐπερόνησε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου;
Ἡ Ἑλλάς, τὸν Ζεββεδαῖον ἔτφαξεν εἰς Ἰουδαίαν,
Καὶ διὰ τοῦ Ηραΐτορός της εἰς τὰς Πάτρας τὸν Ἀνδρέαν,
Καὶ εἰς φάρυγγας λεόντων, ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ὅλους,
Ἐρρίπτε τοὺς Θεοφόρους κήρυκας καὶ ἀποστόλους;

Ῥώμη, τῶν ἐθνῶν δεσπότις διὰ σιδηρίνων νόμων
Καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔτι τὴν μητέρα σου ἀγνώμων!
Ῥώμη μυχιφόνος, ἥτις τὸν Θεόν σου καὶ Σωτῆρα
Ἦρτησες μετὰ κκαύργων εἰς σταυρὸν πανολετῆρα!
Ῥώμη, καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν τυράννων σου Καισάρων
Κίρκη τῶν πλημμευρησάντων κύκλω σου λαῶν βαρβάρων!
Ῥώμη, καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Νέαν Ῥώμην μετὰ μίσους
Πηραιτήσασα εἰς Τούρκου Χριστομάχου τὰς ἀλύσσους!
Ἐχθρὰ πάλαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἑλλάδος ἐχθρὰ ἤδη,
Εἰς τὴν ἑπαρσίην σου χλεύην ἡ Ἑλλάς ἀνταποδίδει·
Ἀνεξιθρησκός, ἐμπαίζει μετὰ τῶν υἱῶν της ὅλων
Τῶν δογμάτων σου τὸ ψεῦδος, τῶν κηρύκων σου τὸν δόλον.

Ἐν Παρίσις, 10 Μαρτίου 1834.

Ὁ Δεσπότης, Γάλλος, ὤων εἰς τὰς Ἑλληνίδας Μούσας
Καὶ συγγράφων βιβλούς, πλείστην εὐφυΐαν μαρτυρούσας (30),
Χθὲς μ' ἐπέπληττε διότι ὁμιλῶ ὑπὲρ τῶν Ῥώσων
Καὶ πολλῶν ὁμογενῶν μου πάσχω, μ' ἔλεγε, τὴν νόσον.

Σεβασμῷ μου καὶ φιλίᾳ; ἄξιον τὸν ἄνδρα κρίνων,
 Πρὸς ἀπολογίαν εἶπον ἑμαυτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων·
 «Ὁ μὲν Ἄγγλος καὶ ὁ Γάλλος ἀκεραίαν, αἰωνίαν,
 «Διεκρήρυζεν τοῦ Τούρκου ἄρπαγος τὴν Βασιλείαν·
 «Ὁ δὲ Ῥώσσοις ἐκ τοῦ Χάρτου αὐτὴν ἤδη ὡς κηλὶδα
 «Ἐξαλείφει, καὶ οὐδόλως ἐξ αὐτῆς ζητεῖ μερίδα.
 «Ἵπερίσχυσεν ἡ Δύσις; Ἡ Τουρκία συντηρεῖται·
 «Ἐθριάμβευσεν ἡ Ἄρκτος; Ἡ Τουρκία καταργεῖται,
 «Εἰς Χριστιανὸν μονάρχην ἡ Ἀνατολή κυροῦται,
 «Καὶ αὐτόνομον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἀνορθοῦται.
 «Διὰ τοῦτο ἡμεῖς πάντες πρὸς τοὺς Ῥώσσους εὐφημίαν
 «Ἀναπέμπομεν, καὶ πάντες ὑπὲρ Ῥώσσιων εὐχὴν μίαν.
 «Πρόσθε, ὅτι, ἂν οἱ Ῥῶσσοι κατὰ κράτος νικηθῶσιν,
 «Ἡ καταστροφή των φέρει καὶ τῆς πίστεως τὴν πτῶσιν.
 «Ἡ ἀρχέγονος Θρησκεία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 «Βορὰ γίνεται τοῦ Πάπα, τοῦ Λουθήρου καὶ Καλβίνου.
 «Λύκοι Δυτικῶν ἀμέσως καὶ Διαμαρτυρομένων
 «Ἡμᾶς σχίζουσιν εὐρόντες ποίμνιον μεμονωμένον.
 «Αὐτὰ ὅλα εἰς τὴν στάθμην μετὰ τῶν Ἑλλήνων βάλλων,
 «Ἐμπροσθεν τῶν ὑπὲρ Τούρκων συμμαχούντων Ἀγγλο-Γάλλων
 «Ἵπὲρ πίστεως, κραυγάζω, καὶ ὑπὲρ αὐτονομίας
 «Εἰς ἡμᾶς ἡ κροτουμένη πάλῃ αὕτη τῆς Ῥωσσίας.
 «Ἡ Γαλλία ὅμως πνέει ὀργήν, μῖσος κατὰ Ῥώσσιων·
 «Διατί δὲ ὀργὴ τόση; διατί δὲ μῖσος τόσον;

« Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων, Φαρυῶ ἀρματοπλάτης,
 « Ὀρμητεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πυρπολῶν τ' ἀνάκτορά της,
 « Ὁ Ἀλέξανδρός της ὅμως καὶ τὰ μέλη τῆς Γαλλίας
 « Ἀπὸ τὴν μακρὰν ψαλίδᾳ ἔσωσε τῆς Βρεττανίας; ..

« Ἀλλ' ὁ ἀετὸς τῶν Γάλλων κατὰ βούλησιν τοῦ Πλάστου
 « Εἰς αὐτὴν κρυσταλλωθεὶσας ἄφησε τὰς πτέρυγάς του·
 « Καὶ τί τοῦτο; δὲν ὑπῆρξε γῆ πρὸς κήδευσιν ἀξία
 « Τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἀπεράντου ἢ ἀπέραντος Ῥωσσία; ..
 « Ἀφανῆς ὁ παῖς κατέστη τοῦ Φιλίππου Μακεδόνο·
 « Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τὰς ἐκείθεν Βαβυλῶνος·
 « Οὕτω καὶ ὁ Ναπολέων εἰς τὰς πεδιάδας, ὅσαι
 « Μετὰ μόνων τῶν βλεμμάτων φαίνονται σύντελευτῶσαι,
 « Καὶ εἰς τοὺς ἀκαταμέτρου· τῆς Ῥωσσίας δρυμεῖς, ὅσοι
 « Εἰς τὸ πρόμαχον τῆς Κίνας μέγα τεῖχος καταντῶσι. »

*

Ἐλελιότης! ἡ Γαλλία τὸν Μεζίτην ἐρωτεύθη·
 Ἀπ' αὐτὸν ψυχὴ καὶ σῶμα παραδόξως ἐμαγεύθη,
 Καὶ ἡμέραν νύκτα ὅλους ἐρωτᾷ· « Καὶ ὁ Σουλτάνος;
 — Ζῇ ἐν δόξῃ καὶ ἀνέσει, καὶ ὡς θρῆσκος Μουσουλμάνος
 « Πρὸς τιμὴν τοῦ Κορανίου κολυμβεῖ εἰς ἀνθοσμίαν. »
 « Ὁ πτωχός! αὐτὴ φωνάζει· ἔχει ἄκκην καρδίαν. »

Τύμπανον τὴν ἀκοήν της μακρυνοῦ πολέμου κρούει;
 Πυροβόλον πρὸς τὸν Πίνδον, πρὸς τὸν Ὀλυμπον ἀκούει;

Παραζαλισμένη πάλιν ἐρωτᾷ· «Καὶ ὁ Σουλτάνος;

—Μεταξὺ βωβῶν ὁ ἥρως κάθηται ὑπερηφάνως,

«Μεταξὺ εὐνούχων μαύρων, μαύρων καὶ λευκῶν συζύγων.»

«Ὁ πτωχός!» αὐτὴ φωνάζει καὶ δακρύζει παρ' ὀλίγον.

Ἐρχεται ἀπὸ τὰ Βάτα τῆς Ἀσίας σάλπισμά τι;

Ὅλην τοῦτο τὴν ὠχραίνει· ὅλην τοῦτο τὴν ταράττει·

Ἐρωτᾷ· Καὶ ὁ Σουλτάνος;— Ὁ Σουλτάνος, ἐν ᾧ παίζει,

«Ἄκκκκ τοὺς λάτρας ὅλους τοῦ Χριστοῦ καταπιέζει

«Καὶ εἰς τὸ Κατάστενόν του τὸν καλόν του Κληρὸν πνίγει.»

«Ὁ πτωχός!» φωνάζει πάλιν καὶ τοὺς κόλπους της ἀνοίγει.

Καὶ ὁ Πρέσβυς του ὡς ζῶον σφαίρας ἄλλης θεωρεῖται·

Ἀπὸ παῖδας καὶ γυναῖκας καθ' ὁδὸν πολιορκεῖται.

Ὁ πλατύχειλος Αἰθίοψ καὶ αὐτὸς κατέστη Πάρις,

Καὶ ζητεῖται μετὰ λύχνου τοῦ προσώπου του ἡ χάρις.

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες μισοῦνται ὡς τοῦ Δάντου κολασμένοι,

Καὶ τὸ μῖσος τοῦτο μέχρι τῶν ἀρχαίων ἀναβαίνει·

Ἴσως καὶ τὸν Ὀμηρόν των, ἐν Ἀκαδημίᾳ πλήρει,

Καύσῃ τις ἱησουΐτης καὶ τὴν τέφραν αὐτοῦ σπείρῃ...

Ὅλοι ἔπεσαν ἐπάνω τοῦ πολυδακρύτου γένους,

Ὅμοιάζοντες τοὺς σκύλους εἰς τὰς ῥύμας συνηγμένους,

Οἷτινες, καθὼς ἰδῶσι πόρρωθεν τὸν ψωμοζήτην

Ἀσθενῇ καὶ ῥακενδύτην,

Ὅλοι τρέχουσι συνάμα καὶ τοῦ δάκνουσιν ἐν μέλος,

Ἄλλος τὴν ἰσχνὴν του κνήμην, ἄλλος τὸ ξηρόν του σκέλος...

Ἡ τῶν Τούρκων Πύλη δούλας καὶ τὰς Σάρδεις καὶ τὰ Σοῦσα,
 Τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα,
 Τὴν μεγάλην Καρχηδόνα,
 Τὴν Ὀφεῖρ καὶ τὴν ἀγίαν Ἱερουσαλὴμ κρατοῦσα,
 Φαίνεται ἡ πάλαι Θύρα τοῦ μεγάλου Βασιλέως·
 Καὶ Δαρεῖος ὁ Σουλτάνος
 Ἐπ' αὐτῆς ὑπερηφάνως
 Τῶν ἐνδόξων ὀνομάτων περιβάλλεται τὸ κλέος.
 Ἄλλ' αὐτὸς καὶ τὸ δεσπόζον γένους του νομάδες, ξένοι,
 Καὶ οὐδ' ἔθνος, οὐδὲ Κράτος.
 Κακῶς ζῶσι καὶ ἀστάτως,
 Γεωργίας, ναυτιλίας, ἐμπορίου στερημένοι.
 Οὕτως εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιν καὶ μεγάλοι καὶ ὠραῖοι
 Καρποὶ σῶζονται εἰς κλῶνας
 Ἀπατῶντες τοὺς αἰῶνας·
 Ἐγγισέ τους· καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ χρῶμα καταρρέει . . .
 Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ἔλαβεν, ὡς τινες εἶπον,
 Τὴν κυβέρνησιν τῶν Τούρκων κυβερνήσεώς του τύπον,
 Οἱ πολλοὶ καὶ εἰς ποιήσεις καὶ πεζὰ συγγράμματά των
 Τὸ Διόβανιον ὑμνοῦσι καὶ τὸ μέγα Βιζιράτον.
 Ἐκλειςε τὰ βλέφαρά του εἰς τῆς δόξης του τὴν κλίνην
 Ὁ θανὼν Σατωβριάνδος, καὶ δὲν εἶδε τὴν αἰσχύνην.
 Ἄλλοι ζῶντες ἢ θανόντες ἐσιώπησαν ἐγκαίρως,
 Λαμενναῖος, Κορμενῖνος, Λελαβίγνος, Βεραγγέρος.

Εἰς τὰ γέμοντά των χεῖλη καὶ πειθοῦς καὶ ἁρμονίας
 Εὐωδιάζεις τὸ μῦρον τῆς αἰδοῦς καὶ ἀληθείας.
 Ἦχῶ τότε, ἦχῶ εἶχεν εἰς τὴν εὐτυχῇ Γαλλίαν
 Ὁ λαλῶν διὰ πατρίδα καὶ διὰ ἐλευθερίαν.

ὦ σὺ, ὅστις νέος ὕμνεις τὴν Σιών ἐπὶ τῆς λήρας,
 Πλὴν τὴν Μέκκαν καὶ Μεδίνην ἤδη ψάλλεις εἰς τὸ γῆρας,
 Λαμαρτίνε! λάτρης εἶσαι τῆς δεσποτικῆς Τουρκίας
 Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἦτο στίλος τῆς Δημοκρατίας,

Ἢ διότι ἀγαπῶσι τὰς παρθένους Πιερίδας
 Οἱ ὀθωμανοὶ ὡς ἄλλας παραδείσου των Οὐρίδας;

Ἐνοφῶν τῶν Μουσουλμάνων, ναὶ, κατὰ βορρᾶν καὶ νότον
 Τὸ ἱστορικόν σου γένος ὑπερμάχησε τῶν φώτων.

Πυρῶν τόσων, δὲν τ' ἄρνούμαι, φαινὰς αὐτὸ κολῶνας
 Πρὸς ἀνάβλεψιν τοῦ κόσμου ὕψωσε κατὰ αἰῶνας!

Χιλιάδας μὲν βιβλίων ἔκαυσεν ὀκτακοσίας

Ὁ Ὁμάρης εἰς τὰς Θέρμας τῆς κλεινῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἄλλας δὲ διακοσίας ἐκλεκτὰς τῆς ὑψηλίου.

Περικλῆς ὁ Ἀμυράτης ἔμπροσθεν τοῦ Βυζαντίου (31).

Ναὶ, φιλάνθρωπον, ὡς λέγεις, τῶν ὀθωμανῶν τὸ γένος.

Δίκαιος καὶ σοῦ καὶ ἄλλων τόσος ὕμνος, τόσος αἶνος!

Εἰς σκολοπισμοῦς οἱ Τοῦρκοι, ἀγχονίσεις καὶ σταυρώσεις,

Εἰς κοκκάλων ἐξχρηθώσεις καὶ μελῶν καταστρεβλώσεις,

Ἐννεακοσίας μόνον μυριάδας, ὅχι πλέον,
Ἐξωλόθρευσαν Ἑλλήνων ἢ καὶ ἄλλων Εὐρωπαίων.

Ἀλλὰ γράφων ἱστορίαν τῶν ἡρώων σου ἀρχαίαν,
Ἴσως χρήζης ὕλης νέας· ἰδοὺ δίδω σοι ὠραίαν·
Τριῶν νήσων ἐκπορθήσεις, γυναικῶν τριῶν θανάτους
Καὶ τριῶν Σουλτάνων πράξεις εὐκλεεῖς καὶ ἀθανάτους.

—Εἰς Χαλκίδα ὁ Μωάμεθ, κύριος τοῦ Βυζαντίου,
Ἐφερεν ἑξ μυριάδας κατὰ γῆν στρατοῦ ἀγρίου·
Τριακόσια δὲ ἅμα πτεροφόρα κάτεργά του
ἔχοντα χαλκίνοὺς ὄλμους, ἐξεμουῖντα πῦρ θανάτου,
Μεταξὺ ἐφόδων δύο ἔβαλον τὴν πόλιν ταύτην.
Πρὸς πεζὸν στρατὸν τοσεῦτον καὶ πρὸς στόλον πολυναύτην
‘Ο Ἐρίσσοι, ἑπτὰ ἔχων χιλιάδας Εὐβοέων,
Ἐφ’ ἡμέρας δεκαπέντε στῆθος ἔταξε γενναῖον,
Καὶ ἀπώλεσεν ὁ Τοῦρκος εἰς συγκρούσεις ἑξ ξιφῆρεις
Τετρακισμυρίους ἄνδρας καὶ τριάκοντα τριήρεις.
Ἀλλ’ ἡ καρτερία τέλους τοῦ φρουρίου ἀπεσώθη,
Αὐτὸς δὲ πιστὰ τοῦ Τούρκου ἔλαβε καὶ παρεδόθη.

‘Ο Μωάμεθ τότε ἄλλους Ἕλληνας εἰς τοῖχον κτίζει,
Ἄλλους εἰς σταυρὸν ὑψώνει, ἄλλους ἀνασκολοπίζει,
Καὶ τὸν ἥρωα Ἐρίστον μετὰ λύσσης πριονίζων,
Χαίρει βλέπων αἶμα ῥέον καὶ ἀκούων ὅστοῦν τρίζον.

Εἰς τὴν βύσχον παροῦται ἡ συμβία του Μαρία
Καὶ ἡ νῆα του θυγάτηρ, ἡ γλυκυῶπις Εὐδοξία.

Μεταξὺ λειποθυμίας ἦσαν καὶ παραφροσύνης.

Ἐτελεύτησεν ἡ μήτηρ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδύνης,

Καὶ ἀναίσθητος ἡ κόρη παρὰ τὸν νεκρὸν πατέρα

Ἐπεσεν ὡς πίπτει κρίνον, καὶ τοῦ κρίνου λευκότερα.

Ὁ Μωάμεθ, τὴν ἠράσθη, καὶ εἰς τὸν γυναικωνίτην
Τὴν χρυσόκομον ἐπῆρε τῆς Εὐβοίας Ἀφροδίτην.

« Εἰς τὰ σπήλαια ἐν μέσῳ λεοπάρδων καὶ λεόντων,

« Ἐκραξεν ἡ νέα τότε, εἰς τὸ στόμα τῶν δρακόντων,

« Παρὰ εἰς τοὺς ὄνυχάς σου, ὦ θηρίον, τοὺς βαμμένους

« Εἰς τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ δυστυχοῦς μου γένους!

Καὶ ὁπότε ὁ Μωάμεθ ὥρμησε μετὰ μαχαίρας,

« Ἐγὼ, εἶπε, πρὸς σὲ τρέχω... κτύπα... φόνευσέ με, τέρας!...

« Τὸ μαρτυρικόν μου αἷμα χῦσέ το... Τί περιμένω;...

« Εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων ἀγνὴ κόρη καταβαίνω...»

Μέχρι τῆς λαβῆς τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθός της ἐπήχθη,

Καὶ τὸ στόμα της ὡς ῥόδον αἱματόφυρτον ἀνοίχθη.

Αὐτὰ, φίλε Λαμαρτίνε, εἰς τὸν κάλαμόν σου φέρω

Βάπτε τον εἰς αἷμα, γράφων ταῦτα καὶ τὰ περαιτέρω.

—Ὡς ὁ ἄλιεὺς τὸν γριῖπον ρίψας ἄνωθεν τοῦ πλοίου

Ἐσωκλείει τὸν ξιφίαν εἰς τὸν κύκλον τοῦ δικτύου,

Ἐγκλειστον ὁ Σολιμάνος παρεφύλαττε τὴν Ῥόδον.

Μετ' ἀποτυχίαν δύο φρικαλέων τευ ἐφόδων

Καὶ θυσίαν Νεολέκτων ἑκατοντακισχιλίων,

Ἐκραξε πρὸς τὸν στρατὸν τοῦ ἀκινάκην κυρτὸν σείων

«Αὔριον ἡ τελευταία τῶν Χριστιανῶν ἡμέρα,
 «Καὶ μὴ φέγξῃ ἄλλη ταύτης εἰς τὴν γῆν τρομερωτέρα!
 «Εἰς ἐμὲ τῆς πόλεως τῶν τὰ ἐδάφη καὶ οἱ λίθοι!
 «Εἰς σᾶς ὅλος τῶν ὁ πλοῦτος καὶ τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη!»

Ἐδραμον τὴν ἐπιούσαν δεκατρεῖς του μυριάδες,
 Καὶ ἀλάλαξαν καὶ ὄρη καὶ πεδία καὶ κοιλάδες·
 Ἐρρίψκν ἐκ τῆς Ἀγίας ἄνω Ἐλεημονίτρας
 Τηλεβόλων βαρεῖς μύδρους ἔλκοντας ἑκατὸν λίτρας,
 Καὶ ἀφέντες εἰς τὰς τάφρους σώματα νεκρῶν μυρίων,
 Ἦνοιζαν τὸ τεῖχος ὅπου αἱ γυναῖκες τῶν Ῥοδίων
 Θνήσκουσχι ὑπὲρ θρησκείας, τάφων, οἰκῶν καὶ φιλτάτων,
 Φραγμὸν ἔθετον πρὸς τούτους ἐκ δρεπάνων καὶ δοράτων.

Ἀμαζῶν καὶ εἰς τὴν τόλμην καὶ εἰς τὸν βαθμὸν ἡ πρώτη,
 Ἡ Αἰκατερίνη μάχην πεισματώδη συνεκρότει.
 Εἶχε Κύπριδος τὸ κάλλος, εἶχε Χάριτος τὸ σχῆμα
 Καὶ Ἀρτέμιδος τὸ μέγα καὶ ἀνάστημα καὶ βῆμα.
 Ἐμπροσθεν τῆς καιομένης στέγης τῆς προπολεμοῦσα
 Καὶ τοὺς δύο ἀνηλίκους παῖδας τῆς χειροκρατοῦσα,
 Εἶδεν αἶφνης φονευθέντα τὸν ἀνδρεῖον σύζυγόν της·
 Εἰς τὸ αἶμα τῆς πληγῆς του ἔβαψε τὸ δάκτυλόν της,
 Εἰς τὸ μέτωπον τῶν τέκνων ἔγραψε σταυροῦ σημεῖον
 Καὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἔσφαξε μετὰ δακρύων,
 Εἰς τοῦ οἴκου δὲ τὰς φλόγας ῥίπτουσα τὰ πτώματά των
 Ἐκραξέ· «Γενῆτε, παῖδες, κόνις ὀλοκαυτωμάτων!..»

«Τὴν ἀφὴν τῶν Μουσουλμάνων σεῖς οὐδὲ νεκροὶ φοβεῖσθε . . .

«Ἐξασφαλισμένοι πλέον κατὰ τῆς αἰσχύνης εἴσθε . . .

Τοῦ ἀνδρός τῆς φορεῖ τῷτε τὸν αἱματηρὸν χιτῶνα,
Καὶ τὴν σπάθην αὐτοῦ δράττει, καὶ πηδᾷ εἰς τὸν ἀγῶνα·
Τούρκους ἔκοψε κ' ἐκόπη, Τούρκους ἔσφαξε κ' ἐσφάγη,
Κράξασα· «Τὰ λείψανά μου ρίψετε εἰς τὰ πελάγη!»

Ἐκυρίευσε τὴν Ῥόδον ὁ στρατὸς τοῦ Σολιμάνου
Καὶ εἰς τὸν ναὸν ἀνέβη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου·
Τὴν πανάχραντον συντρίψας Τράπεζαν μετὰ μανίας,
Τὸν σταυρὸν καὶ τὰς εἰκόνας ἔσυρεν εἰς τὰς Πλατείας,
Καθ' ἣν ὥραν εἰς τὸ κύπτον ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα πλῆθος
Ἐπιπτεν ἀπὸ τὸν θόλον τοῦ Ἁγίου Πέτρου λίθος,
Τὴν σφαγὴν καὶ τὴν δουλείαν τῶν Χριστιανῶν μηνύων
Καὶ ὑπὸ τὰ γόνατά του πρὸς ὀργὴν τὸν Ἄδην σείων.

Ἴδου αἶμα ὅσον θέλεις, τρυφερέ μου Λαμαρτίνε·
Γράφε, γράφε, καὶ τὰ ὦτα εἰς τὰ περαιτέρω τείνε·

—Ιουδαῖός τις Μικέζης, βχθυπλούτου ἔχων φήμην,
Ἐφερε Κυπρίους οἶνους εἰς τὸν Δεύτερον Σελίμην·
Μεθυσθεῖς ἐσπέραν μίαν ὁ Σουλτάνος μετ' ἐκείνου,
«Ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας, εἶπεν, ἡγεμὼν τῆς Κύπρου γίνου.
«Ἐγὼ σ' ἔδωκα τὴν νῆσον, καὶ σὺ ταύτης λοιπὸν ὅλον
«Στέλλε εἰς ἐμὲ τὸ νέκταρ χρύσαφρον καὶ μυροβόλον.»

Τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Βάκχου δίπλωμά του ὁ Ἑβραῖος
Λαβὼν, ἔτρεξεν εἰς Κύπρον μετὰ τίτλου βασιλέως·

Ἀλλ' ἡ Κύπρος, δὲν ὑπέϊκε· στόλος Τούρκων ἐνωπλίσθη,
 Στόλος ἄγων στρατὸν μέγαν, καὶ εἰς Πάφον προσωρμίσθη.
 Ὁ Λαλᾶ-Μουσταφᾶς ἦρχε καὶ γενναίως πολεμοῦντα
 Τὸν στρατάρχην Βρεγαδῖνον κλείσας εἰς τὴν Ἀμαθοῦντα,
 Ὀκτακόσια χωρία μετὰ ταῦτα αἱματώσας
 Καὶ τὴν Λαιμησὸν σπαράζας καὶ τὴν Λάρνακα γυμνώσας,
 Ἐδραμε πρὸς τὴν ἀτρόμω, ξιφουλκοῦσαν Νικοσίαν·
 Ἀλλὰ καὶ ἡ Νικοσία μετ' ἀντίστασιν ἀνδρείαν,
 Ὡς περιστερὰ πεσοῦσα εἰς ἰέρακας, ἠλώθη
 Ὅτε ὑπὸ τῶν ἑπτὰ τοῦ στρατοπέδων ἐκυκλώθη,

Ἐπλημύρησαν οἱ Τοῦρκοι ἐνδον τῆς διαχυθέντες
 Καὶ εἰς πάντα δρόμον, οἶκον καὶ ναὸν διασπαρέντες.
 Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ στήθη φέρουσιν τὰ φίλτατά των
 Ἐπιπτον εἰς λιθοστρώτους ἀγυῖας ἐκ τῶν δωματίων,
 Καὶ ἡ κᾶρα Μοκενίγου, τοῦ φρουράρχου Νικοσίας
 Ἐπὶ λόγχῃς τὰς τριόδους ἔτρεξε καὶ τὰς Πλατείας.

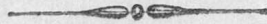
Ὁ Σατράπης τότε θέσας εἰς τὸ μέγιστόν του πλοῖον
 Καὶ εἰς δύο ἔτι ἄλλα ὅσον ἄργυρον, χρυσίον,
 Ὅσας ἐκλεκτὰς γυναῖκας, ὅσῃν ἄλλην εἶχε λείαν,
 Προσφορὰν εἰς τὸν Σουλτάνον τὰ ἡτοίμαζε πλουσίαν.
 Εἰς αὐτὰ λαμπροὶ τὸ κάλλος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἦσαν,
 Καὶ τρισχίλιοι τοῦ Τοῦρκοι πνέοντες θηρίων λύσσαν.

Ἡ Συγκλητικὴ Μορία, πρώτη τῶν αἰχμαλωτίδων,
 Συνομόσασα μετ' ἄλλων ἀτρομήτων Ἑλληνίδων,

Ἐβχλε τὸ πῦρ εἰς ταῦτα καὶ τὰ τρία ὁμοῦ σκάφη,
 Ἐναέριοι δὲ πάντα ἔγιναν συμπάντων τάφοι,
 Καὶ σκηνοῦντα εἰς τὰς ἄκρας τῆς πρασίνης παραλίας
 Ἐπεκάλυψεν ἡ τέφρα τὸν στολάρχην τῆς Τουρκίας.

Τῆς ἡρωϊκῆς Μαρίας ὁ ἡμίκαυστος βραχίων
 Εἰς τὰ κύματα ἐφάνη μεταξὺ τῶν ναυαγίων,
 Καὶ ἠκούσθη κατ' ὀλίγον ἡ φωνή της σβυνομένη...
 «Εἰς τὴν ἄβυσσον ταφῆτε, ὡς ἐγὼ, κατηραμένοι!...»

Ἰδοὺ, φίλε μου, καὶ τέφρα· ρίψε ταύτην ἀντὶ ἄμμου.
 Εἰς τὰ αἰματόγραπτά σου διὰ γλαφυροῦ καλάμου.

ΜΕΣΟΓΙΟΣ.

Ἐν Μελίτῃ 18 Μαρτίου 1854.

Ἦλθα εἰς Μελίτην, ἥτις μεταξὺ τῆς Σικελίας
Καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὑψοῦται σκοπιὰ τῆς πειρατείας.
Εἰς αὐτὴν ὁ Ἄγγλος φέρει, ὥς εἰς κρύπτην τῶν λαφύρων,
Ὅσα πλοῖα συλλαμβάνει ἀπὸ τῶν τριῶν ἡπείρων.

Καθ' ἡμέραν χιλιάδες, μυριάδες Χριστομάχων
Ἄγγλων, Γάλλων ὑπὸ τοῦτον διαβαίνουνσι τὸν βράχον,
Καὶ ὁ πόντος Τουρκοφίλους εἰς τὰ νῶτά του κυλίζει
Τόσους, ὅσους ἰχθῦς ἴσως εἰς τὰ ἔγκυτά του κλείει.

Ἀτμοκίνηταί των πόλεις φέρονται στρατοὺς ἀπείρους
Μετὰ γογγυσμῶν ἀγρίων προπερῶσι τοὺς ζεφύρους,
Ὡς αἱ φέρονται τὴν ὕλην ἀερίων των πολέμων
Μελανόβαφοι νεφέλαι τρέχουσι πρὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐχουσιν εἰς τὸν ἱστόν των τοῦ Μωάμεθ τὴν σημαίν
Καὶ θρασυπρώροι ζητοῦσι θάλασσαν αὐταὶ ἀρχαίαν,

Ὅπου ἐξελθὼν τὸ σῶμα νεογνὸν τῆς Ἀφροδίτης
Μεταξὺ τῶν Νηρηίδων ἔλαμψεν ὡς μαργαρίτης·

Θάλασσαν, εἰς ἣν ἀνέδου ἐπιπλέουσα ἡ Δήλος
Καὶ φορεῖ ἐκ κοραλλίων περιδέραιον ἡ Μῆλος,
Ὅπου τῆς Σαπφοῦς τὰ ἔπη ἀλκυόνες κελαδοῦσι
Καὶ γλαυκοὶ δελφῖνες ἔτι τὸν Ἀρίονα ζητοῦσι.

Πλέουσι πρὸς τὰ πελάγη, ὅπου ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ του
‘Ὁ Ἰάσων ἐπιβαίνων τὴν Ἀργὴν πρὸς κτήτιν πλούτου,
Πάρεδρόν του εἰς τὴν πρύμνην ἔφερε τὸν Ἡρακλέα
Καὶ πραῦντα τὸ κύμα δι’ ἄσμάτων τὸν Ὀρφέα.

Ἐν Μαλίτῃ, 19 Μαρτίου 1854.

Δύο ἔτι χαρακτηῖρας προσλαμβάνει ἀδικίας
‘Ὁ τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου ὀπλισμὸς ὑπὲρ Τουρκίας.

‘Ὁ στρατὸς των ὅχι μόνον τὴν Τουρκίαν προφυλάττει,
Ἀλλὰ καὶ τοῦ Μοσχοβίτου ἐποφθαλμιᾷ τὰ Κράτη·
Καὶ ἰδοὺ τὴν τρίαينάν των πηγούσιν εἰς τὴν ‘Ρωσσίαν
Στόλοι πλέοντες πρὸς ἄρκτον, πλέοντες πρὸς μεσημβρίαν.

Ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς ἔθνη μισοπόλεμα ἡ Δύσις
Διαδίδωσι τὴν θέρμην τῆς αἰμοχροῦς τῆς λύσης,
Εἰς εὐεργεσία· λήθην τὴν Αὐστρίαν ἀναγκάζει,
Καὶ διὰ διστόμου ξίφους τοὺς λαοὺς αὐτῆς βιάζει,
Σλάβους τοὺς πολλοὺς, εἰς μέγαν πόλεμον κατὰ τῶν Σλάβων,
Καὶ φωνάζει ὡς τὸ πάλαι ὁ προφήτης τῶν Ἀράβων·

«Κατ'έμοῦ τὰ ὅπλα φέρει πᾶς τις ἐκ τῶν οὐδετέρων,
 «Ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ μηδ' ὅπλα μηδὲ πῦρ εἰς χεῖρας φέρων.»
 Καθ' ὃν χρόνον λαοὺς τόσους εἰς τὸν Ἄρην αὐτὴ θύει,
 Ἐκ τοῦ περισσοῦ καὶ ἄλλους εἰς τὰ αἵματα κυλίνει·
 Κατ' ἀόπλων φυλῶν στέλλει τὸν Σαμίλην, ὅστις σφάζει
 Παῖδας, γέροντας, γυναῖκας, καὶ ναοὺς των διαρπάζει·
 Αὐτὴ δὲ τὴν εἰρηναίαν τοῦ Κερδῶου Ἑρμοῦ πόλιν,
 Ὀδησσὸν τὴν τροφοδότιν, παρ' ὀλίγον καίει ὅλην . . .

Πλὴν φωνή τις ἀνυψοῦται κατ' ἀνομημάτων τόσων;
 Ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην φωνὴν ἔχει, —κατὰ 'Ρώσσων . . .

*

Διατίκατὰ τῶν 'Ρώσσων ἡ Εὐρώπη πνέει φόνον;
 Μὴ διότι ἐξανέστη ὁ Ἀλέξανδρός των μόνον.
 Ὅτε τῶν ἐθνῶν τοὺς ὄρους ἀφαιρῶν ὁ Νεπολέων,
 Ἐσχισε τὴν ἀλουργίδας ἀρχαιτάτων Βασιλέων,
 Ὡς ὡς παρητημένα ἤθροιζε τῆς γῆς τὰ Κράτη
 Καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην ὡς νεοσσιὰν ἐκράτει;

Ἐν ᾧ πᾶσα σὺ, Εὐρώπη, τῶν στρατῶν τοῦ ἥτο λεία,
 Ἐν ᾧ χεῖρα νὰ σαλεύσῃ πᾶς Μονάρχης ἐδειλία,
 Καὶ σκηνὰς τοῦ τὰς καθέδρας ἔβλεπες τῶν Βασιλείων,
 Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν γαῦρον Ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων
 Μόνος ἔρριψε, πατάξας καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς στρατοὺς του
 Καὶ εἰς πῦρ τὴν Μίσχαν δόσας μετὰ τόλμης ἀνηκούστου

Ἐπεσεν ὁ Βαναπάρτης . . . ἡ γῆ ὅλη διεσχίσθη,
 Καὶ ὁ Κόρπος δορυκτῆτωρ εἰς τὸν Ἄδην ἐκυλίσθη,
 Καὶ περὶ αὐτὸν τὸν μέγαν ἐξολοθρευτὴν τῶν θρόνων
 Οἱ κατακτηταὶ συνῆλθον τῶν ἀρχαίων ὅλων χρόνων
 Κράζοντες· «Καὶ σὺ ἐάλως κ' εἰς ἡμᾶς κατελογίσθης;
 «Ἐωσφόρε χθὲς ἀστράπτων, σήμερον πῶς ἀπεσθύσθης »

*

Καταισχύνην καὶ νικῶντες περιμένετε μεγάλην,
 Ὡ τοῦ Τούρκου Πρωτοστᾶται, ἀπὸ τὴν τοιαύτην πάλην.
 Ὡς παρφυάδα σάρκα, ἥτις φέρει δυσμορφίαν,
 Ἡ Εὐρώπη ἄνωθ' ἐκ τῆς ἀποκόπτει τὴν Τουρκίαν·
 Καὶ σεῖς σχίζοντες τὰς φλέβας τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας
 Τὸ θερμότερόν των αἷμα εἰς αὐτὴν μετακενοῦτε,

Εἰς αὐτὴν, ἥτις, μυρίας
 Ἐμψυχώσεις καὶ ἂν λάβῃ, ἐκ τοῦ γήρατος νεκροῦται !

Καταβλίνων σφυροκόπος τῆς Ἑλλάδος ὁ βραχίων,
 Ἐσσειε τὸ τοῦ Ὀσμάνου κτίριον ἐκ θεμελίων.
 Λίθοι ἑκτοτε μεγάλοι ἔπεσαν ἀπὸ τῶν τοίχων,
 Καὶ τῆς πτώσεώς των πᾶσα ἤκουσεν ἡ γῆ τὸν ἥχον.
 Σεῖς τὰς κρημνισθείσας πέτρας τοῦ ὑψιτενοῦς του θόλου
 Συναθροίζοντες, εἰς νέαν ἄρμωσιν των ἀσχολεῖσθε,

Οὐδὲ σκέπτεσθε διόλου
 Ὅτι πρὸς στερέωσιν των πηλὸν, ἄσβεστον στερεῖσθε.

Οἱ λαοὶ ἀπατηθέντες σᾶς ὑψοῦσιν ἀνδριάντας·
 Ἀλλὰ θέλουσι καλύψει μετ' ὀλίγον αὐτοὺς πάντας,
 ὧς ἡ Θέμις συγκαλύπτει παραδίδουσα εἰς φόνον
 Τὰς φρικτὰς καὶ ἀπαισίχας κεφαλὰς τῶν μητροκτόνων,
 Ἐπειδὴ, οὐδεὶς τῶν δύο τὴν μητέρα του οἰκτεῖρων,
 Σφαγιάζετε ἀσπλάγχχνως τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν
 Διὰ τὸν Ἀβουβεκῆρον,
 Καὶ ἀφίνετε τὰ ἔθνη τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν δουλείαν.

Ἐν Μελίτῃ, 20 Μαρτίου 1854.

Ἐφθασεν ὁ Τουρκισμὸς τῶν εἰς ἀπίστευτον μανίαν !
 Ἐκ τῆς γῆς τὴν βέβηλὸν τῶν φέρουσι Βαβυλωνίαν
 Εἰς τοὺς οὐρανίους δόμους, ὅπου τὸν Μωάμεθ ἔτι
 Σύμμαχον τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀσέβειά τῶν θέτει,
 Καὶ, ὦ τῶν ἀνθρώπων γένη,
 Μάθετε τὴν ὥραν ταύτην τί ἀθέμιτον συμβαίνει.

Ὁ Βελζεβουήλ τὰς δύο ἔχων ἔτι παρειάς του
 Ἐρυθρὰς ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Πλάστου,
 Ἐκ τῶν Παρισίων φέρει τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος
 Κόσμημα εἰς τὸν Μεζίτην, τὸν Καλίφην Βαβυλῶνος.

Ὁ Χριστὸς δὲ τὴν μεγάλην
 Τῆς σταυρώσεως ὁδὸν συναισθάνεται καὶ πάλιν.

Καὶ ὡς ἥλιος ἐκλείψας ἔχων ἥμισυ προσώπου
 Ἄλλος Δαίμων, ὑπουργὸς τις τοῦ καταχθονίου τόπου,

Εἰς τὴν μαύρην του παλάμην, μαύρην ὡς τὴν καταιγίδα,
 Τὴν διάσημον ἐκ Λόνδρας ἄγει περιγονατίδα,
 Τὴν κρεμᾷ ὑπὸ τὸ σκέλος
 Τοῦ Σουλτάνου, καὶ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν γῆν ἡχεῖ ὁ γέλως.

Καὶ τῆς Δύσεως οἱ Πρέσβεις μετὰ μουσικῶν ὀργάνων
 Ἀγορεύοντες ἱππότην τοῦ Σωτῆρος τὸν Σουλτάνην,
 Κράζουσι· «Βωμόν σου ἔχε τὴν ὑψίδομον Σοφίαν,
 «Καὶ τῆς Μέκκας σου εἰς ταύτην τέλει τὴν ἱερουργίαν.

 «Τοῦ Μωάμεθ ἡ θρησκεία
 «Αἵρεσις, καὶ οὐχὶ ἄλλο, τοῦ Χριστοῦ καὶ αὕτη μία (32).»

Ἐν Κυθήροις, 22 Μαρτίου 1854.

Μ' ἔφεραν αἱ χελιδόνες τῆς Ἑλλάδος ἀγγελίαν·
 Πίνδος, Ὀλυμπος καὶ Ἄθως ἀρειμάνιον πρεσβείαν
 Εἰς Ἀγρίνιον, Ἰπάτην ἔστειλαν καὶ Ἀταλάντην,
 Καὶ ζητοῦσι τῆς δευτέρας πάλης των τὸν Ἰψηλάντην
 Ἐβδομήκοντα λογάδες λοχαγέται εἰς Ἀθήνας
 Τὰ τυραννομάχα ξίφη κρύπτουσιν εἰς τὰς μυρσίνας,
 Καὶ καλοῦσιν Ἐπιτρόπους δύο ἐκ τῶν κορυφαίων,
 Χαζή-Πέτρον καὶ Ζαβέλλαν, καὶ τὸν Σουτσον τὸν Τυρταῖον (33).

Ἐπειδὴ ὁ Γορσακώφης εἰς τὰς Ῥωσικὰς του μοίρας
 Ἔστησεν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου διαβάσεως γεφύρας,
 Τοὺς στρατοὺς των δὲ οἱ Τοῦρκοι συνεκέντρωσαν εἰς Αἷμον,
 Ὁ καιρὸς αὐτὸς ἐκρίθη καιρὸς δόξης καὶ πολέμων . . .

Τὴν Ἀνατολὴν ἐκ νέου ὦ χαρά! πῦρ θεῖον καίει·
 Μόλυβδος, ἡ βασιλεία τοῦ Μωάμεθ καταρρέει·
 Ἀλλὰ σίδηρος, τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ἐρυθροῦται,
 Καὶ ὁ ἄφθαρτος σταυρὸς τῶν ἄνωθεν ἀποστιλβούται.

Αἶρονται λοιπὸν αἱ φλόγες, φθάνουσιν εἰς Θεσσαλίαν,
 Εἰς τὴν Ἑπειρον ἐκείθεν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν.
 Ἀπὸ τέφραν ἀρωμάτων εἶθε Φοῖνιξ μυροβόλος
 Μετ' ὀλίγον νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀρχαῖος κόσμος ὅλος!

Εἰς τὸ σκότος τῆς δουλείας καὶ τοῦ χρόνου κεκρυμμένη
 Τῆς ἡρωικῆς Ἑλλάδος ἡ μορφή μὴ πλέον μένη.
 Εἰς τὸ πῦρ τῶν τηλεβόλων ἅς ἀναφανῇ ὡραία,
 Ὡχρὰ μὲν ἀπὸ τᾶς λύπας, ἀλλ' ἀγήρατος καὶ νέα!

Ἕλληνες, καθεῖς μου στίχος τὴν Τουρκίαν τρέχων ὕλην
 Ἄς ἀνάπτῃ πυρὰν μίαν ὡς δαυλὸς εἰς πᾶσαν πόλιν,
 Καὶ τὸ δίζυγον πῦρ ἅμα τῆς Πατρίδος καὶ Θρησκείας
 Ἄς φονεύῃ καὶ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς φίλους τῆς Τουρκίας!

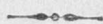
*

Μᾶς φωνάζουν καὶ Σέρβοι, μᾶς φωνάζουν καὶ Δᾶκες,
 Θεσσαλοὶ καὶ Ἑπειρώται, Μακεδόνες καὶ Θρᾶκες,
 Καὶ ὁ Αἴμος εἰς Ἄθων καὶ ὁ Ἄθως εἰς Ὀσσαν
 Μεταφέρουν ἐκείνων τὴν βροντόφωνην γλῶσσαν.
 Ἀντὶ σίτου πυρίτις εἰς τὴν γῆν τῶν σπαρμένη
 Ἐνα μόνον σπινθὴρ, ἕνα μόνον προσμένει.

Τῆς Ἑλλάδος οἱ παῖδες σεῖς γενῆτε σπινθῆρες,
 Στρατηγοί των γενῆτε καὶ τοῦ Γένους σωτῆρες.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ !

Ἄετοὶ τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνὰ στερημένοι,
 Στὸ στενὸν αὐτὸ Κράτος τῆς Ἑλλάδος κλεισμένοι,
 Τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια μόλις πλέον βαστάτε.
 Ὁ Θεὸς σᾶς ἀνοίγει τὸ κλουβί, καὶ πετᾶτε·
 Εἰς τὴν πόλιν πετᾶτε τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου·
 Καθεὶς δράξετε μέρος τῆς πορφύρας ἐκείνου,
 Καὶ τὰ μέρη τῆς μίαν οἱ Πανέλληνες ὦραν
 Ἄς ἐνώσωμεν ὅλα στὴν διθάλασσην χώραν.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ !

Στὴν Ἁγίαν Σοφίαν τὸ θυμίαμα καίει,
 Καὶ τὸ πλῆθος σταῖς πέτραις γονατίζει καὶ κλαίει.
 Κωνσταντῖνος ὁ Μάρτυρ, πρὶν ὡς Μάρτυρ πεθάνῃ
 Τὴν ἁγίαν στὰ χεῖλη Κοινωνίαν λαμβάνει,
 Καὶ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μελανὰ ἐνδυμένος
 Ἀπ' ἐπὶ τοῦ κλαίει καὶ αὐτὸν καὶ τὸ Γένος . . .

Πλὴν τὸ Λάβαραν πάλιν αὐτὸς τῶρα βαστάζει,
 Εὐλογεῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ ὅπλα μᾶς κράζει.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Κχι τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ !

Εἰς τὰ τεῖχῃ ἐπάνω αὐτὸς ἔκραζε τότε·
 «Πολεμᾶτε τοὺς Τούρκους ! πληγαῖς λάθετε, δότε !»
 Πλὴν τὴν σπάθην σπασμένην κάτω ἔρριψε τρέχων,
 Ἀετὸς τὰ πτεράτου καὶ τὰ νύχια του ἔχων,
 Κι' αὐτὰ λέγουσα τέλος ἡ φωνή του ἐσπάρη·
 «Πάρετέ μου τὴν κάραν μὴν ὁ Τοῦρκος τὴν πάρη . . .»
 Ἀλλὰ τώρ' ἀπ' τὴν δούλην τοῦ Μωάμεθ κολώναν
 Ὁ νεκρὸς τὴν ἀρπάζει, καὶ φορεῖ τὴν κορώναν (34).
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ !

Ἐκεῖ τρέξετε ὅπου, ὅπου θέλει καθήσει
 Τὸν οὐράνιον θρόνον ὁ Θεὸς ἂν ἀφήσῃ,
 Ἐκεῖ ὅπου ὡς φόρον ἡ βασίλισσα Χώρα
 Γαιῶν δύο λαμβάνει, πόντων δύο τὰ δῶρα . . .
 Νὰ ὁ Δούναβις, ὅστις μόνον ἔχυνε δρόσον.
 Φωτιᾶς ρεύματα χύνει καὶ στρατεύματα Ῥώσων . . .

Καταβαίνει ὁ Ῥῶστος, τὴν Ἑλλάδα κυττάζει
 Καὶ «στὰ ὅπλα, ὦ γένος ὁμοθάπτιστον!» κράζει.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἄς χυθῇ!

— — —
 Ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος ἱερὸς καὶ ὠραῖος,
 Καὶ κἄνεις Ἀγγλο-Γάλλος καὶ κἄνεις Εὐρωπαῖος
 Δὲν σηκώνει, Ἑλλάς μου, κατ' ἐπάνω σου δόρυ,
 Κι' ἂν σηκώσῃ τὸ θραύουν τὰ μεγάλα σου ὄρη...
 Πλὴν σὲ φέρει ὁ Φράγκος ἀλυσίδαις, ἀγχόναϊς,
 Κ' ἐλησμόνησεν ὅσα ἐνθυμοῦντ' οἱ αἰῶνες...
 Μίαν βίβλον σου φέρε εἰς τὸ ἓνα σου χέρι,
 Τὸν σταυρὸν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ εἶπέ τον· «Καρτέρει!»
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα τοῦ Φράγκου καὶ αὐτὸ ὅς χυθῇ!

Ἐν Λευκάδι, 24 Μαρτίου 1834.

Ἡ Ἑλλάς κινεῖται ὅλη... Ποία ἔξαφιν πνευμάτων!..
 Ὅτε ὁ σφοδρὸς βορέας ἀνυψοῖ βουνὰ κυμάτων,
 Τότε τὴν μικράν του λέμβον εἰς τὴν γῆν ὁ κωπηλάτης
 Ἀποσύρει... διὰ λίθων ἀσφαλίζει τὰ πλευρά της,
 Καὶ τὴν θάλασσαν ἀκούων ὀλολύζουσαν σταυροῦται,
 Καὶ ὑπὸ τὸ μέγα κράτος τῶν στοιχείων ταπεινοῦται.

Ἄλλ' ἀτρόμητος ὁ Ἕλλην,
 Καὶ τοὶ βλέπων τῆς θυέλλης προχωροῦσαν τὴν νερέλην,

Φέρει πρὸς τὸν μαῦρον σάλον, φέρει πρὸς τὴν καταιγίδα
Τὸν ἀδύνατον ἱστὸν του, τὴν ξυλίνην του τροπίδα.

*

Οἱ ἐπτά τῆς Βρεττανίας κυματόπληκτοι στρατῶνες,
Οἱ ἐπτά τῆς κατὰ Γάλλων, κατὰ Ῥώσων προμαχῶνες,
Τὰ ἐπτά στενὰ κλωβία ὅπου πόνου αἰωνίου
Φωνὰς χύνουσι θρηνῶδεις τὰ πτηνὰ τοῦ Ἰονίου,
Αἱ ὠραῖαι καὶ ἀνδρεῖαι νῆσοι μέχρι τῶν ἀβύσσων
Συνταράσσονται πρὸς ῥῆξιν τῶν Βρεττανικῶν ἀλύσων.

Διασεῖει πρώτη ὅλων ἡ ἀντίπαλος Κορίνθου
Τὰ βαρέα φρούριά της ὡς νὰ ᾔσαν ἀπὸ πλίνθου,
Καὶ ἀναπηδᾷ ἡ ἄλλη ὡς ὁπότε ἡ προστάτις
Καὶ Οὐαρδικὴ ἀγχόνη ἔσφιγξε τὸν λάρυγγά της.
Παραιτεῖ τὴν Ζάκυνθόν του ὁ Δομενεγίνης μάρτυς,
Ὡς παρήτει τὴν πατρίδα ὁ πολεμιστὴς τῆς Σπάρτης.

Ἡ καρδιά τῆς Ἰθάκης παλαιὸν της πονεῖ πόνον·
Ἐνθυμεῖται τοῦ Δρακούλη προμαχήσαντος τὸν φόνον
Εἰς τὸν ἐν Δραγασνίῳ Λεωνίδειον ἀγῶνα,
Καὶ εἰς τοὺς υἱούς της δίδει ξίφη νέα Τουρκοκτόνα.
Τὸν Λευκάδιον ὁ Ἄγγλος συγκρατεῖ . . . πλὴν εἰς τὸ κύμα
Ῥίπτεται αὐτὸς καὶ φεύγει, τῆς Σαπροῦς περὶ τὸ βῆμα.

Η ΠΕΙΡΟΣ.

Αντιπέραν τῆς Λευκάδος, 25 Μαρτίου 1854.

Γρίβα ! εἰς τὴν Περαιτίαν ἰδοὺ ἔφθασα ἐγκαίρως.
Ἄγρυπνος σκοπὸς τοῦ Κράτους μένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος,
Τὴν βροντὴν τοῦ πυραβόλου χρόνους ἐκαιροφυλάκτεις.
Σάλπιγξ Ῥώσσω, Ἀγγλῶν, Γάλλων ἤχησε πολεμοκράκτις.
Προλαμβάνοντες τὴν Ἄρκτον, προλαμβάνοντες τὴν Δύσιν,
Τοῦ Γορδίου δεσμοῦ κόψιν μᾶλλον δώσωμεν ἢ λύσιν,
‘Ο τὸ Ναύπλιον μὴ δώσας, Γρίβα, εἰς τὸν Ἰβραῖμην,
Σὺ τοῦ Ἄετοῦ ὁ ἥρως, πιστὸς μένε εἰς τὴν Φήμεν.
Δράττων τὴν ἡρωϊκὴν σου, βαρυσίδηρον ῥομφαίαν,
Δρέπε κλάδους χλωρᾶς δάφνης καὶ παραίτει τὴν ἐλαίαν.
Δὲν ἐγήρασεν ὁ λέων τῆς Ἀκαρνανίας ἔτι·
Σώζονται οἱ ὄνυχές του, καὶ τοῦ σείεται ἡ χ αίτη . . .

Πλὴν τὴν ἱερὰν σημαίαν βλέπω τοῦ Σταυροῦ ἐτοίμην,
Καὶ γυμνὴν τὴν μάχαιράν σου, καὶ τὴν χεῖρά σου προθύμην.
Εἰς αὐτὰ τὰ δάση ἄνδρες χίλιοί σου συνηγμένοι
Μὲ κυκλοῦσι, μὲ λαλοῦσι, καὶ τὸ πῦρ των μὲ θερμαίνει.

Ἄσματα ἐλευθερίας ψάλλοντες ἄς προχωρῶμεν,
Καὶ κροτοῦντες τῆς Γραβίας τὸν χορὸν ἄς πολεμῶμεν...

Τέκνα γνήσια Ἑλλήνων, εἰς τὴν Ἥπειρον πετᾶτε!
Σῶμα ἓνα, ψυχὴ μία, τὸν Ἀγαρηνὸν κτυπᾶτε,
Τὸ διάδημα νὰ πέσῃ τοῦ Μεζίτου τρομασμένου!

Ἡ πατρίς καὶ ἡ θρησκεία
Δίστομη ρομφαία μία
Εἰς τὴν δεξιὰν ἄς λάμψῃ Γένους ἀναστατωμένου!

Ἐξω τῶν ὀρίων, Γρίβχα, τοὺς ἀνδρείους σου ὀδήγει!
Μέχρι τῶν Ἰωαννίνων τοὺς Ὄθωμανοὺς κυνῆγει!
Σεῖς ἡμᾶς ἀκολουθεῖτε, καὶ σὺ Ζέρβα, καὶ σὺ Στράτε,

Καὶ σὺ Βαρνακιώτῃ νέε,
Καὶ σὺ Βέϊκε γενναῖε!
Καὶ σεῖς τοῦ Μακρῆ καὶ Ἰσκού παῖδες ἄτρομοι, ὀρμᾶτε!

Δὲν ἀκούετε τῆς Ἄρκτου τὸν Ἑλλαδοσείστην κρότον;..
Ἄστραψε τὸ τηλεβόλον εἰς τὸν Δούναβιν τὸ πρῶτον...
Γύρω της ἡ Θράκη βλέπει Ἀγγλοὺς, Γάλλους συναγμένους.

Λάβετε σεῖς τὴν πλουσίαν
Πατρικὴν περιουσίαν.
‘Ο ἀγὼν ὑπὲρ Πατρίδος, ὑπὲρ Πίστεως καὶ Γένους.

Ἡ μικρὴ καὶ πανεστᾶτῃ τῆς Ἑλλάδος Βασιλεία
Ἐσώσῃ τὸ τάλαντόν της, τοὺς βαθμοὺς της, τ’ ἀρίστεϊα.

Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσῃ·

«Ὁ Θεὸς τὴν εἶπε. «Στάσου!

«ὦ; ἐδῶ τὸ βάδισμά σου!

«Θέλω νέον ἄλλο Κράτος, Πανελλήνιον ὑψώσει.»

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
Ἐρρίψε τὸ χῶμα ὅλον, κτίζων πάλαι τὴν Ἑλλάδα.

Ὅσους ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὅλους

Ἐρρίψε τῆς Οἴτης πέραν,

Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν

Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους...

Ἐμπροστὰ, Σημαιοφόρε! Ἡ φωνὴ σου ἔστω μία·

«Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία!»

Εἰς τὸ Λάβχρον ἐπάνω φέρε μέχρι τοῦ Εὐξείνου

Ἀνοικτὸν εἰς τοὺς ἀνέμους

Καὶ φρικτὸν εἰς τοὺς πολέμους

Τὸν δικέφχλον καὶ μέγαν Ἀετὸν τοῦ Κωνσταντίνου!..

Ὅθων! Ὅθων! ἐθνῶν τόσων σύγχυσις δὲν σὲ συγχίζει,

Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει;

Εἰς τὸν ἵππον ἀναπήδα! Φθάσε εἰς τὰς Θερμοπύλας!

Μακεδόνας κ' Ἡπειρώτας,

Στρατηγούς καὶ στρατιώτας,

Ὅλους εἰς τῆς Ἑπταλόφου φέρε τὰς ὠραίας πύλας!

Ὄταν Κράτος κινδυνεύῃ, τότε εἰς τὸν Βασιλέα
 Μένει στέμμα του τὸ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ ῥομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν προμαχόνων,
 Ὅπου στέκεται βαρέως,
 Ὅπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητῇ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον.

Πρὸ τῆς Ἄρτης, 28 Μαρτίου 1834.

Ταχυτέρα τῶν ἀνέμων, ἡ γενναία καὶ ἀντάρτις
 Φάλαγξ τῆς Ἀκαρνανίας ἤλθεν ἔμπροσθεν τῆς Ἄρτης.
 Ἀπαιτῶν τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν αὐτῆς ὁ Γρίβας
 Ἐκραξε· «Τὴν κυριεύω ἀναβαίνων νεκρῶν στοίβας.»
 Ἀλλ' ἀντέτεινε, μὴ θέλων μέτοχον τῆς δόξης ἄλλον
 'Ο υἱὸς τοῦ Καράϊσκου καὶ τὸ ἔργον ἀναεῖλλον.
 Τότε ὁ Δομενεγίνης, Ἀγγλομάχος ῥιζοσπάστης,
 Τὴν αὐγὴν αὐτὰ ἐφώνει πρὸς τοὺς πολιορκητάς της·

«Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους!
 Ὅσους γύρω ἡ γῆ τρέφει, ὅσους ὑψηλοὺς πλατάνους,
 Τόσοι, τόσοι πολεμάρχαι συμπηδήσετε ὀρθοί,
 'Ο ἐχθρὸς νὰ νεκρωθῇ!

Ἄς βαφῶσιν αἱ μακραί σας σπάθαι μέχρι τῆς λαβῆς των
 Εἰς τὸ αἷμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων!
 Εἰς τὴν Ἄρταν! εἰς τὴν Ἄρταν! ὁ Σταυρὸς ἄς τὴν στολίσῃ,
 Πρὶν ὁ Βρεττανὸς εἰς ταύτην νέους Τούρκους ὀδηγήσῃ!

«Μάχεσθε ὑπὲρ πατρίδος, σεῖς τοῦ στρατοπέδου νέοι,
ὧς ἐμάχοντο ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος οἱ γενναῖοι
Ὅταν ἔσπειραν τὸν τρόμον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθοράν
Εἰς θαλάσσας, εἰς ξηράν!

Τῶν πατέρων ἡ ἀνδρία σᾶς τὰ τέκνα δὲν στολίζει;
Ἄλλος ἥλιος τοὺς τόπους αὐτοὺς σήμερον φωτίζει,
Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατασχύνην
Ἐρεγγεν εἰς τὴν Βαλτέζην, Ἀμπλανὴν καὶ Κεραστίνην;

«Τοῦ τακτοῦ στρατοῦ λογάδες λειποτάκται, τόσους χρόνους
Ἡ ἀκμή σας εἰς ἀσκήσεις ἐμαραίνετο ἀγόνους.
Ἀλλὰ ἔξω στενοῦ Κράτους ἰδοὺ σήμερον ζητεῖ
Εὐρὺ στάδιον αὐτή.

Ἄνω στήσετε τοῦ Πίνδου τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.
Ἡ Ἑλλάς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,
Καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν
Ἀπ' τῆς μικροβασιλείας ἄς ἰατρευθῇ τὴν φθίσιν.

«Τί ὥραῖον εἰς ἱππέα νεανίαν νὰ ἐμβαίνειν
Δαφνηφόρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ῥοδόχειλαι παρθένοι
Ν' ἀναθέτουν εἰς ἐκείνου τὴν νικήτριαν αἰχμὴν

Καὶ ζωὴν των καὶ τιμὴν!

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἀφ' οὗ τρέξῃ
Καὶ τὰ μέλη του τῆς νίκης ὁ πυρώδης ἰδρὼς βρέξῃ,
Μετὰ πείναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον,
Εἰς τὸ τέλος νὰ εὕρισκῃ καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον!..

« Ἀλλὰ σᾶς διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σᾶς μέλει·
Θάνατον λαμπρὸν ὁ Ἕλλην ἢ ἐλευθερίαν θέλει,
Καὶ εἰς πρόσκλησιν σαλπίγγων καὶ εἰς Ἄρεως βοήν
Τείνετε τὴν ἀκοήν.

‘Ο Θεὸς ἰδοὺ τὴν Ἄρταν μᾶς προσφέρει πρώτην λείαν·
Ἀπ’ αὐτῆς τὰ τεῖχη πέτρων δράζωμεν ὁ καθείς μίαν . . .
Ἐφορμήσωμεν . . . Σὺ φέγξε, ἥλιε ! μὴ ἀργοπόρει . . .
Αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὡς κορώναν φόρει . . .

« Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθῃ μάχαιρα καὶ πυροβόλα
Νὰ ταφῶσι, καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγῃ ὅλα,
Ὅνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ

Παντὸς Ἕλληνος φωνή,
Ἄν τὴν Ἄρταν, ἂν τὰς πύλας τῆς Τουρκίας ἀνοιγμένας
Δὲν περάσωμεν κρατοῦντες τὰς ῥομφαίας γυμνωμένας !
Ὅταν ἔθνος τυνομώσῃ τὸν ζυγὸν τοῦ νὰ συντρίψῃ,
Εὐλογεῖ τὴν δύναμίν τοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη. »

Ἐν Πέτρᾳ 10 Ἀπριλίου 1831.

‘Ο στρατάρχης πρὸς τὴν Ἄρταν τοὺς ἐπιδραμόντας πρώτους
Ἀλβανοὺς διακοσίους ἔλαβε δορυαλώτους,
Καὶ ἀκούσας ὅτι Τεῦρκοι μέγα κτίσμα ἐπεχείρουν,
Ὅτι τὰς στενάς παρόδους πρὸς τὸ Σούλιον ὠχύρουν.
Ὁρμησεν ὁπότε χεῖρες ἐμαστίγουν ἀλλοπίστων
Ἕλληνες πρὸς ταχυτέραν ὕψωσιν τῆς φυλακῆς των·

Ἐφυγάδευσεν ἐκείνους σφάζας μίαν χιλιάδα,
Καὶ τὰς πόλεις τῆς Ἡπείρου ἤνοιξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐξω τῶν Ἰωαννίνων ἐρυμνὸν χωρίον κεῖται
Ὀλιγίστους ἔχον οἴκους, καὶ Κοσόλιον καλεῖται.

Μέρος τῶν στρατιωτῶν τοῦ εἰς τὰς στενωποὺς ἀφήσας
Καὶ δι' ἄλλων τὰς σποράδας ἀνταρσίας ἐνισχύσας,

Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Γρίβας, καὶ εἰς τὴν Ἀχερουσίαν
Τῶν χρυσῶν Ἰωαννίνων θέτει τὴν πολιορκίαν,

Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν μετὰ πρωτακούστου κρότου
Προσκαλεῖ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγάλου Καστριώτου.

Πρὶν ὁ Φοῖνιξ τοῦ προσλάβῃ βοηθοὺς τοὺς Ἡπειρώτας,
‘Ὁ Ἀβδὴν-Πασᾶς ἐκλέγει τρισχιλίους στρατιώτας,

Πίπτει αἰφνης κατ’ ἐκείνου ἔχοντος τριακοσίους,
Ἀλλὰ φεύγει ἀπολέσας εἰς τὴν συμπλοκὴν χιλίους.

Δαυλοφόρος μετὰ ταῦτα πέραν τῶν Ἰωαννίνων
Ἦλθε τῆς πυρᾶς τὸν κύκλον ὁ στρατάρχης ἐπεκτείνων,

Εἰς τὴν ἄκραν δὲ τοῦ Πίνδου ἐπεφάνη ἀναβάτης,
Πρῶτος Ἕλλην ὁροθέτης, πρῶτος Ἕλλην ἀποστάτης...

Πλὴν ἡ Δύσις εἰς τὰ πάντα φέρει τὴν παραλυσίαν
Τὴν μικρὰν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπειλοῦσα Βασιλείαν,

Ἐμποδίζει τοὺς πρὸς πᾶσιν Κυβερνήσεως τοῦ Γένους
Πεντακισχιλίους ἄνδρας τακτικοὺς ἐξερχομένους

Μετὰ δέκκ' τηλεβόλων καὶ μετὰ πολλῶν ἱππέων.
‘Ὁ Οὐάρδος ἐκ Κερκύρας μετὰ τοῦ Φοῦτου πλέων,

Καὶ εἰς Πρέβεζαν εἰσάγει καὶ εἰς Ἄρταν μετὰ τάχους·
 Πολωνοὺς ἀρνησιθρήσκους, Οὐγγρους χριστιανομάχους·
 Τῆς διαφθορᾶς δὲ χύνων ἄλλος Λόρδος τὸ χρυσίον
 Ἀπὸ πόλεως εἰς κώμην, ἀπὸ κώμης εἰς χωρίον,
 Καὶ τὸν τρόμον τῶν δημίων τοῦ Σουλτάνου διασπείρων,
 Εἰς διχογνωμίαν φέρει τοὺς Προκρίτους καὶ τὸν Κληρὸν.

Ἀφθεῖς λοιπὸν καὶ μείνας ἄνευ πολεμεφοδίων,
 Ἐντὸς ἔδραμεν ὁ Γρίβας τῶν Θετταλικῶν ὁρίων·
 Ὁ Ζαβέλλας δὲ εἰς Πέταν ἐνδυθεὶς τὴν στρατηγίαν,
 Διευθύνει τῆς Ἠπείρου σήμερον τὴν ναυαγίαν.
 Τοῦρκοι κατ' αὐτοῦ μετ' Ἀγγλῶν, ἅμα ἔφυγεν ὁ Γρίβας,
 Ἐρχονται ἀπερημεῦντες ναοὺς, οἴκους καὶ καλύβας.

Ἐν Πίττ, 11 Ἀπριλίου 1854.

Ἡ λυσσώδης Βρεττανία πίπτει κατὰ τῶν Ἑλλήνων,
 Καθὼς πίπτει ὁ ἱέραξ κατὰ νεοσσῶν ἀπτήνων.
 Ἀπὸ ἐκβολῶν Ἀώρου μέχρι τῆς Ἀκαρνανίας
 Τεσσαράκοντά της πλοῖα ἔζωσαν τὰς παραλίας...

Βάλλετε τὰ ὅπλα κάτω, ἀποστάται Ἠπειρώται!
 Εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίας προσοχὴν καὶ πίστιν δότε!..
 Πλὴν τί βλέπω;.. Πῶς ἐξαίφνης ὅλοι ἀνατριχίᾳτε,
 Καὶ πῶς κράζοντες «ὦ Πάργα! αἰ σκιαί!» ἀναπηδᾶτε;..

Ὅλοι κράζετε· «Τῆς Πάργας, τὰ λευκὰ ὅστις κινεῖνται!..
 «Οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ βίβλη τῶν μνημάτων ἀνορθοῦνται!..

«Κλαίει κύπτουσα ἡ Πάργα εἰς τῶν τάφων της τοὺς λάκκους,
«Καὶ τὰ λείψανα στοιβάζει τῶν υἱῶν της εἰς τοὺς σάκκους!..

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθης τῆς λεοπαρδάλεώς της!
Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα!

Ἡρώοπολις ἡ Πάργα, προμαχὼν ἐλευθερίας,
Εἰς σέ, Νῆστος τῶν ἀγρίων! Νῆστος τῆς μισανθρωπίας!
Εἰς σέ φρούριον καὶ τέκνα, εἰς σέ πᾶν ἐνεπιστεύθη·
Σὲ μητέρα της ἐκάλει· ἀλλὰ πῶς ἀντεβράβεύθη;

Τὴν ἐπρόδωκες ἀσπλάγχχνως· τὴν ἐπώλησες· εἰς ποῖον;
Εἰς τὸν Νάβιν τῆς Ἡπείρου, ἀνθρωπόμορφον θηρίον,
Ἐτοιμον εἰς σπαραγμὸν της, ἔχον πεῖναν, δίψαν φόνου,
Εἰς Ἀλὴν τὸν σκελοθραύστην τοῦ ἀθλίου Κασταντώνου.

Ἀλλ' αὐτὴ παραλαβοῦσα τὸν Χριστὸν της εἰς τὰ στήθη,
Ἄρῃσε καὶ σὲ κ' ἐκεῖνον, εἰς τὸν κόσμον ἐξεχύθη,
Καὶ εἰς τῆς θαλάσσης ἔτι τὴν βοὴν καὶ τρικυμίαν
Ἡ κατάρρα της γογγύζει καὶ ταραττεῖ τὸν Ἄνδριαν...

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθης τῆς λεοπαρδάλεώς της!
Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα!

Πλησίον τῆς Πέτας, 13 Ἀπριλίου 1834.

Ἐκλείσεν οἰκτρῶς τὸ δρᾶμα ἡ κατὰ τὴν Πέταν μάχη.

Πᾶσα πέτρα στάζει αἷμα, καὶ στενάζουσιν οἱ βράχοι.

Μεταξὺ πεσόντων τόσων περιφέρομαι γενναίων

Καὶ πλανῶ τὸ βῆμα μόνος εἰς τὰ πέριξ τῶν σπηλαίων,

Ὅπου ἔφεραν οἱ Τοῦρκοι μετὰ φοινικῆς τῶν σπείρας

Τὸν καλὸν Δομενεγίνην ἀλυσίδετον τὰς χεῖρας...

Οὐρανέ μου!.. αὐτοῦ τούτου ἡ φωνὴ σπαραττομένου,

Ἀπὸ ἄσπλαγχνον δεσμότην Τοῦρκον βασανιζομένου!..

«Εἰς τοὺς ὄνυχάς μου, Τοῦρκε, σχίζας ἔπηξες καλάμου...»

«Ἵπεράνω τῆς σαρκός μου, Τοῦρκε, τὰ μυχτύριά μου...»

— Ἀλλάξε τὴν πίστιν· λάβε τὴν λατρείαν τοῦ Προφήτου·

«Ἡ καταστραφῆτε ὅλοι, φανεροὶ, κρυφοὶ ἐχθροί του!

— Ὦχ! ὦχ! μὲ φλέγεις ὅλον... ποῖοι πόνοι φρικαλέοι!..

«Ἢγὼ... φρίσω... ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν βάσανον ἐκπνέει...»

«Ἡ χαλκὴ καὶ πύρινός σου μὲ κατέκαυσε κορῶνα...»

«Ἀλλ' ὁ Κύριός μου ζήτω εἰς τὸν ἄπαντα αἰῶνα!..»

— Πίστιν ἄλλαξε, κακοῦργε· εἰς τὴν διδαχὴν μου πείσου·

«Πλὴν τὸ βρπτισμά σου θέλεις; εἰς τὸ αἷμά σου βαπτίσου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ἐμμένω, πίστιν ἔλου μου τοῦ Γένους...»

— Τοὺς δαυλοὺς μου λοιπὸν δέξου καὶ τοὺς δύο ἀναμμένους.

— Σβύνονται τὰ ὄμματα μου... τὸ φῶς χάνω τῆς ἡμέρας...

— Λάβε καὶ τὸν τελευταῖον αὐτὸν κτύπον τῆς μαχαίρας.

— Ἄρπασαν καὶ τὴν πνοὴν μου τὴν ἐσχάτην τὰ θηρία . . .

«Γένος μου! . πατρίς μου!.. πίστις!.. Ζάκυνθος!.. ἐλευθερία!!!»

*

Οὕτως ἡ ἐλευθερία τῆς Ἡπείρου κατεστράφη,
Δένδρον φυτευθὲν ἐν βίᾳ εἰς ἀνέτοιμα ἐδάφη
Καὶ οὐδόλως ριζωθὲν,
Τὸ ἀνέτρεψεν ὡς λαίλαψ ὁ Βρεττανικὸς βραχίων,
Καὶ ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν νεκρῶν Ἑπτανησίων
Κεῖται ἤδη νεκρωθὲν.

Εἰς τὰς πέτρας τῆς Ἑλλάδος τρίβου, ὄφι τῆς Ἀγγλίας.
Ἄλλαξε τὸ κόκκινόν σου δέρμα τῆς μαιφονίας,
Ἄλλαξε τὸ παλαιόν·
Λάβε ἄλλο στιλπνὸν, νέον, καὶ παρίστα ὄφιν πρᾶον
Εἰς τὰ βάθρα τῶν ναρθήκων, εἰς τὸ μέσον τῶν προνάων,
Ἔρποντα πρὸς τὸν Θεόν·

Ἀλλ' ἡμεῖς τὸ παλαιόν σου, ὅθεν αἶμα ἔτι στάζει,
Αἶμα τῆς Ἡπείρου, ἥτις μέχρι οὐρανοῦ φωνάζει,
Θέλομεν διατηρεῖ.

Ἀπ' αὐτοῦ ὁ δράκων λείπει· πλὴν ὡς θήκη αὐτὸ μένει
Κενὴ ξίφους, ἥτις ὅλη ἔμεινε μεμιασμένη
Καὶ τὸν φόνον μαρτυρεῖ.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν Βαρυδίμβῃ, 23 Μαΐου 1854,

Τρέχουσιν οἱ αἰμοβόροι Τοῦρκοι πρὸς τὴν Θεσσαλίαν.
Ἄλλ' αὐτῶν ὁ Χαζή-Πέτρος ἀνατρέπει τὴν πορείαν,
Καὶ ἡ φόβερά του σπάθη, ὡς τὸ δρέπανον τοὺς στάχεις,
Κόπτει τρεῖς ἑκατοντάδας εἰς Λουτρὸν, πεδῖον μάχης.

Προχωρεῖ, τὰς φάλαγγάς των πολεμῶν καὶ καταβάλλων
Εἰς Φανάριον, Καρδίτσαν καὶ πλησίον τῶν Τρικάλων·
Ὁ Σελὶμ-Πασᾶς δὲ τότε, ὁ ἀπὸ τὰς Πυραμίδας
Μέχθι τοῦ Πηλίου φέρων τῆς Αἰγύπτου τὰς ἀκρίδας,
Ἄπὸ Βῶλον εἰς Βελέσσην μετ' ἑννεακισχιλίων
Ἔρχεται τὰ θέρη φθείρων τῶν Θετταλικῶν πεδίων.
Δύο του ὁ Χαζή-Πέτρος τάγματα πεζὰ φονεύει,
Καὶ τὰς δεκατέσσαράς του ὀχυρώσεις κυριεύει.

Πλὴν ὁ Φράσαλης ἐξ Ἄρτης πρὸς βοήθειάν του τρέχει.
Τετρακισχιλίους γύπας Ἀλβανοὺς ὀπλίτας ἔχει·
Νέαν δύναμιν καὶ τόλμην ὁ Σελὶμ-Πασᾶς λαμβάνει,
Καὶ κατὰ τοῦ ἀπροστάτου Ἑλλήνος ἐξάφνης φθάνει.

Προσλαβὼν ὁ Χαζή-Πέτρος βοηθοὺς τοὺς Μακεδόνας,
 Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Γόμφων ἀνεγείρει προμαχῶνας
 Καὶ καλεῖ ἀπανταχόθεν τῶν Ἑλλήνων τοὺς σποράδας·
 Φθάνει ὁ Πετροπουλάκος φέρων Σπάρτης τοὺς λογάδας·
 Φθάνει ὁ Γιουροῦκος ἄνδρας ἄγων ἐκ τῆς Κορινθίας·
 Φθάνει ὁ Πλαπούτας ἄνδρας ἐκ τῆς Ἀκαρδίας.
 Ἐφορμῶσι τότε πάντες, καὶ ὁ Χαζή-Πέτρος πρῶτος·
 Τοῦρκοι, Ἄραβες νικῶνται, καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
 Σπεύδοντες τὸν βαθυρρέειτην Πηνειὸν νὰ διαβῶσι
 Πνίγονται αὐτῶν οἱ πλεῖστοι, καὶ ὀλίγοι τὸν περῶσι.
 Χιλιάδες ἐπτὰ ἦσαν τὰ σπαρέντα πτώματά των,
 Καὶ ὁ ποταμὸς ἐξέμε: τούτους ἀπὸ τῶν ἐγκάτων
 Ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας φρίττων πρὸς τὴν δυσωδίαν
 Καὶ τοῦ Νεῖλου νεκρὰν ῥίπτων ἔξω του τὴν ἐκστρατείαν.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι τῶν Τρικάλων καὶ οἱ Τοῦρκοι τῆς Λαρίσσης
 Ἦδη ἔντρομοι, ζητοῦσιν εἰρηναίας διαλύσεις
 Καὶ τὴν χώραν ἐλευθέραν ἀπ' Ὀλύμπου μέχρις Οἷτης
 Παραιτοῦσιν, ἂν εἰς τοῦτο συναινέσῃ ὁ Μεζίτης.

Ἐν τῷ στρατοπέδῳ Γόμφων, 28 Μαΐου 1854.

Χαίρετε, ὠραῖα Τέμπη, ὄχθαι Πηνειοῦ ὠραῖαι!
 Χαίρετε, ἀρχαῖοι Γόμφοι, ἐκκλησίαι των ἀρχαῖαι!
 Χαῖρε βράχε Μετεώρων εἰς τὴν κορυφὴν σου φέρων
 Στέμμα ἐκ Μοναστηρίων τιμαλφῶν καὶ πανιέρων!

Καὶ ὦ σεῖς ἐτκηνωμένοι παρὰ τὰς συκαμινέας,
Χαίρετε, οἱ ἀνυψοῦντες τὰς Ἑλληνικάς σημαίας!

Ἐν Γόμφαις, 29 Μαΐου 1854.

Σήμερον τὸ τηλεβόλον ἤχησεν ἀπὸ πρωΐας
Καὶ προήγγειλε τὴν ὥραν ἐγγιζούσης λειτουργίας.
Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κτίσμα τοῦ Βυζαντινοῦ αἰῶνος,
Ὅπου ὁ τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπὸ πορφυρίτην θρόνος
Σώζει ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐκατέρωθεν βαθμίδας,
Λαὸς ἤλθεν ἀναθέτων εἰς τὸν Πλάστην τὰς ἐλπίδας,
Καὶ ἀπὸ τῶν Μετεώρων διὰ δρόμου ἀερίου
Ἐφθασεν ὁ Ἱεράρχης τῶν Σταγῶν ἐντὸς δικτύου·
Ἐφθασε καὶ ὁ Στρατάρχης τῶν ἀποστατῶν Ἑλλήνων·
Ἄλλ' ἡ τελετὴ πολλάκις ἀνεμίχθη μετὰ θρήνων...

Διατί τὸ πλῆθος ὅλον ἐξερχόμενον ἐθρήνει;
Εἰς ὀργὴν καὶ ἀθυμίαν τί τὸ στράτευμα ἐκίνει;
Περιέτρεχον τῶν Γόμφων τὰς ὁδοὺς οἰκτραὶ εἰδήσεις.
Ἀποστείλασα στρατοὺς τῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ Δύσις,
Ἀνεκάλει ὅσους ἄνδρας αἱ Ἀθῆναι ὀπλοφόρους
Εἰς τὰς Τουρκικὰς τρεῖς χώρας ἔπεμψαν τὰς συνομόρους,
Καὶ ὡς φόβητρον παρίστα τὴν διάλυσιν τοῦ Κράτους.
Ἐκτὸς τούτου, εἰς συμμάχους παλιμβούλους καὶ ἀστάτους
Ἐμπλεχθεὶς ὁ Μοσχοβίτης, τὴν Σιλίστριαν παρήτει
Καὶ τὴν ἔντιμον ἐξ Ἰστρου ἀποχώρησιν ἐζήτηι.

Ἐγγραφον τὴν μετὰ Τούρκων συμμαχίαν τῶν κρατοῦντες
 Καὶ διὰ σαλπίγγων ὅλους ὑπὸ τὸν ζυγὸν καλοῦντες,
 Οἱ Ἀνθύπατοι τῶν Ἄγγλων καὶ οἱ Πραίτορες τῶν Γάλλων
 Πρὸς τὴν Λάρισσαν ἐχώρουν μετὰ Τούρκων καὶ κυρβάλων,
 Καὶ πολλῶν ἀνθισταμένων αἷμα ἔρρεε γενναῖον...
 Ἐφ' ὅμας, τὸ αἷμα τοῦτο, Παλμεροστῶν καὶ Ναπολέων!..

Μεταξὺ γερόντων, παίδων, μεταξὺ τῶν στρατευμάτων
 Καὶ τῶν κληρικῶν φοροῦντων τὰ ἐπιτραχήλιά των,
 Τὴν ἀντίχριστον συνθήκην ἐγὼ ὕψωσα εἰς δόρυ,
 Ταῦτα ἔκραξα, καὶ ταῦτα κύκλῳ ἔκραξαν τὰ ὄρη·

«Τουρκο-Φράγκων Συμμαχία! ὅλην ὥπλισες τὴν κτίσιν
 «Κατὰ νότον καὶ βορέαν, κατ' ἀνατολὴν καὶ δύσιν.

«Τοῦ Εὐξείνου πόντου βάφεις καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης
 «Τὰς θρηνώδεις παραλίας ἀπὸ αἷμα φυλῆς πάσης.

«Εἰς βερβάρους τῆς Ἀσίας Εὐρωπαίους θυσιάζεις,

«Καὶ Χριστιανοὺς εἰς παῖδας τοῦ Μωάμεθ σφαγιάζεις.

«Μέγαιρα! ὠθεῖς τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ μνῆμα,
 «Ἐν ᾧ μόλις ἔξω φέρει νεκρικὸν Λαζάρου βῆμα.

«Τὰς ὠραίας δύο χώρας, Ἥπειρον καὶ Θεσσαλίαν,

«Παραδίδεις εἰς τῶν Τούρκων τὴν θερστυγὴ δουλείαν,

«Ἐν ᾧ σὺ αὐτοὺς κηρύττεις τρισβερβάρους, παναθλίους,

«Καὶ οὐδὲ διὰ χανδάκων τὴν ἐξόρυξιν ἀξίους.

«Εἰς ξηρὰν καὶ εἰς πελάγη ἔχεις στρατιάς μυρίας.

«Ἀλλὰ στίγμα βαθὺ μένει· καταδίκης αἰωνίας

«Εἰς τὰ μέτωπα ὃ τέρας! τῶν ἀσπλάγχνων σου γονέων,

»Ὡς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου εἰς τὰ ξίφη τῶν φονέων,

«Ὡς τὸ αἷμα ὅταν στάζῃ καὶ τὸν δρόμον των ῥαντίζῃ

«Καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύῃ καὶ τὰς ὄψεις των σκοτίζῃ.

«Ἀδελφὴν πρωτότοκόν σου εἰς τὸν Ἄδην ἔχεις μίαν,

«Τὴν κατὰ Θεοῦ ἐκείνην τῶν Δαιμόνων Συμμαχίαν.

«Παρὰ σᾶς τὰς δύο ἄλλαι εἰς τὸν κάτω κόσμον ὅλον

«Δὲν ἐφάνησαν τοιαῦται θυγατέρες Διαβόλων.

«Ἄλλ' εἰς σὲ ὁ Ἑωσφόρος παραιτεῖ καὶ τὰ πρωτεῖα,

«Βλέπων τόσα σου εἰς Ἴστρον καὶ εἰς Πηνειὸν σφαγεῖα.

«Δι' αὐτὰ οἱ πλαστουργοὶ σου, ὡς ἀνταμοιβὴν των μόνην,

«Ἄς προσμένωσι θεόθεν τοῦ Ἰούδα τὴν ἀγχόνην

«Καὶ τὸν τρόμον καὶ τὸ ῥίγος Κάϊν τοῦ ἀδελφοκτόνου.

«Εἰς αὐτῶν τὴν μνήμην μόνην, παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου

«Πᾶς Χριστιανὸς ἅς φρίττῃ τὴν χοροῖάν του μεταλλάττων,

«Καὶ ἅς κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τ' ὄνομά των.

«Θέλουσι τὰ μνήματά των οἱ ἀπόγονοι ἀνοίξει

«Καὶ εἰς λόγχας μακροσκέιους τὰ κρανία των ἐμπήξει,

«Τρέμοντες μὴ τῆς ἀφῆς των ἢ πανώλης τοὺς νεκρώσῃ·

«Εἰς τὸ κοῖλον σαθροῦ σκάφους θέλουσι τὰ παρχδώσει,

«Καὶ μακρὰν τῶν κατὰ πόλεις εὐσεβῶν κοιμητηρίων

«Εἰς τὰ φύκη τ' ἀπορρίψει ἀπωτάτων παραλίων.

«Τοῦ Ὀλύμπου ἐκεῖ τότε, ἀστοὶ ταχεῖς, πετᾶτε·

«Δι' ὀνύχων καὶ πτερύγων τοὺς κροτάφους των κτυπᾶτε·

«Ἐπειδὴ αὐτοὶ κρατοῦσιν εἰς τῶν Τούρκων τὴν δουλείαν

«Ὀλυμπον τὸν ἀκουσμένον, τῶν Θεῶν τὴν κατοικίαν,

«Ὡς κρατοῦσιν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀσεβεστάτων τούτων·

«Τὰ Μετέωρα, τὸν Ἄθων τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ των.»

Ἐσιώπησα' μυρίων ὀπλοφόρων πυροβόλα

Ἐκενώθησαν ἐπάνω τῆς αἰσχροῦς συνθήκης ὅλα,

Ἦτις εἰς τὸν πάσσαλόν της ἔμεινε τετραπημένη

Ὡς ἡ παλαιὰ σημαία τοῦ Μωάμεθ σχιστὴ μένει.

*

«Τοῦ Λεβέντου υἱὲς, ὅστις κεῖσαι τετραυματισμένος,

«Καθὼς σὺ ἐτραυματίσθη καὶ τὸ μέγα ἡμῶν Γένος.

«Ὁδηγοῦσα στρατοὺς Τούρκων, φέρει καὶ εἰς σὲ Δύσις,

«Φέρει καὶ εἰς τὴν ἀθλίαν Θεσσαλίαν σου ἀλύσεις.

— Ἀπὸ τῆς πληγῆς μου, φίλοι, ἀποσπάσετε τὸ δέμα,

«Καὶ ἅς τρέξῃ λοιπὸν ὅλον τὸ ἀνωφελές μου αἶμα...»

— Ἡ ζωὴ σου ὅλη ῥέει ἀπὸ τὸ θερμόν σου στῆθος.

«Ζῆθι, φεῦγε, πρὶν ἢ φθάσῃ τῶν Ὀθωμανῶν τὸ πλῆθος.

— Οὔτε φεύγω, οὔτε μένω εἰς τῶν Τούρκων τὰς βασάνους,

«Καὶ ἀφίνει μετ' ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου τοὺς τυράννους...»

- «Εἰς αὐτὰ τῆς Θεσσαλίας τὰ ἡρωϊκὰ ἐδάφη
 «Διαμαρτυρία ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἐπεγράφη
 «Διὰ ξίφους των γραφίδος καὶ δι' αἵματος μελάνης...
 «Ἦλιε, τὸ αἷμα τοῦτο μὴ ποτὲ ἀποξηράνης!..
 —Χύνουσι τὰ ὄμματά σου κρούς σταλαγμοὺς δακρύων,
 «Καὶ χαιρετισμὸν μὲ δίδεις, ἐγκολπούμενός με, κρῦον.
 —Ἄν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, φέρε χάριν μου τὸ βῆμα
 «Εἰς τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου τὸ λητμονημένον μνήμα...
 «Ἐκεῖ κράξε· Ὁ υἱός σου ἔδραμεν εἰς Θεσσαλίαν,
 «Καὶ κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τὴν ἐλευθερίαν...
 «Καὶ ἂν τὴν ἐπιστροφὴν μου περιμένῃ δυστυχὴς τις,
 «Εἰς αὐτὴν εἰπὲ· Τὸν κρίνει τοῦ Πατρὸς ὁ μόνος κτίστης...
 —Κλαίεις διὰ τὴν πατρίδα, ἥτις κατεστράφη; ..—Κλαίω...
 —Παῖ καλὲ καλοῦ γονέως, ἀποπνέεις;..—Ἀποπνέω...»

Κεῖται εἰς τὴν Θεσσαλίδαν

Τοῦ Λεβέντου ὁ υἱός,

Ὡς ἐπάρω εἰς ἀσπίδα

Σπαρτιάτης παλαιός.

Ἡ Ἑλλὰς εἰς σᾶς γενναῖοι,

Ἀνδριάντας χρεωστεῖ·

Ἀπεθάνετε, ὦ ῥεοί,

Στρατιῶταί της πιστοί.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ἀπ' Ἀθήνας νεανίας
 Ἑρωτῶν «ποῦ ὁ Λεβέντης;» τὰς ἡχὰς τῆς Θεσσαλίας.

Ἐλαμπε καὶ πανοπλίαν ἀρματωλικὴν ἐφόρει,
 Καὶ ὁ κόσμος τοῦτον βλέπων τὸν πολεμιστὴν ἠπόρει·
 Πῶς τοιοῦτον ἔχων ἔαρ, πῶς τοιαύτην ἔχων χάριν,
 Τόσσην χάριν, τόσον ἔαρ ἐδαπάνα εἰς τὸν Ἄρην.
 Ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἀκούσας «ὁ Λεβέντης δὲν ζῇ πλέον»
 «Δὲν ζῇ πλέον! . .» ἐπανεῖπε κάτωχρος καὶ μόλις πνέων·
 Καὶ βαδίσας ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε μετὰ προμάχων,
 Δίς καὶ τρίς ἠσπάσθη κλαίων τὸν αἰμοσταγῆ του βράχον.

Εἰς τὸν ἔρημόν του τάφον ἦλθε τὴν αὐτὴν πρωΐαν·
 Ἄλλ' ἐπρόδωκε τῆς κόμης ὁ χρυσὸς τὸν νεκρίαν,
 Ὅτε εἰς τὴν ταραχὴν του ἡ ξανθὴ πλεξὶς ἐλύθη
 Καὶ εἰς στήθος φανέν αἴφνης ἀλαβάστρινον ἐχύθη·
 Κατεφάνη δὲ νεᾶνις κύπτουσα παρὰ τὸ μνημα
 Καὶ Ἀγγέλου μικροσώμου ἔχουσα τὸ λάμπον σχῆμα.
 Ἰψωσεν εἰς τὸν αἰθέρα δακρυρρόον αὐτὴ ὄμμα,
 Καὶ τοιούτους λόγους εἶπε τὸ ῥοδοβαφές της στόμα.

«Ὅτε, φίλε μου, σὲ εἶδα εἰς τὸν κόσμον κατὰ πρῶτον,
 «ὦ, ναὸς αὐτὸς μ' ἐφάνη χύνων μυριάδας φώτων,
 «Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξαίφνης ἔλαμψεν ἀπὸ χιλίους
 «Ἀκτινοβολῶν ἡλίους.

«Ὅτε ἄνοιγες τὰ χεῖλη, οὐρανόθεν ἡ γλυκεία
 «Ἐθέλγε τὰς ἀκοάς μου τῶν Ἀγγέλων μελωδία,
 «Καὶ τὴν τέρψιν ἐκελάδουν εἰς τὰ ὦτα τῆς πιστῆς σου
 «Τὰ πτηνὰ τοῦ Παρχδεῖσου . . .

«Σὲ ἀσπάζομαι, σὲ θάλλω, ψυχρὰ πέτρα τοῦ μνημείου,
«Ἦτις λείψνα ἐγκλείεις ὄντος τόσον ἐρατρίου.

«Σὺ καλύπτεις, σὺ βαστάζεις ὅσον ἡ ἀθλίη πλοῦτον

«Εἰς τὸν κόσμον εἶχα τοῦτον . . .»

Ὡς παράφρων ἀνωρθώθη, ἐκ τῆς λύπης ἐσκοτίσθη,
Ἐπεσεν εἰς τὴν πλησίον φάραγγα καὶ ἠφρανίσθη.

✱

Θεσσαλία ! Θεσσαλία ! ὃ τὰ βλέφαρά του κλείων
Ἐπὶ τῆς κατακλυσμαίας λάρνακος τοῦ Δευκαλίων
Καὶ οἱ γέροντες νεκροί σου, εἰς ἓν σάλπισμά σου μόνον,
Ἀπετίναξαν τὸν ὕπνον τεσσαράκοντα αἰώνων.

Εἰς τοὺς πόδας ὀρθωθέντες, σ' ἐχαίρετησαν κρατοῦσαν
Τὴν προγονικὴν ῥομφαίαν καὶ τοὺς Τούρκους κυνηγοῦσαν.
Ἦδη ὅμως βλέποντές σε εἰς τὴν πρώτην σου δουλείαν,
Στρέφουσι τὰ βήματά των εἰς τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Ἐπὶ τῷ Ἀγίῳ Ὄρους, 5 Ἰουνίου 1854.

Ὁ ἐγκλείων εἰς ἐν στήθος καὶ τὸν δόλον καὶ τὸ θράσος
Πρόξενος Θεσσαλονίκης, λειτουργὸς τοῦ Βοναπάρτου,
Ἦλθε μέχρι τοῦ ἀντάρτου
Ἄθωνος, ὅπου ἐνίκα ὁ γενναῖος Καρατάσος.

Ἐζῶσε τοὺς Μακεδόνας διὰ Τουρκικῶν φελλάγγων
Ἄρτου πολεμεφοδίων καὶ παντὸς ἐστερημένους,
Καὶ οἱ ἀθληταὶ τοῦ Γένους
Ἐπλευσαν πρὸς τὰς Ἀθήνας εἰς πυρόσκαφα τῶν Φράγκων.

*

Δύο μέχρι τοῦ Πλουτάρχου διεφύλαξεν ὁ χρόνος,
Δύο ἔδρας μαρμαρίνας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Στρυμόνος.
Ἐπεκάθησαν εἰς ταύτας, λαξευτάς ἐκ τῆς Πεντέλης,
Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούων, λέγων ὁ Ἀριστοτέλης ...

Ποῖοι ἄνδρες!.. Ὁ εἷς τούτων ἔθεσε τὸ τελευταῖον

Ὅριον τῆς διανοίας,

Καὶ ὁ ἕτερος τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀρχαίων

Ἐφερεν εἰς τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς χρυσῆς Ἀσίας.

Ἡ Μεσόγειος τὸν παῖδα Γίγχυντα ἐστενοχώρει·

Ἀνεπήδησεν ἐμπήγων εἰς Περσέπολιν τὸ δόρυ,

Καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ μέχρις Ἰσημερινοῦ ἐκτείνων

Μόνον εὔρεν ὄριόν του τὸν ὠκεανὸν ἐκεῖνον,

Ὅστις τὸν εὐρὺν Εὐφράτην δέχεται ὡς μικρὰν βρύσιν,

Ὅστις βαθυρρεΐτης βρέχει.

Τὴν Ἀμερικὴν πρὸς ἑω, τὴν Αὐστραλικὴν πρὸς δύσιν,

Καὶ ὡς δύο θυγατέρας εἰς τοὺς κόλπους του τὰς ἔχει.

Ὅτε εἰς τὴν γῆν οὐδέν τι ἄξιόν του ἐθεάθη,

Ἐρρίψε τὴν μάχαιράν του εἰς αὐτοῦ τὰ μαῦρα βάθη

Καὶ εἰς τὸν αἰθέρα αἴφνης ἀνελήφθη, μὴ ἀφήσας

Δόξας εἰς τὸν κόσμον ἄλλας πρὸς τὴν δόξαν αὐτοῦ ἴσας.

Ἐπραξεν εἰς ἔτη δέκα ὅ,τι πάντες οἱ Ῥωμαῖοι

Εἰς αἰῶνας δέκα μόλις,

Καὶ ἡ λάρναξ του τὰς κόνεις περικλείει καὶ συγχέει

Καίσαρος καὶ Πομπηίου καὶ τῆς Ῥώμης ἅμυχ ὅλης.

Ὑπὲρ μίαν εἰκοσάδα ἐκατονταετηρίδων

Οἱ τοῦ Τροπικοῦ ἀστέρες τὴν σκιάν του μόνην εἶδον

Εἰς τὰ Ἰνδικὰ πελάγη τὰς ἐσπέρας πλανωμένην.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἰς τὴν Ἀγίαν ἐμαρτύρησεν Ἑλένην

Ὁ κληθεὶς ὑπὸ κομήτου εἰς τοῦ βίου του τὸ τέλος

Καὶ ἀφείδ' ἀπὸ τὰ χεῖλη.

Δι' ἐσχάτην πνοὴν ἓνα στρόβιλον ὡς ὁ Κρομβέλλος,

Μετὰ τῆς σκιᾶς τοῦ Γάλλου ἢ τοῦ Ἑλλήνου ὠμίλει.

Καὶ τοῦ Γρανικοῦ τὰς μάχας, τῆς Ἰσοῦ καὶ τῶν Ἀρβήλων

Ὁ Ἀλέξανδρος ἱστῶρει πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ φίλον·

Καὶ ὁ Ναπολέων πάλιν νίκας διαθρυλλουμένας

Διηγείτο τοῦ Μαρέγκου, τῆς Βαγράμης, τῆς Ἰένας...

Ὁ εἷς ἄφησε γῆς μέρος, ὅσον ἤρπασεν ὁ ἄλλος.

Εἰς τὸν κόσμον αὐτοὶ μόνον,

Κατ' ἀνατολὰς ὁ Ἕλλην καὶ κατὰ δυσμὰς ὁ Γάλλος,

Φέγγουσιν ὡς Φάροι δύο εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων...

Ὁ ἀστερισμὸς χθὲς ὅμως τοῦ Σταυροῦ ἐφωτοβόλει,

Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λαβάρου ἔλαμπεν εἰς τοῦτον ὅλη·

Φωνὴ δὲ ἠκούσθη αἴφνης· «Κατατρέχει μῖσος πνέων

«Τοὺς υἱοὺς μου Μακεδόνας, ὁ υἱὸς σου Ναπολέον·

«Εἰς τοὺς Τούρκους, τοὺς βαρβάρους ἀπογόνους τοῦ Δαρείου,

«Χεῖρα δίδει ἀνοσίαν...

«Ἵπαγε μακρὰν μου, ἔξω τούτου τοῦ ἡμισφαιρίου!..

«Ἀποστρέφωμαι τὸν δόλον καὶ μισῶ τὴν προδοσίαν..

«Πότε παύσεις τὸν μακρόν σου καὶ τὸν δίκαιόν σου θρήνον,
 «Γένος δουλωθὲν ἡρώων, γένος δυστυχὲς Ἑλλήνων,
 «Ἔθνος δῶσαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους
 «Καὶ τοὺς δαφνοσκίους πάντας διελθὼν τῆς δόξης δρόμους;
 «Εἰς τὰς Ἰνδικὰς ἀβύσσους, ὅπου κεῖται κεκρυμμένη,

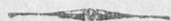
«Ποῖος Ἕλλην ἀνευρήσει

«Τὴν μεγάλην μου ῥομφαίαν, ἥτις ἄνευ χειρὸς μένει,
 «Καὶ Γαλάτας, Κελτοὺς, Τούρκους, ὁμοῦ πάντας δρεπανίσει;

«Ποῖος Ἕλλην ἀναστήσει τὴν εὐρεΐάν μου ἐκείνην
 «Βασιλείαν, ἥτις εἶχεν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην,
 «Ἀσσυρίαν καὶ Φοινίκην, Ἀραβίαν καὶ Περσίαν,
 «Μέχρις Αἴμου τὴν Ἑλλάδα, μέχρι Ταύρου τὴν Ἀσίαν;.,
 «Μὴ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν καταπλαγῇτε,

«Ἄλλ' ἐν ὄρῳ αἰφνιδία,

«Ἕλληνες, ἀνεγερθέντες τοὺς βρβάρους πολεμεῖτε
 «Καὶ λυτροῦτε τὴν πατρίδα καὶ τὰ πατρικὰ μνημεῖα! »

ΕΛΛΑΣ.

Εν Πειραιεϊ., Ιουλίου 1854.

Τῆς Σαρωνικῆς θαλάσσης διαπλέων χθὲς τὸ κύμα,
Ὅπου ὁ στρατὸς τοῦ Ξέρξου εὔρε θάνατον καὶ μνήμα,
Εἶδα εἰς τῆς τεθλιμμένης Ἀττικῆς τὰς παραλίας
Ἀγγλο-Γαλλικὰς σημαίας φοβεράς καὶ ἀπαισίας.

Αὐγὴ πᾶσα μίαν φέγγει τῶν Συμμάχων ἀνομίαν·
Ἄφ' οὗ ἔσφαζαν τὰς κόρας, Ἕπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Ἔδεσαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν δακρύουσαν μητέρα,
Θέσχντες εἰς πᾶν πλευρόν της νεκρὰν μίαν θυγατέραν·.

Ὁ ταφείς ἀρχαῖος κόσμος τὸν βαρύν του τύμβον σείει
Ἄλλ' ὁ νέος εἰς τὸν λάκκον ἀπανθρώπως αὐτὸν κλείει.
Εἰς βαθεῖαν πλούσιός τις ἔπεσε λειποθυμίαν,
Καὶ πρὶν ἔτι ἀποπνεύσῃ ἔλλαβε νεκροῦ κηδεῖαν·

Αἶφνης συνελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλιεν ὁ τάλας
Καὶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ φέγγος θερμὰς ἤνοιγεν ἀγκάλας·

Ἄλλ' ὁ κληρονόμος τρέξας, εἰς τὸ μνημῆμα του ἀνέβη
Καὶ ἀνέκραξε· « Ζῆς ἔτι, καὶ τὸ σῶμά σου σκληύει ; »

ὦ σκιαὶ Θεμιστοκλέους καὶ Μιαούλου ! λοιπὸν μάτην
ὑπὲρ Πειραιῶς πρὸς πάντα λογχοφόρον ἀποβάτην
Εἰς τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας τὰς ἀσπίδας συγκρατεῖτε !
Ἀπὸ ξένους φιλοτούρκους ὁ λιμὴν καταπατεῖται !

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοὺς εἶδα . . . εἰς τὸ μέτωπόν των ἔτι
Τὸ φρικῶδες σφράγισμά της ἡ χολόρροια προσθέτει.
Θολερὴς τῆς νόσου κύκλος περιστέφει τὸν καθένα,
Καὶ τὰ πρόσωπά των ὅλα μαῦρα καὶ παρηλλαγμένα.
Ἐπειδὴ αὐτοὶ τῶν Τούρκων ἔγιναν συστρατιῶται,
Ἡρᾶς βλέπουν καθῶς βλέπουν ἀδελφοὺς οἱ ἐξωμόται.

Κατ' ἐσχάτην ὁ Γάλλος στρατηγὸς των εἰς Δαφνίον,
Καὶ ὁ φίλος Κυτταχῆς του αὐτὸ εἶχε Στραταρχεῖον . . .
Ἄν, ὦ Γάλλε, ὡς ὁ Τοῦρκος ζητῆς δάφνας ἀμαράντους,
Ἀπὸ αἵματα Ἑλλήνων θέριζέ τας περιρράντους·
Ἄν ἐκεῖνου δὲ ἡ δόξα, δόξα διὰ σὲ μικρά τις,
Τρέχε καὶ εἰς Μαραθῶνα ὅθεν ἔφυγεν ὁ Δάτις.

Καὶ ὁ Βρεττανὸς κατέχει τὸν πορθμὸν τῆς Σαλαμῖνος,
Ὅπου ἔπνιξε τοὺς Πέρσας, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος,
Τὴν ἀχάριστον Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν σώσας.
Νῆας ἐλικροκινήτους εἰς Ἑλλάδα ἔχων πόσας,

Ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας μήπως πλοῦδόν της ἰστιοφόρον
 Εἰς τὴν Θεσσαλίαν φέρῃ τὴν ἐλευθερίαν δῶρον...
 Μὴ τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν ἐνδόξων Σκιπιώνων,
 Μὴ τὴν ἀρετὴν τῶν Βρούτων, μὴ τὸ ἥθος τῶν Κατώνων,
 Μὴ, ὦ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, οἰκειοποιῆσθε πλέον!
 Σύλλογος ἐμπόρων εἴσθε, οὐχὶ Σύγκλητος Ρωμαίων.

Ε. Ἀθῆναις, 6 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, εἰς τοὺς Γάλλους, τῶν ἐθνῶν φωστῆρας ὄλων,
 ἔχοντας στρατοὺς ἀμέτρους, χιλιοτριήρη στόλον,
 Πόσον πρέπει τὰς παλάμας νὰ κρατῶσι τῆς Ἑλλάδος!
 Εἰς τὰ μέτωπά των ὄντως χρεωστεῖται δάφνης κλάδος!

Ποία δόξα ὅταν ἓνα εἰς ἀκάτιον Τασσαῖον
 ἄγωσι πεφρουρημένον ὥς Ἀννίβαν κολοσσαῖον,
 Καὶ συνθλῶσιν ὡς πυρώδη κάτοπτρα τοῦ Ἀρχιμήδου
 Τοῦ Φιλήμονος τὰς πλάκας, τὰς σελίδας τοῦ Λεβίδου!...

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, δι' αὐτὴν τὴν κατοχὴν σου
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν ἀδάμαστον ψυχὴν σου.
 Ὡς ἡρώϊσαν ἐτοίμην εἰς τὰ ξίφη νὰ πηδῇσῃς
 Σὲ κρατεῖ ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὴν ὀσφὺν ἡ Δύσις.

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, διὰ τὴν ἀποτυχίαν
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν μεγάλην σου καρδίαν.
 Μόνη ὥρμησες ἐν ἔμψῳ Τούρκων, Βρεττανῶν καὶ Γάλλων,
 Ὡς εἷς ἄνθρωπος τὰ στέρνα πρὸς ἐχθροὺς χιλίου βάλλων.

Ἄν δὲν ἔτρεχες εἰς τ' ἄκρα Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου
 Ἐπὶ παγετῶν πατοῦσα μετὰ στήθους διαπύρου,
 Αὐστηρῶς ἐπέκρινέ σε καὶ ὁ νῦν καὶ μέλλον χρόνος.
 Ἀλλ' ὑπείξεις εἰς τὴν βίαν; ὁ βιάσας αἰσχροῦς μόνος.

Διαμαρτυρήσεις ἦσαν θαυμασταὶ πρὸς τοὺς Συμμάχους
 Αἱ πλανήσεις τῶν υἱῶν σου εἰς χειμάρρους καὶ εἰς βρόχους.
 Ὅστ' ἔχι, σάρκες ἔχι, ἀλλὰ κίνησις καὶ πνεῦμα,
 Εἰς τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου δὲν ὑπήκουσαν τὸ πνεῦμα.

Ἀγγλοὶ ἔστρεψαν καὶ Γάλλοι τὰ τρισχίλιά των ὅλα
 Εἰς Ἐρμούπολιν, εἰς Πάτρας, εἰς Ἀθήνας τηλεβόλα·
 Ἀλλὰ σὺ, Ἕλλάς, τὴν μόνην ἀτιμίαν ἐφοβήθης·
 Εἰς τὴν Οἶτην ὡς ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐπυρπολήθης...

Ἕλληνες, καὶ πάλιν παῖδες ἀνεφάνητε ἡρώων
 Καὶ τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας διασώζοντες πατρῶον.
 Εἰς τρεῖς χώρας κατὰ Τούρκων ἀντετάξατε τὰ στήθη,
 Ὅπου τῶν ἐθνῶν ἡ τύχη τρεῖς τὸ πάλαι διεκρίθη.

Εἰς τὰ Φάρσαλα σᾶς εἶδα τρέχοντας τῇ; Θεσσαλίας,
 Ἐκεῖ ὅπου περὶ Ῥώμης, περὶ μονοκρατορίας
 Ὁ Πομπήϊος καὶ Καῖσαρ ἔδραμον φιλονεικοῦντες
 Καὶ τοὺς ἄνω τοῦ Ὀλύμπου Θεοὺς ἔτι διαιροῦντες.

Κατὰ τῶν δειλῶν τυράννων φέροντες γενναίους κτύπους
 Ἄλλοι τῇ; Μακεδονίας ἐζητεῖτε τοὺς Φιλίππους,

Ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Βροῦτος συγκρουσθεῖς μετ' Ἀντωνίου
Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἔπεσε τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὸ Ἄκτιον οἱ ἄλλοι ἐπετάτε τῆς Ἠπείρου
Ὅπου μείναντες τοῦ κόσμου κυριάρχαι ὀλοκλήρου,
Συνεπλάκησαν γενναίως εἰς τὸ ἀλμυρὸν πεδῖον
Ὁ Ἀντώνιος καὶ Καῖσαρ Αὐγουστος περὶ πρωτείων.

*

Σὺ, ὦ Παλμερστών, αἰσχύνου· κατεψεύσθης εἰπὼν ὅτι
Ἐκουσίως τῆς Ἀγγλίας ὁ λεόπαρδος ὑπνώττει,
Ἄν ὑψώσωσιν ἐξαίφνης κεφαλὴν ἐλευθερίας
Τὰ κυπτὰ καὶ δοῦλα ἔθνη τῆς τυραννικῆς Τουρκίας.
Πίστιν ἔδωκαν εἰς ὅσα ἐλελεῦ σὺ ἐξεφώνεις,
Καὶ σὺ σήμερον τοὺς δίδεις τὸ βραβεῖον τῆς ἀγχόνης!..

Τὴν ἀτίμητον ὁ Ἕλληρ ἤθελεν ἐλευθερίαν.
Δι' αὐτὴν ὁ Πύρ, ὁ Ἄμδεμ καὶ Κρομβέλλος εἰς Ἀγγλίαν
ἔκοψαν τὴν ἐστερμένην κάραν τοῦ Καρόλου Πρώτου.
Δι' αὐτὴν τοσαῦται γλώσσαι Συνεδρίου πολυκρότου
Τὸν ἀθῶον Λουδοβίκον ἔστειλαν εἰς λαιμητόμον.
Ὅ,τι σεῖς δι' ἔργων τόσων ἐζητήσατε ἀνόμων
Πταίει ἂν ζητῇ νομίμως τὸ φωτῖσαν τὴν γῆν γένος,
Πταίει ἂν ζητῇ ὁ Ἕλληρ καὶ ἀνέστη ὠπλισμένος;..

Κατακτήσεις τῆς Ῥωσσίας ἐφοβήθητε... Πλὴν ἄρα
Εἶδετε τοῦ Μενσικόφου εἰς Βυζάντιον τὸ δρᾶμα,

Πρὸς τὸν Γίγαντα τῶν Ῥώσων, πρὸς τῆς Ἄρκτου τὸν Ἄνταϊον
 Ἐπροτείνατε μονάρχην τοῦ Βοσπόρου Εὐρωπαϊον,
 Ἐφορον εὐθυδικίας εἰς ἀθλίας φυλάς τόσας
 Ὑπὸ τόσῃν τυραννίαν σήμερον ἀγωνιώσας ; ..

Ὅχι· τοῦ Χριστοῦ τὰς ποιμένας, Θεομάχοι, πολεμεῖτε
 Καὶ τοὺς Τούρκους ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς Ἕλληνας μισεῖτε.

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θησέως, ἀντηχοῦσαν ἐκ τυμπάνων,
 Φρουρὰν θέντες μετὰ πλεόν ἢ τριάκοντα τυράννων,
 Πλέουσιν οἱ τοῦ Σουλτάνου σύμμαχοι πρὸς τὴν Ταυρίδα,
 Ἀργοναῦται χρυσοῦν δέρας κυνηγοῦντες εἰς Κοχλίδα.

Κατὰθλίβει τὴν Ἑλλάδα βαρυσίδηρος δουλεία.
 Πᾶσα λόγου καὶ γραφίδος ἔπαυσεν ἐλευθερία.
 Στρατοδίκαι τῶν Ἑλλήνων καθιδρύθησαν οἱ Γάλλοι,
 Καὶ κατέλαβε τοὺς πάντας λύπη καὶ σιγὴ μεγάλη ...

Εἰς τὴν κάραν φέρει ἄχθος πέτρινον ἡ Καρυᾶτις
 Καὶ Κρατεῖ διὰ τῶν δύο βραχιόνων τὴν πλευρὰ τῆς,
 Ἄνω δὲ τῶν Προπυλαίων εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον μένει
 Δεχομένη πῦρ ἡλίου, ἀλλὰ μὴ ζωπυρουμένη.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπελιθώθη, ὡς αὐτὴ, καὶ ἡσυχάζει·
 Τῆς Ἀνατολῆς τὸ βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν βαστάζει·
 Ἡ τοιχοκτιστος καὶ δούλη πτύεται, καταγελαῖται·
 Ἀλλὰ Καρυᾶτις, Ἀγγλὰι, τοὺς Ἑλγίνους καταρᾶται.

*

Πάνδημος ἡ θλίψις· ὅλοι στόματα κλειστὰ κρατοῦσιν.
 Ὅλων ὅμως οἱ πυρώδεις ὀφθαλμοὶ συνωμοτοῦσιν.
 Ἡ ἀνθορκιὰ τηρεῖται εἰς τὴν τέφραν κρυπτομένη,
 Καὶ πνοὴν ἀνέμου μίαν πρὸς ἀνάλαμψιν προσμένει.

Εἰς τοῦ Ὑμηττοῦ τοὺς πόδας εἶδα ἔνοπλον ποιμένα·
 Ἔστρεψε τὰ ὄμματά του πρὸς ἐμὲ δακρυβρεγμένα
 Κ' ἔφυγεν. εἰς τὸν ἀέρα ἐκκενῶν τὸ πυροβόλον ...
 Ὁ ποιμὴν αὐτὸς ἐκφράζει τὴν ἀπελπισίαν ὅλων.

*

Συχνὰ μόνος διατρέχω τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευσίνας·
 Ἀπαντῶ συστρατιώτας, ἢ πατέρας τῆς Τροιζήνης.
 Καὶ μὲ λέγουσιν· « Ἡ χεὶρ σου πλέον καὶ αὐτὴ δὲν γράφει·
 « Εἰς τὸν τάφον τῆς πατρίδος καὶ ἡ Μοῦσά σου ἐτάφη; »
 Δακτυλοδεικτῶ τὸν Ἄγγλον, ἢ τὸν Γάλλον διαβάτην,
 Καὶ « εἰς μάτην ὅλα ! » κράζω· « μόχθοι, αἵματα εἰς μάτην ! »

*

Εἰς τὰς κειομένας στέγας τοῦ Βουλευτικοῦ σὲ εἶδα,
 Γερμανέ ! .. πικρὰ ἐθρήνεις, ἀλλ' εὐλόγεις τὴν πατρίδα.
 Ἐφερεις, κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνης,
 Εἰς τὸ μέτωπόν σου μίτραν ἀπὸ αἵματα κοκκίνην,
 Καὶ μᾶς εἶπες· « Εἰς τὰς φλόγας καὶ συντάγματα καὶ νόμους !
 « Λάβετε τῶν βράχων πάλιν, πάλιν τῶν δρυμῶν τοὺς δρόμους !

«Τῆς Ἑλληνικῆς οἱ Φράγχοι ἄρπαγες αὐτονομίας,
«Σᾶς ἀποστεροῦσιν ἔτι καὶ Βουλῆς καὶ Γερουσίας.»

*

Δικτί, εὐθὺς ὡς λάμψη πλοίου μακρυνεῦ σημαία,
Πᾶν ἐργόχειρόν του ῥίπτει ὁ λαὸς καὶ ζητεῖ νέα;
Πῶς, τοὺς Πρέσβεις τῶν Συμμάχων ὅταν βλέπῃ λυπουμένους,
Αὐτὸς χαίρει προμαντεύων αἴσια περὶ τοῦ Γένους; . .

‘Ο Θεὸς εἰς τὴν Ταυρίδα περὶ τοῦ παντὸς δικάζει
Καὶ μετέωρον τὴν Δύτιν, τὴν Ἀνατολὴν βαστάζει·
Τὴν ῥομφαίαν τῆς ἡ μίᾳ καὶ τὸν θυρεὸν ἡ ἄλλῃ
Εἰς τὰς θείας πλάστιγγάς του πρὸς ῥοπὴν τῆς στάθμης βάλλει...

Ἄρκτος, Δύσις πολεμοῦσιν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀσίας.

Φαίνεται ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ δημιουργὸς Ῥωσσίας,
Καὶ ὡς βόρειον ἐκλάμπει σέλας τὸ διάδημά του.
Κατ’ αὐτοῦ τοῦ ἀνικῆτου ἰδοὺ ἔρχονται Σαρμάτου
Ἡ Μεγάλη Ἐλισάβετ, ἡ διὰ μακρᾶς τριαίνης
Τοὺς ὠκεανούς ἐκ βάθους σείουσα τῆς οἰκουμένης,
Καὶ ὁ Πρῶτος Ναπολέων ὁ χλαμύδας ἐξ ἄρπάσας,
‘Ο περιβληθεὶς τὰς δύο καὶ τὰς τέσσαρας μοιράσας·
‘Απὸ κτίσεως δὲ κόσμου ποτὲ σπάθης βαρυτέρας
Δὲν ἐπέπεσεν ὁ κτύπος, κατ’ ἀσπίδος εὐρυτέρας.

*

Προχθὲς πλοῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Νάξον προσωρμίσθη·
‘Απὸ πυροβολημεύς του ὁ αἰγιαλὸς ἐσείσθη,

Καὶ ὁ ναύκληρος ἐβόα· «Νίκη, νίκη τῆς πατρίδος!
 «Ἄφρησεν ἡ Συμμαχία τοὺς λιμένας τῆς Ταυρίδος.»
 Τὰ ἐπιτραχήλιά των Ἐφημέριοι φοροῦντες,
 Ἐν βαθείᾳ κατανύξει τὸν Θεὸν δοξολογοῦντες,
 Ἐκραζον μετὰ τοῦ πλήθους· «Ζήτω ἡ Ὀρθοδοξία!
 Φωνὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ λέγουσα μυρία (35)!

Εἰς τὸν Πάρνην χιονίζει... χιὼν φίλη καὶ ὠραία!
 Ἡ αὐτὴ χιὼν τῆς Μόσχας πίπτει ἄρα ἐν Κριμαίᾳ,
 Ἡ χιὼν, ἡ τὸν Ἀττίλαν σabaνώσασα τῶν Γάλλων
 Ὅτε ὤθει ὠπλισμένον ἓνα κόσμον πρὸς τὸν ἄλλον·

Ζητῶ λήθην τοῦ παρόντος εἰς ἀρχαίας ἐνθυμήσεις,
 Ἄνεσιν ψυχῆς ὀλίγην εἰς διηνεκεῖς πλανήσεις,

Καὶ διάγω τὰς ἡμέρας

Τὰ μνημεῖα περιτρέχων ἀπ' αὐγῆς μέχρις ἐσπέρας.
 Εἰς τὰς φρένας μου ἐκάστη τῶν προγόνων ἀριστεία
 Κατ' αὐτὰς τὰς ἐκδρομάς μου παριστᾶται πελωρία,
 Ὡς εἰς λίμνης βυθὸν, ὅπου διαυγῇ νερὰ κοιμῶνται,
 Ἡλιοστερῶν ὀρέων κορυφαὶ ἀντανακλῶνται.

Μ' ἔζωσαν τοῦ Μιλτιάδου ἀναμνήσεις χθὲς μεγάλαι
 Τὸν Ναὸν ἀφῆσας, ὅπου εἰς τὴν Νέμεσιν τὸ πάλαι

Ἄγχιμα κατὰ βερβάρου

Ἰδρυσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἰδίου τοῦ μαρμάρου,

Ἐφιππος εἰς τὸ πεδῖον ἔτρεξα τοῦ Μαραθῶνος (36)

Τῶν Περσῶν ἐκεῖ τὸν τύμβον διεφύλαξεν ὁ χρόνος (37),

Καὶ κατὰ τὴν παραλίην στήλαι παλαιτάτου εἵδους

Λέγουσι ποῦ ἔτι κεῖνται οἱ νικήσαντες τοῦ Μήδους.

Καὶ εἰς ταύτας ἐπροχώρουν πλατὺ ἔλος διαβαίνων.

Πλὴν προσέκρουσα εἰς λίθον ὑπὸ ὕδωρ κεκρυμμένον,

Καὶ βαθὺς ἠκούσθη κτύπος,

Κ' εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀνατιναχθεὶς ὁ ἵππος

Μὲ διέστει, καὶ μόλις τὰ ἡνία του ἐκράτουν. . .

Ἐκυψα, καὶ εἶδα ὅτι πέτραν μνήματος ἐπάτουν . . .

Καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων τοῦ καλαμηνόρου τόπου

Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου φωνὴ μ' ἐπληξεν ἀνθρώπου. . .

«Διατί, νεκρὲ, γογγύζεις; ἔκραξε καὶ πῶς στενάζεις;

«Μὴ σ' ἐβάρυνε τὸ μνημεῖον καὶ ἀσθμαίνων τὸ βαστάζης;

— Ἄνθρωπε! οὐχὶ τὸ μνημεῖον,

«Ἀλλὰ τὸ σιδήρεόν σου καὶ κροταροκτύπον βῆμα.

«Ἐφιππος τὴν κεφαλὴν μου καὶ πατεῖ; καὶ διαβαίνεις

«Καὶ εἰς τοὺς προπάτοράς σου, ὡς οἱ ξένοι, ψυχρὸς μένεις.

«Ἔσεισα ἐγὼ, πρὶν πέσω, λόγχην Μαραθωνομάχου.

—Φωνὴ σὺ τοῦ Στηπιλάου, ἢ φωνὴ τοῦ Καλλιμάχου (38);

—Φωνὴ τίνος μὴ ἐρώτα· πύλη Ἄδου σοὶ τὴν στέλλει·

«Εἰς αὐτὰ, ὦ διαβότα, τὰ σωθέντα μόνα ἔλη

« Ἐφυγάδευσα τὸν Δάτιν,

« Τελευτὴν τυχὼν τὴν πρώτην ὄλων καὶ ὠραιοτάτην

« Κατ' Ὀλυμπιάδα μέσσην ἑβδομηκοστὴν δευτέραν

« Καὶ τοῦ βοηδρομιῶνος ἕκτην δύουσαν ἡμέραν (39).

« Ἡ γραφὴς τοῦ Πολυγνώτου εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλην

« Τὴν εἰκόνα μου προσῆψεν εἰς Στοάν των τὴν Ποικίλην.

« Σήμερον πῶς ἀνευρίσκω τὴν ἀρχαίαν Κεκροπίαν,

« Τὴν διώσχσαν τοὺς Πέρσας καὶ τὸν τύραννον Ἰππίαν !

« Εἰς τὸ ἄστυ ἀναβαίνω·

« Σάλπισμα κατὰ Γαλάτου, κατὰ Βρεττανουῦ προσμένω·

« Ἕλληνας ζητῶ γνηνίους, Ἕλληνας ζητῶ ἀρχαίους·

« Ἀλλ' Ἀθήνας μὴ εὐρίσκων, μὴ εὐρίσκων Ἀθηναίους

« Καὶ βαρβάρων ἐθνῶν μόνον ἀπαντῶν τὴν δεσποτείαν,

« Ἀθυμῶ καὶ εἰς τοῦ τάφου ἐπιστρέφω τὴν σκοτίαν.

« Τὸν ἀπόγονον τοῦ Μήδου πρὸ μικροῦ ἐπολεμεῖτε,

« Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν ἄπασαν συνεκινεῖτε,

« Καὶ ἡχῶ παιανισμάτων

« Ἡγειρον ἡμεῖς ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος τῶν μνημάτων.

« Κακοδαίμονες ! πῶς ἤδη κάτω κλίνετε τὸ δόρυ ;

« Ἐπειδὴ κατέχον ξένοι τὰς Ἀθήνας ὀπλοφόροι,

« Ἐπτοήθητε καὶ πάντες· παραιτεῖτε Οἷτην, Ὅσσαν,

« Πίνδον, Ὀλυμπον καὶ Τέμπη, ξίφος, κάλαμον καὶ γλῶσσαν ; »

Ἡ φωνὴ κατεβυθίσθη, καὶ καθὼς εἷς πίπτων λίθος
 Εἰς τὸ βάθος τῶν βράθρων ἀνεγείρει κρότων πλῆθος,
 Χίλιαι φωναὶ συγχρόνως
 Ἦχησαν καὶ τὸ παιδίον ἔτεισαν τοῦ Μαραθῶνος,
 Ὡς βοῶν καὶ ἀλαλάζων ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων
 Νὰ ἐζήτηι ἐκεῖ κάτω πόλεμον πρὸς τ' ἄνω νέον,
 Ὡς μυριοὶ ὁμοῦ ἄνδρες κάτωθεν τὴν γῆν νὰ ὠθουν
 Καὶ τὴν διώξιν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλῶν νὰ ἐπόθουν...

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ φωσφορώδη ἔλη
 Σπινθηροβολοῦντα τότε εἶδα φάσγανα καὶ βέλη,
 Εἶδα περικεφαλαίας,
 Μακροθηματούσας εἶδα πανοπλίας κολοσσαιάς,
 Καὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν συγκρουομένων,
 Καὶ τυμπάνων ἀντηχούντων, καὶ φαλάγγων συνθλωμένων,
 Καὶ ἀνδρῶν παιανιζόντων, καὶ χρεμετιζόντων ἵππων,
 Ἴππων ἐδαφοπληττόντων ἤκουσα μιγάδα κτύπον.

Ἐν Ἐλευσίνι 6 Νοεμβρίου 1834.

Τῶν Συμμάχων νέα πρᾶξις, κορωνὶς πασῶν τῶν ἄλλων,
 Ἀσπαστὴν τὴν ἔλευσίν των καθιστῶσα ἔτι μᾶλλον !..
 Ὅ,τι ὅ,τι οὐδ' ὁ μέλλον μέλλει νὰ πιστεύσῃ χρόνος,
 Ὁ ἐν Πειραιεῖ στρατὸς των ἐκουσίως λαοκτόνος,
 Καὶ τοὺς νόμους τῆς ὑγείας πατῶν ἤλθεν εἰς Ἀθήνας
 Καὶ τὰς ἐπὶ Περικλέους σκηνὰς ἔφερεν ἐκεῖνας.

Εἰς ἑπτὰ ἡμέρας μόνας, ὡς ἡ γῆ νὰ διεσχίσθῃ,
 Τὸ ἐν δέκατον τῶν ζώντων εἰς αὐτὴν κατεβυθίσθῃ.
 Ἐφυγεν ἡ ἄλλη πόλις, καὶ ἡ Κατοχὴ ξιφήρης
 Ἐπετῆρει κενοὺς οἴκους, κατεπάτει τάφους πλήρεις.

Ἐτρεχον γυναῖκες, ἄνδρες νέοι, γέροντες, παιδιὰ
 Εἰς τὰς πέριξ κωμοπόλεις καὶ τὰ γείτονα χωρία,
 Ἐκαστος ἀφίνων ἓνα συγγενῇ περιλημένον
 Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἄδου εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένων.
 Ἄλλ' ὁ φόβος τῆς πανώλους μὴ γνωρρίζων εὐσπλαγχνίαν,
 Ἐκλείει πρὸς τούτους πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατοικίαν·
 Ἄνεμος ψυχρὸς ἐφύσα ρίπτων ἄνω των νιφάδας·
 Πειναλέοι, διψαλέοι καὶ ζητοῦντες τὰς σπιλάδας,
 Ἡμιγυμνωμένοι οὗτοι καὶ ἀσάνδαλοι ἐκείνοι,
 Ἐκλαίον, καὶ ὁ κλαυθμὸς των καὶ τὰς πέτρας συνεκίνει.

Τὸ μωρὸν ἡ νέκ μήτηρ εἰς τὰ στήθη της ἐκράτει,
 Καὶ εἰς βράτους καὶ τριβόλους ἀσθενῆς ἐβραδυπάτει·
 Αἰφνιδίως τοῦ θανάτου τὴν ἐκάλυπτεν τὸ νέφος,
 Καὶ εἰς τὸν ξηρὸν μαστόν της νεκρὸν ἔμενε τὸ βρέφος.

Εἰς πολλὰ κατὰ τὸν Πάρνην λείψανα ἐκτεθειμένα
 Ἐτρεξαν τὰ σαρκοβόρα κα' ἔμειναν νενεκρωμένα,
 Ὡς εἰς πτώματα Ἑλλήνων ἐξεψύχησαν πλησίον
 Πολλοὶ Γάλλοι στρατιῶται, φύλακες τῶν Πατησίων.

Κλίνουσα εἰς τεφροδόχον λάγνηνον ἡμιθραυσμένην
 Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς λύπας κεφαλήν λευκαίνομένην,

Κλαίει τὸν Γενάδιόν της, ῥήτορα τῶν στρατοπέδων
 Καὶ διδάσκαλον χιλίων φοιλονόμων αὐτῆς παίδων·
 Κλαίει τὸν Σπανιωλάχην, ἀρετῆς σεπτὴν εἰκόνα,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Τούρκων πολλὰ ἔτροξεν ἀγῶνα·
 Κλαίει ἐκ τῶν δώδεκά της ἀθλησάντων ἀποστόλων
 Τὸν Ἀναγνωστόπουλόν της, κορυφαῖον αὐτῶν ὄλων,
 Ὅστις θνήσκων, «Θάψατέ με, εἶπε, παρὰ τὸ Θησεῖον,
 «Μακρὰν Φράγκων, εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μου πλησίον!»

Ἐν Ἐλευσίνι, 8 Νοεμβρίου, 1854.

Τρέχουσι τὸ μίσμα τῶν φέροντες καὶ εἰς τὰ ὄρη! . .
 Ἦλθον καὶ εἰς Ἐλευσίνα Γάλλοι χθὲς χολεροφόροι.
 Ἰψῶσαν αὐτοὶ τὰ ὅπλα, ὅτε ἡ πτωχὴ πολίχνη
 Ἀπεσόβει φοβουμένη τὰ πανώλεθρά των ἔχνη.
 Ἀλλ' ἀντέταξε τὴν βίαν ὁ λαὸς κατὰ τῆς βίας,
 Κ' ἔφυγον μακρὰν σὶ Γάλλοι τῆς μικρᾶς του συνοικίας.

Φεύγοντας πρὸς τούτους εἶπα· «Τῆς γῆς ἔχει τὴν κατάραν
 «Καὶ εἰς λαιμητόμον κύπτει τὴν κακοποιάν του κάραν
 «Ὁ κατὰ τῶν τὸν νόμον τῆς υἱείας εἰς τὰ Κράτη.
 «Ὁ Θεὸς δικαιοκρίτης, θάνατον ἐπιφυλάττει
 «Πρὸς τὸν Μοῖραρχον τῶν Γάλλων, ὅστις Θηριώδης μείνας
 «Τὸν χολερικὸν στρατὸν του ἔπειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας.»

*

Εὐπίστος ἐγώ! ἡγάπων τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα
 Καὶ ἀνέθετον εἰς ταύτην τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλπίδα.

Εὐπιστος ἐγὼ ! τοὺς Γάλλους ἀδελφοὺς μου ἐθεώρουν
Καὶ μετὰ τοῦ Βεραγγέρου κελαδῶν τοὺς παρηγόρουν,

Ὅτε χεὶρ τῆς Εἰμαρμένης

Εἰς τὴν χεῖρά των τὸ σκῆπτρον ἔθραυσε τῆς οἰκουμένης.

Ποῦ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ἔθνος σήμερον τῶν Γάλλων,
Τὸ διὰ τοῦ Λαφαγέττου καὶ ἡρώων τόσων ἄλλων
Ἀπαλλάξαν τοῦ ζυγοῦ τῆς τὴν μητέρα τοῦ Φραγκλίνου
Καὶ λυτρώσαν τὴν Ἑλλάδα ἔμπροσθεν τοῦ Ναβαρίνου,

ἔθνος εὐχαρι, γενναῖον,

ἔθνος ποιητῶν, ῥητόρων, φιλοσόφων, ἡμιθέων ;

Ὡς οἱ λέοντες, ὁπότεν χυθὲν αἷμα ὁσφρανθῶσιν,
Ὀνυχας, αὐρὰν καὶ χαίτην σιγκινοῦσι καὶ λυσσῶσιν,
Οὕτως, ἂν οἱ Γάλλοι νίτρου αἰσθανθῶσιν εὐωδίαν,
Ἀνορθοῦνται μανιώδη πνέοντες θηριωδίαν,

Καὶ ἡ δεξιὰ των στέφει

Τὸν ἀρχισφαγέχ, ὅστις τὸ ἀρεμάνες των τρέφει.

Τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα πανταχόθεν ἤδη ῥέον
Εἰς αὐτοὺς ὁ Βοναπάρτης ποτὸν δίδει φρικαλέον,
Τοὺς μεθύει, τοὺς σκοτίζει καὶ τοὺς πόδες των δεσμεύει.
Γίνονται αὐτοὶ σκιρτῶντες τῆς Ἀνατολῆς ἡ χλεύη,

Ἡμᾶς δὲ κυπτοὺς ζητοῦσιν,

Ἐπειδὴ ἔμπρὸς εἰδώλου καὶ αὐτοὶ γονυπετοῦσιν.

Ἄλλὰ τὴν πολὺτιμόν των δώσαντες ἐλευθερίαν,
 Ἐλάβον ἀντάλλαγμα τῆς τῶν ἐθνῶν τὴν βασιλείαν,
 Ἦ τὰς ἐν Μαρέγκῳ δάφνας Ναπολέοντος Ὑπάτου; . .
 Ἡ Γαλλία τάφος μέγας, ὅπου μόνον τοῦ Θανάτου
 Ἡ κατήφεια δεσπόζει !

Τοῦ θανόντος Βοναπάρτου ἄδοξον τὸ πτώμα ἔζει ! . .

Ἵμεῖς ἦλθετε, ὦ Γάλλοι, πρὸς δουλείαν τῶν Ἑλλήνων,
 Καὶ ὁ Ἕλλην ἐγὼ χεῖρα πρὸς ὑμᾶς τοῦς Γάλλους τείνων
 Σᾶς καλῶ καὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
 Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Γαλλία ζῶσαι ὑπὸ τυραννίαν,
 Ἐνα ἔχουσι δεσπότην

Καὶ τῶν δύο φυλῶν των ἓνα ἔχουσι δεσπώτην.

Ἐν Λεβχεδίχ, 18 Νοεμβρίου 1854.

Φέρων τὴν ὀργὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὰ στήθη μου δριμεῖχ
 Καὶ τοὺς ξενοκράτας φεύγων, ἔφθασα εἰς Λεβχεδεῖαν.
 Ἄλλ' ἐν ᾧ τὴν ἀπαισίαν αὐτῶν μνήμην ἀποκρούω,
 Κατὰ Φράγκων ὁμιλοῦσαν καὶ τὴν πέριξ γῆν ἀκούω.
 Τὴν διέβησαν πρὸ πλέον δισχιλίων ἐτῶν ἡδῆ,
 Καὶ αὐτὴ κατὰ τῶν Φράγκων μαρτυρία ἔτι δίδει.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τοὺς πόδας, εἰς Ἀράχωβαν τὴν κώμην,
 Ὑπὸ στέγην ἱερέως κατ' αὐτὰς ἐξενιζόμεν,
 Καὶ ἀπὸ τοῦς ἀροτῆρας βόας του ἐκτεθαμμένον
 Θυρεὸν ἀρχαῖον εἶδα ἐνθυμίζοντα τὸν Βρέννον (40).

«Καθ' ἡμῶν λοιπὸν ἀρχήθεν ἐχθρά, ἔκραξα, ἡ Δύσις!»

Καὶ ὁ φίλος μου, σπουδαῖος καὶ χρηστὸς ἀνὴρ ἐπίσης,

«Εἰς ἡμᾶς τὸ πάλαι εἶπεν, ἡ Γαλλία παραδόξως

«Χολὴν ἔδωκεν, ὡς δίδει ἀντὶ μάννα ἤδη ὄξος . . .

«Ἄκουέ τα, καὶ ἂν ἔχῃς γνώσεις, τέκνον μου, ποικίλας.

«Τοὺς Δελφοὺς ὀφθαλμιῶσαι, ἤρχοντο εἰς Θερμοπύλας

«Ἐκατὸν πεντήκοντά τῃς πεζομάχοι χιλιάδες

«Καὶ ἱππέων λογχοφόρων ἕξ καὶ πλεόν μυριάδες,

 'Ο στρατάρχης αὐτῶν Βρέννος γ' ἀναθήματα τοῦ Κροίσου

«Καὶ τοὺς θησαυροὺς, ἐπόθει ναοῦ τόσον πολυχρύσου.

«Διαβάς τὸν βαθυρρείτην Σπερχεῖδον ἐπὶ γεφύρας

«Καὶ εἰς τῆς Ἑλλάδος φθάσας τὰς φυλαττομένας θύρας,

«Μάχην κρατερὰν συνῆψε, καὶ οἱ Ἕλληνες ξιφῆρεις

«Πρὸ τῶν στενωπῶν ἐπήδων ἀπὸ ἐλαφράς τριήρεις.

 «Ἀφ' οὗ μέγα ἐκεῖ μέρος τῶν ἀγρίων τοῦ ταγμάτων

«Ἦλτεσεν εἰς τὰς παρόδους καὶ τὰ βάθη τῶν τελμάτων,

«Παραιτήσας τοὺς νεκροὺς τοῦ εἰς τὰ ῥάμφη τῶν ὀρνέων

«Ὅσφρανθέντων τὴν βορὰν τῶν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων,

«Εἰς τὸ ἱερὸν ἀνέβη Ἀθηναῖς τῆς Θετταλίδος·

«Ἐν ᾧ δ' ἔθιγε τὸν πλοῦτον τῆς χρυσίνης τῆς ἀσπίδος,

«Ὁ Τελέσαρχος ἐξαίφνης καταβάς ἀπὸ τὴν Οἶτην

«Ἐφυγάδευσε τὸν ξένον τοῦτον ἱεροσυλήτην.

 «Ἄλλ' ὀπλίτας γιγαντώδεις οὗτος τετρακισμυρίους

«Καὶ ἀκοντιστάς ἱππότας περὶ τοῦς ὀκτακισμύς

«Ἐστειλεν εἰς τὰς Καλλίας, πόλιν τότε παμπλουσίαν·

«Καὶ βαλόντες οἱ Γαλάται πῦρ εἰς πᾶσάν τῆς οἰκίαν,

«Ἦρπασαν ἐσθῆτας, σκεύη, χαλκὸν, ἄργυρον, χρυσίον,

«Καὶ τὸ ἄρσεν γένος ὅλον ἔσφαξαν εἰς μακελλεῖον. . .

«Αἱ γυναῖκες καὶ παρθένοι αἱ πολλαὶ αὐτοκτονοῦντο,

«Καὶ δι' ἀτροφίας ἄλλαι τῆς ζωῆς ἀπεστεροῦντο,

«Θνήσκουσαι δὲ ἢ θανοῦσαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θανάτου

«Ἐπανεύρισκον τὴν ὕβριν ἐνὸς πάντοτε Γαλάτου. . .

«Οὐδεμίαν ἐλυποῦντο ἡλικίαν τὰ θηρία!

«Καὶ θηλάζοντα τὰ βρέφη ἀποσπῶντες ὡς ἄρνια,

«Ἐτρωγον αὐτῶν τὰς σάρκας, ἔπινον αὐτῶν τὸ αἷμα. (41)

«Πρὸς τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον τέλος ἔστρεψαν τὸ βλέμμα.

«Ἀλλ' ὁ Παρνασσὸς τοὺς εἶδεν, ἀπὸ φρίκης ἐσαλεύθη,

«Καὶ πολλὴ ἀνθρωποφάγος στρατιὰ ἐξωλοθρεύθη,

«Ὅτε ἄνωθεν μεγάλοι ἀποχωρισθέντες λίθοι

«Κατεπλάκωσαν ἐκείνων διαβαίνοντα τὰ πλήθη.

«Τρομεροὶ Ἑλλήνων λόχοι ἔζωσαν τὸν Βρέννον τότε.

«Κατεκόπησαν οἱ πλεῖστοι τοῦ βαρβάρου στρατιῶται,

«Καὶ αὐτὸς τρωθεὶς βαρέως, πεσὼν δὲ εἰς τὴν κραιπάλην,

«Τὴν ὑστερινὴν πνοὴν του ἄφησεν εἰς τὴν φιάλην.»

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ γέρων, καὶ ἡ πάλλουσα φωνή του

Καὶ ἡ τρέμουσα ὀφρὺς του εἶχον θεῖόν τι Λευῆτου

Καὶ τὸ καλυμμαύχιόν του εἶπεν ἔτι ἀποσπᾶσας·

«Εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας, εἰς τὰς γενεὰς ἀπάσας,

«Μὴ Κελτὸς καὶ μὴ Γαλάτης καὶ μὴ Γότθος πόδα βάλῃ

«Εἰς τὴν χώραν ὅπου μύρτος, ὅπου ῥοδοδάφνη θάλλει! . .

«Ὅτε ὦφθη οὐρανόθεν ἔμπνους καὶ ἀπεσταλμένος

«Διονύσιος ὁ Ἕλλην εἰς τῶν Γαλατῶν τὸ γένος,

«Κολοσσοὺς ὁ ἱεράρχης χαλκοῦς εὔρε καὶ πυρίνους

«Ὅπου ἔκαιον Δρυῖδαι τοὺς λαοὺς ὡς εἰς καμίνους. . .

«Καθημέρωσεν ὁ Ἕλλην τὸν ἀνθρωποθύτην Γάλλον,

«Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος ὑπὲρ πάντα μισεῖ ἄλλον! »

*

Πρὸς ἐμὲ αὐτὸν στραφῆτε καὶ ἀκροασθῆτε ὅσα
Εἰς σᾶς λέγει, Ἀγγλε, Γάλλε, ἡ Ἑλληνικὴ μου γλῶσσα

Περὶ τῶν Ἑλλήνων ὅλων·

Οὐδὲν δύνασθε εἰς ταύτην τὴν ἀρχαίαν οἰκουμένην,

Τὴν νοήμονα φυλὴν τῶν καθιστῶντες εἰς σᾶς ξένην

Δι' ἄλλεπαλλήλων δόλων.

Ἀπὸ Ταίναρον εἰς Αἶμον αὐτὴ ἔχει τὴν Εὐρώπην,

Αὐτὴ ἔχει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ Κύπρον εἰς Σινώπην

Καὶ εἰς τὰς ἀλύσεις οὔσα·

Εἰς προγόνους καυχωμένη τεσσαράκοντα αἰώνων,

Θέλει τὴν αὐτονομίαν καὶ τὸν πάτριόν της θρόνον

Μετὰ πάντων συμμαχοῦσα.

Χθὲς αὐτὴ δὲν ἐνωπλίσθη διὰ τὴν Ῥωσσίαν· ὅχι·

Ἐπολέμησαν εἰς Γόμφους τῶν Θερμοπυλῶν οἱ λόχοι

Διὰ τὴν ἐλευθερίαν·

Διὰ τὸ ἀρχαῖον σκῆπτρον τῶν Παλαιολόγων μόνον

Ἐπολέμησαν, τεσσάρων ἀποσεύοντες αἰώνων

Ἐπινείδιστον δουλείαν.

Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὸν Ἄθων κατὰ λόχων πολυάνδρων

Ἐξιφούλησαν οἱ παῖδες Πύρρων τε καὶ Ἀλεξάνδρων

Διὰ μόνην τὴν πατρίδα·

Καὶ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας τῶν τριῶν χωρῶν γενναίους

Ἐτεινεν ἡ Πόλις τότε τοῦ μεγάλου Περικλέους

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀσπίδα.

Ἀλλ' εἰς τὴν διπλὴν τῆς κοίτην, Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν,

Σεῖς ἐπνίζατε θηλάζον βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,

Ἄγγλων ὕπατοι καὶ Γάλλων!

Ἀλλὰ μέχρι τῆς Πεντέλης φέροντες βαρβάρους μοίρας,

Τῆς ἡρωικῆς Ἑλλάδος σεῖς ἐδέσχετε τὰς χεῖρας,

Γότθων τέκνα καὶ Βανδαλῶν!

*

Θέλει μάχας ἡ ψυχὴ μου κατὰ τούτων τῶν φονέων.

Περῶ νύκτας καὶ ἡμέρας ὠρυόμενος καὶ κλαίων,

Κλαίων διὰ τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλλάδος ἀδοξίαν,

Κλαίων καὶ διὰ τοῦ ὅλου Γένους μου τὴν δυστυχίαν.

Φεύγω, τρέχω ἐκεῖ ὅπου ποταμοὶ αἱμάτων ῥέουν,

Ὅπου Ῥῶτσοι κατὰ Φράγκων καὶ Ὀθωμανῶν παλαίουν,

Μάχαιραν καὶ πυροβόλον καὶ πᾶν ὄπλον παραιτοῦντες
Καὶ ὡς τίγρεις δι' ὀνύχων, δι' ὀδόντων πολεμοῦντες...

Ἕλλην! οἱ αὐθάδεις Φράγκοι τὴν πατρίδα σου ἐπῆραν.
Ἄλλ' εἰς τὴν Ταυρίδα τρέξε τὴν ἀγίαν αὐτὴν θύραν
Ὅθεν τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος νικητὴς διεβιβάσθη,
Ὅτε τὸν Χριστὸν ὁ Ῥώσσοις Ἰσαπόστολος ἡσπάσθη.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι ἄλλοτε τὴν Πίστιν δῶρον
Παρὰ τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἔλαβον Αὐτοκρατόρων.
Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι σήμερον ἀστραπηφόροι,
Ὑπὲρ Πίστεως ὑψοῦσι καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων δόρυ.

Ἕλληνες! ἐκεῖ τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Τούρκους πολεμοῦντες
Καὶ τὰς δεξιὰς τῶν Ῥώσσω εἰς τὰς δεξιὰς κρατοῦντες,
Ἄς σφραγίσωμεν ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγώνων
Ἐνωσιν Ἑλλήνων-Ῥώσσω, γενομένην ἀπ' αἰώνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς ὕδωρ μετὰ μόχθων καὶ κινδύνων
Ἐπὶ Ὀλγας ἐτελέσθη ὁ δεσμὸς ἡμῶν κ' ἐκείνων·
Διὰ βαπτισμοῦ εἰς αἶμα ἱερώτερος ἅς γένῃ,
Εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων συνενῶν τὰ δύο γένη.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥωσσία δύο ἀδελφαὶ ἅς ζῶσι,
Καὶ ἀδιαιρέτους ὅλους τοὺς υἱοὺς τῶν ἅς κρατῶσι·
Καὶ ὁ Ῥώσσοις τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἕλλην τὴν Ῥωσσίαν
Ἄς τιμᾷ καὶ ἅς λατρεύῃ ὡς μητέρα τοῦ γνησίου.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἐν Βιέννῃ 10 Φεβρουαρίου 1853.

Ἀληθῶς ἀναγινώσκω τῆς Αὐστρίας τὴν συνθήκην,
Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη μ' ἐπιφέρει τόσην φρίκην;
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Τούρκων! Ἡ Αὐστρία κατὰ Ῥώσσων!
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Ἀγγλων, κατ' αὐτῆς ἀθυρογλώσσων
Καὶ καλούντων αὐτὴν Κράτος πρὸς τὸ τῆς Τουρκίας ἴσον
Καὶ Μωσαϊκὸν ἐκ μίλτου καὶ ὑάλλων ψευδοχρύσων!

ὦ! Αὐστρία! μὴ προβαίνης· πρόλαβε τῆς γῆς τὸν ψύγον,
Μὴ ὁ μέλλων εἶπη χρόνος διὰ σέ τοιοῦτον λόγον·
«Περιέζωσαν τρεῖς ἓνα πολεμάρχην Ῥωμαλέον,
«Ὅστις πρὸς βοήθειαν τοῦ φίλον ἔκραξεν ἀρχαῖον·
«Ἀλλὰ μοχθηροῦ προδότου δείξας οὗτος χαρακτῆρα,
«Ἐτρεξεν ἐξόπισθὲν τοῦ καὶ τοῦ ἔδεσε τὴν χεῖρα. »

Ἐπιλήσμων τῶν ἐχθρῶν σου καὶ τῶν φίλων σου, Αὐστρία,
Σύμμαχος πιστὴ τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλλήνων πολεμία,

Ἐάν σὺ διὰ καλάμου, ἔάν σὺ διὰ μελάνης
 «Τουρκικὴ ἀκεραιότης» γράφης ἄνω τῆς μεμβράνης,
 Ἐγραψαν οἱ Τοῦρκοι ἄνω τοῦ Ἀγίου σου Στεφάνου
 Διὰ σφαίρας καὶ πυρός των «κυριότης τοῦ Σουλτάνου».

Ἰπὸ ταύτας τὰς ἐπάλξεις καὶ εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφη,
 Ὅπου ὁ Προθυπουργός σου τὰ ὑπὲρ Τουρκίας γράφει,
 Τὰς σκηνάς του ὁ φρικώδης Καρᾶ-Μουσταφᾶς ὑψώσας
 Καὶ διχκοσίας Τούρκων χιλιάδας συνενώσας,
 Ἐπολέμει αὐτὴν ταύτην τὴν πρωτεύουσάν σου Βιέννην
 Ἀπὸ μυριάδων μόνην πολιτῶν σου φρουρουμένην.

Αἱ παρθένοι σου ναρκίσσους καὶ ἰάσμους ἐστερμμέναι,
 Καθαρώτερον χιόνος ὕφασμα ἐνδεδυμέναι
 Καὶ εἰς ἀργυρᾶς λεκάνας κλεῖθρα φέρουσαι φρουρίων,
 Ἐτρεχον πρὸς τὸν Σατράπην, τὸ ἀνίλεον θηρίον·
 Ἀλλ' ἰκέτευσεν εἰς μάτην ἄγροϊ, πόλεις ἐγυμνοῦντο,
 Κατεκαίοντο οἰκίαι καὶ νχοὶ ἐβεβηλοῦντο.

Ὡς μηνοειδῆς σελήνη τείνουνα εἰς τοὺς ἀέρας
 Πρόδρομον ἀνεμοζάλης τὸ διάπυρόν της κέρας,
 Ἡμικύκλιον ἐκ γαύρων καὶ ἀγρίων στρατευμάτων
 Ἐζωνε μακρὰς ἐκτάσεις ἀφυλάκτων τειχισμάτων.
 Ποῶς ἔσωσε τὴν Βιέννην τότε καὶ τὴν Γερμανίαν,
 Ὡς ποτὲ ὁ Καστριώτης Ῥώμην τε καὶ Ἰταλίαν;

Ἕλληνα εἰς Μαυροκορδάτος, ὁ κλεινὸς Ἐξ Ἀπορρήτων,
 Ὅστις σύμβουλος τοῦ Τούρκου εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἦτον·
 Τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Βιέννης εἰς αὐτοῦ τὴν ἀπληστίαν
 Ἐδειξε τοῦ πλήθους κέρδος καὶ τοῦ στρατηγοῦ ζημίαν,
 Τὴν παράδοσίν τῆς μόνον ὡς ἐπωφελεῖ προτείνων,
 Δέλεαρ τοιοῦτον δίδων καὶ τὸ δέλεαρ μακρύνων·

Ἔως οὗ ὁ Σοβιέσκης τεσσαράκοντα κατόπιν
 ἔχων ἄνακτας καὶ ὅλην εὐλογοῦσαν τὴν Εὐρώπην,
 Ἐπεσεν ἀστραπηβόλος εἰς βαρβάρους ἀπροσέκτους.
 Ἐδρεπάνισε μυρίους αἰμοβόρους νολέκτους
 Καὶ ἀφείλε τὰς σκευὰς των, τὰ σκηνώματά των ὅλα
 Καὶ τὰ τριακόσιά των Χριστομάχα τηλεβόλα.

Τὰς πυκνάς τῆς ἄφρονός του γενειάδος τρίχας τίλας,
 Ὁ Βιζίρης εἰς τῆς Βιέννης ἐγκατέλιπε τὰς πύλας
 Καὶ τὴν αἱματόστακτόν του πρώτην λαφυραγωγίαν
 Καὶ αὐτῶν τοῦ των μελλόντων θησαυρῶν τὴν προσδοκίαν·
 Φθάσας δὲ εἰς Βελιγράδην, ἔδωκεν εἰς τὴν ἀγχόνην
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του ἔτι τὴν διασωθεῖσαν μόνην.

Λέξω τι μυστηριῶδες....Ὅτε εἰς τὴν Παλαιστίνην
 Ὁ θεάνθρωπος, τὴν νύκτα τῆς ὀδύνης του ἐκείνην,

Εἰς τὸν Κῆπον Ἐλαιῶν
ἔχυνεν ἰδρῶτος θρόμβους καὶ τὸν κόσμον παρητεῖτο,
Ἐπὶ πρόσωπον δὲ πίπτων ἐκ ψυχῆς ἐπεκαλεῖτο

Τὸν Πατέρα του Θεόν
Κ' ἔκραζεν «ἀπ' ἐμοῦ πόρρῳ φέρε ταύτην τὴν φιάλην,
«Ἄλλ' οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, σὺ ὡς θέλεις ποίει πάλιν! »

Τότε τὸν ἀπατηλὸν
Ἀσπασμὸν εἰς τοῦτον δίδων ὁ Ἰούδας, εἶπε· « Χαῖρε! »
Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀντεῖπε· « Κατ' ἐμοῦ καὶ σύ, ἐταῖρε!

« Σὺ! προδίδεις με φιλῶν!.. »

Ὡ Ῥωσσία, εὐεργέτις ἀχαρίστων καὶ δολίων!
Ὁ τὴν χεῖρά του ἐμβάψας μετὰ σοῦ εἰς τὸ τρυβλίον

Παραδίδει σε αὐτός.
Ἀλλ' οὐαὶ εἰς τὸν προδότην! ἡ ζωὴ του πᾶσα θλίψις.
Αἱ στιγμαὶ του πᾶσαι τρόμος καὶ τοῦ συνειδότος τύψις
Δι' ἡμέρας καὶ νυκτός.

*

Παραίτεῖ ἐθελουσίως ὁ Μονάρχης τῆς Ῥωσσίας
Ἀχαλίνωτον τὸν Ἰστρον, κατ' εὐχὴν τῆς Γερμανίας,
Δίδων δὲ καὶ ἄλλα δῶρα εἰς τὴν παλαιάν του φίλην
Ἀξιοπρεπῶς προτείνει τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Πύλην.

Ἀλλ' ὁ Ναπολέον θέλει πόλεμον, ἐφόδους, αἷμα,
Εἰς τὸ μέτωπόν του ἔχων ἀπτερέωτον τὸ στέμμα.

Ἐνθυμούμενος τοὺς Πρώσσους καὶ τὸν Βλούχερον, βρυχᾶται
Καὶ τῆς Γερμανίας ὅλης τὴν δουλείαν μηχανᾶται.

Εἰς πολέμους γῆς ἐμπλέκων τὴν θαλάσσιον Ἀγγλίαν,
Πεζομάχον Καρχηδόνα παριστῶν αὐτὴν γελοίαν,
Τιμωρεῖ τὴν Βαρτελώ της, τὴν Ἀγίαν της Ἑλένην,
Καὶ τοῦ Πρώτου Βοναπάρτου ἐκδικεῖ τὴν εἰμαρμένην.

Καὶ ὁ Παλμερστὼν ὀλίγον περὶ Γερμανῶν φροντίζει·
Ὑποσκάπτει τὴν Αὐστρίαν, καὶ κρυφίως ἐρεθίζει
Τοὺς βαύζοντάς την Οὐγγρους, Πολωνοὺς καὶ Σαρδινίους,
Καὶ τοὺς ἀπηνεῖς ἐχθροὺς της φίλους ἔχει ἐγκαρδίους.

Ἐκ τοῦ Ἀρχαγγέλου μέχρι τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου
Περιζώνει τὴν Εὐρώπην μετὰ στόλου θρασυπρώρου.
Σεβαστούπολις, Κρονστάδη μετεβλήθησαν εἰς κόνιν ;
Οἱ δαυλοὶ τοῦ Παλμερστῶνος καίουσιν καὶ τὴν Τουλόνην.

Ἐν τοσούτῳ εἰς τοιοῦτον ἱστιοπλοοῦσα σάλον,
Ἡ Αὐστρία τὸν Ἀννίβαν ἐλησμόνησε τῶν Γάλλων,
Τὴν Ἀρκόλην, τὸ Μαρέγκον, καὶ τὰς δύο τοῦ εἰσόδου
Εἰς τῆς Βιέννης τὰς πλατείας, εἰς τῆς Βιέννης τὰς τριόδους ;

Ἐν τοσούτῳ ἡ Πρωσσία ἐλησμόνησε τὸ τόσον
Ῥεῦσαν αἶμα εἰς ἱέναν μεγαλομαρτύρων Πρώσσων,
Καὶ τὸν Βοναπάρτην, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν Ποσδάμην
Τὴν τοῦ Φρεδερίχου σπάθην ἔδραξεν εἰς τὴν παλάμην ;

Ἐλησμόνησε πᾶς Τεύτων τὴν τοῦ Ῥήνου συμμαχίαν,
 Τὴν δεσποτικὴν ἐκείνην τῆς Γαλλίας προστασίαν,
 Καθ' ἣν Δοῦκες, Ἡγεμόνες καὶ Μονάρχαι ὅμοῦ ὅλοι
 Δορυφόροι ἐνὸς Κόρσου ἦσαν καὶ θαλαμηπόλοι;

Ποῖος εἰς τῆς Γερμανίας τὸν βραχίονα ῥομφαίαν,
 Ποῖος εἰς αὐτῆς τὰ στήθη ἔβριχε καρδίαν νέαν;
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων διὰ τῆς φωνῆς του σείων
 Τὴν ὀργώσαν νεολαίαν τῶν Σχολῶν καὶ Γυμνασίων.

Βλέποντες τὸν τεφρωθέντα Φοῖνικα τῆς Μοσχοβίας
 Ἀπὸ τὴν πυρὰν πετῶντα ἐν τῷ μέσῳ εὐφημίας,
 Οἱ Κερνέροι καὶ οἱ Φίχται ὥπλισαν τοὺς Ἀρμινίους,
 Καὶ ὁ Ναπολέων εὗρεν ἀδαμάστους πολεμίους...

Ἀληθές μου ᾄσμα, φθάσε εἰς τῶν Γερμανῶν τὰ ὦτα·
 Ἀληθεῖς αὐτῶν οἱ λόγοι, καὶ ἀγαπητὰ τὰ φῶτα·
 Εἰς τὰ βλέμματά των λάμπει ἀγνὴ πάντοτε καρδία,
 Καὶ ἀσφαλεστέρα ὅρκου τῆς χειρὸς των σφίγξις μία.

Ἐν Βιέννῃ, 11 Φεβρουαρίου 1855.

Ἡ Αὐστρία φοβουμένη μὴ τὸ πᾶν διακυβεύσῃ
 Ἄν μετ' Ἀγγλων τε καὶ Γάλλων κατὰ Ῥώσων ἐκστρατεύσῃ,
 Τοῦ Ῥουβίκωνος τὴν ὄχθην παραιτεῖ μετὰ δειλείας
 Κεὶ ζητεῖ τὸν χρυσορρόαν Πακτωλὸν τῆς προδοσίας.
 Ἡ πανοῦργος ἐπισπεύδει τὴν πρὸς ὀφελὸς τῆς λύσιν
 Τῆς μεγάλης πάλης, ἥτις Ἄρκτον συγκινεῖ καὶ Δύσιν,

Καὶ μεσῖτις εἰρηναία γίνεται τῶν μαχομένων.

Εἰς συζήτησιν ὁ Ῥώσσος τῶν συμβάσεων προβαίνειν,

Ἀνακράζει· «Τί ζητοῦσιν ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία;

—Δῶρα, εἶπεν ἡ Αὐστρία, δι' ἐμὲ μικρὰ καὶ τρία·

«Τῆς Δακίας καὶ Σερβίας δι' ἐμὲ τὴν προστασίαν,

«Τοῦ Δουνάβεως τὴν πλήρη δι' ἐμὲ πλατυστομίαν,

«Τὴν μικρὰν ἀνάμιξίν μου εἰς τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων,

«Καὶ τὰ πάντα μέλι γάλα, μαχῶν παῦσις καὶ κινδύνων.

—Καὶ ὁ Ἕλλην;—Ὁ Σουλτάνος ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Κροΐσου

«Εἰς αὐτὸν δωρεῖται, ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου...

«Ἄλλ' οἱ τέσσαρές μου ὅροι ἔγγραφοι... ἀνάγνωσέ τους,

«Τὰς στιγμὰς ὁπόταν ἔχῃς γαληναίας καὶ ἀνέτους.»

Ἐν Βιέννῃ, 18 Φεβρουαρίου 1855.

Καὶ ἀπόστολοι δρομαῖοι τῆς ἀδίκου Συμμαχίας

Εἶπον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ὑποζύγους τῆς Τουρκίας·

«Ἀναγγέλλομεν, ὦ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς, εἰρήνην

«Ἐλαττοῦσαν ὑμῶν ὅλων τὴν μεγάλην δουλοσύνην.

«Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες τὴν ἐλαίαν εἰς τὰς χεῖρας.

«Πρὸς ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.

—Ὅχι! ὅχι! δὲν περᾶτε, τῆς Εὐρώπης Καννιβάλαι,

«Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι.

«Παρηλλάξατε τὰς πρώτας εἰσηγήσεις τῆς Ῥωσσίας.

«Πλὴν δεχόμεθα, ὦ Ἄγγλοι, καὶ τὰς νόθας ὡς γνησίας.

«Περὶ Ἕλληνας καὶ Σλάβους, περὶ χώρας αὐτῶν πάσης,
 «Ποῖας καθ' ὑμᾶς ὁ Ῥώσσοις ἐσχεδίασε προτάσεις ;
 «Ἡπειρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδιδε καὶ Θεσσαλίαν
 «Καὶ τὴν ἀπὸ Πίνδου μέχρις Ἀθῶνος Μακεδονίαν·
 «Τὴν δὲ Θράκην καὶ τὰς χώρας τῆς Ἑλλάσσοις Ἀσίας
 «Καὶ τὰς ὑποδούλους νήσους, ἐκτὸς Κρήτης τῆς ἀθλίας,
 «ἔθετεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον Εὐρωπαϊοῦ Ἡγεμόνος,
 «Εἰς ὃν ἔμενεν ὁ μέγας τῶν Παλαιολόγων Θρόνος·
 «Κράτος ὑπὸ προστασίαν ἢ Δακίαν ἐκυροῦτο,
 «Καὶ ἡ μάχιμος Σερβία εἰς Βασίλειον ὑφ' οὗτο. (42)
 «Ἀντὶ τούτων εἰς ἀλύσεις μᾶς ἀφίνετε τυράννου,
 «Ἀλλοφύλου, ἀλλοθρήσκου, θηριώδους Μουσουλμάνου,
 «Ὅστις μεταξὺ βασάνων μᾶς βαστάζει φρικαλέων
 «Ἀστυκῶν ἐστερημένους καὶ πολιτικῶν δικαίων.

—Πλὴν, λαοὶ, σᾶς περιμένει εὐνομίας μέγα δῶρον,
 «Ἰσοπολιτεία πλήρης καὶ ἀπαλλαγὴ τις φόρων.
 «Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες καὶ τὸν Χάρτην εἰς τὰς χεῖρας.
 «Πρὸς ἡμᾶς τοὺς νομοθέτας σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.
 —Ὅχι! ὅχι! δὲν περᾶτε, λαοκάπηλοι μεγάλοι,
 «Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι,
 «Ἐπειδὴ τὰς γελοιώδεις αὐτὰς ἔτι προνομίας
 «Εἰς τὰς πρώτας ἀπαιτήσεις χρεωστοῦμεν τῆς Ῥωσσίας.

—Πλὴν ὡς δυνατοὺς τοῦ κόσμου ἡμᾶς καὶν ὑποδεχθῆτε,
 «Καὶ ἡμᾶς ἀντὶ τῶν Ῥώσσιων σήμερον ἐνστερνισθῆτε.

«Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες καὶ ῥομφαίαν εἰς τὰς χεῖρας.

«Πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἰσοθέους σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.

—Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἡ Δύσις εἶδωλά της δὲν ἐμβάλλει,

«Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι.

«Μετ' αἰῶνας δέκα λύκοι σήμερον συνηνωμένοι,

«Αὔριον ὡς χθὲς ἐκ νέου ἔσεσθε διήρημένοι.»

*

Μηχανὰς ἀνθρωποκτόνους, ἐλεπόλεις φρικτὰς, Γάλλοι,

Σᾶς ἀνέδειξεν ἡ τόσης κατασχύνης αὐτὴ πάλῃ.

Αὔριον ὁ Βοναπάρτης, μετὰ πρῶτην αὐτοῦ νίκην,

Σᾶς ἀφίνει ὡς ἀχρήστους εἰς βαθεῖαν ὀπλοθήκην.

Τῆς Ἀνατολῆς τὸ σῶμα ὁ στρατὸς ὑμῶν δεσπάζει,

Πλὴν τὸ πνεῦμα της ὁ Ῥώσσος φίλον καὶ μακρόθεν σώζει.

Δὲν τὴν ἐξυπνίζει πλέον ὁ ἀλεκτρυὼν τῶν Γάλλων,

Ὁ ἀγγέλλων τὸν Μωάμεθ καὶ ὁ τὴν αὐγὴν του ψάλλων.

Ἐφωράθητε μεγάλην ὅτι ἔχετε κακίαν,

Ἄλλὰ στρατιάν, ὧ Ἄγγλοι, οὐδ' ὀνόματος ἀξίαν.

Ἐξορύξαντες τοῦ Τούρκου καὶ τὸν μυελὸν καὶ τ' ὄμμα,

Κακοὶ κόρακες, ζητεῖτε αὐτοῦ ἤδη καὶ τὸ πτώμα.

Τὸν Ἑλληνικὸν ἀπαύστως καταπολεμεῖτε Κλῆρον

Τοῦ Ἑλληνισμοῦ τηροῦντα καὶ τῆς Πίστεως τὸ μύρον.

Ἄλλὰ παρ' ὑμῶν λαμβάνων πληγὰς οὗτος καθ' ἐκάστην,

Καθ' ὑμῶν ἐπικαλεῖται τὸν ἐσταυρωμένον Πλάστην.

Λάτρης τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἕλλην, περιπαίζει κατ' ἀξίαν
ὧς χρυσὸν κιβδηλωθέντα σοῦ τοῦ Γάλλου τὴν θρησκείαν,
Καὶ ἀποσοβεῖ ὡς πλάσμα ἐγκεφάλου ἀνθρωπίνου
Σοῦ τοῦ Βρετανοῦ τὸ δόγμα, νόμον τοῦ θνητοῦ Καλθίνου.

Σᾶς ὑπώπτευσεν ἐχθρούς του, καὶ σᾶς εὗρεν ἀμειλίχτους,
Οὐδὲ πλέον ἀκροᾶται τοὺς δολίους ὑμῶν οἴκτους·
Πᾶσαν λέξιν ὑμῶν τρέμει ὡς ἐπίβουλον παγίδα,
Καὶ εἰς μόνην τοῦ Θεοῦ του καταφεύγει τὴν αἰγίδα.

Εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἱπποκράτους, πλάτανος ἐτῶν χιλίων
Κρήνας καὶ ναοὺς στεγάζει διὰ κλάδων μακροσκίων,
Καὶ ὑπερμεγέθεις λίθους εἰς τὰς ρίζας του τυλίσσων.
Κύριος τῆς ἄνω νήσου, φθάνει μέχρι τῶν ἀβύσσων·

Κολοβοῦται κατ' αἰῶνας, ἀλλὰ ζῇ καὶ ἀναθάλλει.
Οὕτως ἡ ἀγία Πίστις αἰωνία καὶ μεγάλη
Τὴν Ἑλλάδα προστατεύει, τὴν Ἑλλάδα ἐγκολποῦται·
Πολεμεῖται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ ζῇ καὶ δυναμοῦται.

Ἐν Βιέννῃ, 19 Φεβρουαρίου 1855.

Τὴν ἠλεκτρικὴν τῆς ὕλης εἰς τὸν ἄπειρον ἀέρα
Μετὰ κρότου ἀποστέλλει
Πρὸς νεφέλην ἢ νεφέλην,
Τρέχει δὲ αὐτὴ, καὶ πᾶσα σείεται ἡ ἀτμοσφαῖρα.
Οὕτω διὰ τηλεγράφων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν
Ἀγγελία διαβαίνει καὶ τὴν γῆν ταράττει ὕλην.

Ἀπὸ τὴν μεγάλην πάλιν ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου

Αἰφνιδίως ἀπηλλάγη,

Καὶ ζωὴν αὐτὸς διάγει

Μακαρίαν εἰς τοὺς κόλπους ἡρεμίας ἀενάου.

Χαίρουσιν οἱ ἄπιστοί του σύμμαχοι καὶ φίλοι, ὅσοι

Μετὰ τόσῃν προδοσίαν ἔτρεμον μὴ τὸν ἰδῶσι.

*

Στέλλει ἀπὸ τοῦ Καυκάσου κρωγμοὺς λύπης καὶ θανάτου.

Ὁ σκεπάζων δύο κόσμους ἀετὸς εἰς τὰ πτερὰ του.

Εἰς τοὺς οὐρανίους δόμους ὁ Νικόλαος ἐκλήθη,

Καὶ θρηνοῦσα ἡ Ῥωσσία τὰ λευκά της κτυπᾷ στήθη... .

Εἰκονίζει ὁ γρανίτης, ὁ αἰώνιος της λίθος,

Τὸ ἐδραῖον φρόνημά του, τὸ ἀδάμαστόν του ἦθος.

Εἰς αὐτὸν μετὰ τὸν Πέτρον, πρῶτον τῶν Αὐτοκρατόρων,

Βουλὴν ἔδωκεν ὁ Πλάστης ἀναλλοίωτον ὡς δῶρον.

Ἀνυψοῦτο ἡ Τουρκία τοὺς μὲν πόδας ὀστρακίνη,

Ἀργυρᾷ δὲ τὴν γαστέρα καὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίνη.

Ἐρρίψεν ὁ μέγας Καῖσαρ πέτραν εἰς αὐτῆς τὰ στέρνα,

Καὶ πρὸς τὰς ῥοὰς τοῦ Ἑβρου μία της ἐθραύσθη πτέρνα.

Τοῦ κοινωνισμοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς κατόπιν,

Καταπνίγων σπορὰν πᾶσαν θείου Λόγου εἰς Εὐρώπην.

Ἄλλ' ὡς ἐν νεφέλῃ τόξον τοῦ Θεοῦ τὴν Διαθήκην

Ἐφερεν ἐκεῖνος, ἔχων παρακόλουθον τὴν νίκην.

Τρέξας ἐπὶ τέλους ἔνθους πρὸς τὸν μέγαν τάφον, ὅπου
ὥς ὁ Λάζαρος ἡ ποίμνη ἔκειτο τοῦ Θεανθρώπου,
«Δεῦρο γένος τῶν Ἑλλήνων!» ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ,
Καὶ ἰδοὺ αὐτὴ τῆς Ἀρκτου καὶ τῆς Δύσεως ἡ πάλη.

Ἐδραμεν ἡ Συμμαχία ἑνοπλος κατέναντί του,
Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν θέαν ἔντρομος τοῦ ἀτρομήτου
ὥς ὁ Κίμβρος, ὅστις φέρων γυμνὴν μάχαιραν δημίῳ
Εἰς τὴν λαλιὰν καὶ ὄψιν ἐξεπλάγη τοῦ Μαρίου.

Ἄν τοῦ Ἀγγλου καὶ τοῦ Γάλλου ἡ ἐπάρατος ῥομφαία.
Τρωτὸν εὗρεν εἰς τὸν πόδα τὸν ἀρκτῶν Ἀχιλλέα,
Αὐτῶν τούτων κατιδόντων τὴν ἀνόσιόν των πλάνην
Ἐβαψε τὸ μαῦρον αἷμα τοῦ Εὐξείνου τὴν λεκάνην.

Ἄλλ' ὑπέκυψεν ὁ Γίγας βάρος οὐρανοῦ βασταζών·
Τὸν κατέφλεξε πῦρ θεῖον εἰς τὰ στήθη του κοχλάζον·
Εἰς τὴν νεκρικὴν του κλίνην ἰδοὺ λάμπει πολὺ πλέον
Ὦλων τῶν ἐν τῇ πορφύρᾳ κοιμωμένων βασιλέων.

Ἐτελεύτησεν ὁπότε, γόνυ θεὸς εἰς τὴν Ῥωσσίαν
Καὶ ἰσχὺν Ἀνταίου ἔλκων ἀπὸ ταύτης ἐξαισίαν,
Εἷς ἐπάλαιε πρὸς τόσους ἄνακτας τῆς οἰκουμένης,
Καὶ ἡ σπάθη του τὴν στάθμην ἔκλινε τῆς Εἰμαρμένης...

Ποία ἐκφορὰ του!.. μέχρι τῶν λαμπρῶν του προπατόρων,
Ὦλων ἐν τοῖς ὑπογείοις καθευδόντων δαφνήφόρων,

Ἐκατὸν θρηνοῦντα ἔθνη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
Ἠκολούθησαν τὸν μέγαν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας

Τὴν οὐδέποτε ἀπ' ἄλλο στόμα παραδεδομένην
Πνοὴν εἶχε παραδῶσει παραιτῶν τὴν οἰκουμένην,
Καὶ ξιφήρης ἡ Εὐρώπη ἔντρομον εἰσέτι ὄμμα
Ἐστρεφε πρὸς τοῦ θανόντος Μονοκράτορος τὸ σῶμα.

Εἰς τὸν θρόνον του ἀνέβη, τῆς Ῥωσσίας σαλευθείσης
Εἰς τὸν τάφον του κατέβη, τῆς Εὐρώπης κλονισθείσης·
Καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ βῆμα καὶ τὸ ἔσχατόν του πάλιν
Ἐσείσχαν τῆς γῆς τὰς ἄκρας, καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην . . .

Τί λαμπρύνει τὸν αἰθέρα καὶ τὰς ἀραιὰς νεφέλας;
Μὴ ὁ ἥλιος τῆς Ἄρκτου; μὴ τὸ βόρειόν της σέλας;
Ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου φωτεινὴ καὶ μακαρία
Ἐπιβλέπει τὴν Ῥωσσίαν, καὶ χρυσοῦται ἡ Ῥωσσία.

Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός της ὁ Νικόλαος ἐδρεῦει
Θέλων ὅλην νὰ τὴν βλέπῃ, ὅλην νὰ τὴν προστατεύῃ.
Παρὰ τὸν Θεὸν ικέτης χώρας ἵσταται ἁγίας,
Καὶ εἰς ταύτην ἀποστέλλει τοῦ Θεοῦ τὰς εὐλογίας.

Ἡ ἁγία ζέσις, ἥτις ὑμᾶς σήμερον θερμαίνει,
Οὐρανόθεν ἐξ ἐκείνου, πιστοὶ Ῥῶσσοι, καταβαίνει.
Πᾶσαν νύκτα ἡ σκιά του ἔρχεται μυστηριώδης,
Καὶ εἰς στῆθος παντὸς Ῥώσσου ἐμφυσεῖ πνοὰς πυρώδεις . . .

Ἐπὶ ἄρμας νεφέλης μετὰ λάμπειος καὶ κρότου
Περιέρχου τὴν Ῥωσίαν, Αὐτοκράτωρ, μέχρις ὅτου
Τὴν κοσμοβαρῆ σου κόνιν φέρωμεν εἰς τὰ τεμένη,
Ὅπου ὁ Παλαιολόγος Κωνσταντῖνος τὴν προσμένει.

Ἡ μέγασχημος εἰκὼν σου, μαχητοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
Αἰωνίως θέλει λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀσίας,
Ὡς ποτὲ ἡ τοῦ Ἀγγέλου μορφή ἔλαμπεν ἐκεῖνη
Ἐμπροσθεν τοῦ Παραδείσου ξιφηφόρος καὶ πυρίνη.

ΡΩΣΣΙΑ.

Εν Βαρσουλᾷ, 8 Μαρτίου 1853.

Ὡς ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτων ἔμπροσθεν τοῦ διαβάτου
Φέρει θάμβος εἰς τὸ φῶς του, κλόνον εἰς τὰ γόνατά του,
Ἡ θανὴ τοῦ Νικολάου εἰς τοῦ Ρώσσου τὴν καρδίαν
Ἐφερε βαρεῖαν πληξίν καὶ συγκίνησιν βαθύτην.

Ἀλλὰ πῦρ ἐχύθη νέον ἐκ κρατῆρος νεωτέρου,
Ἀναβάντος εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξάνδρου τοῦ Δευτέρου.
Κρύπτει ὁ χρηστὸς Μονάρχης, στερηθεὶς πατρὸς φιλτάτου,
Τοῦ μετώπου του τὴν θλίψιν ὑπὸ τὸ διάδημά του,
Καὶ εἰς πάντας ἀνεγείρει διὰ γλώσσης καὶ γραφίδος
Τὴν ἀγάπην τῆς θρησκείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος.

Ἐν Πατρούπλει 14 Μαρτίου 1853.

Ἐφθασα εἰς τὴν Καθέδραν τοῦ Μεγάλου Πέτρου... ποία
Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀπείρου τούτου Κράτους ἡσυχία!...
Καθὼς, ὅτε ἡ μεγάλη θάλασσα περιδινεῖται
Καὶ ἀπὸ ἀνέμους δύο συμμαχοῦντας πολεμεῖται,

Εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της φαίνεται ταρασσομένη,
 Ἄλλ' ἀτάραχος ὁ μέγας καὶ βαθὺς πυθμὴν της μένει,
 Οὕτως, ἂν καὶ τὴν Ῥωσσίαν σφοδρὰ πλήττη τρικυμία,
 Τὰ ἐνδόμυχά της ὅμως μένουσιν ἐν ἡρεμίᾳ . . .

+

Χαῖρε, Ἀνασσα τῆς Ἄρκτου, ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Καυκάσου,
 Ἐν ᾧ πλήττουσι ματαίως κατχιγίδες τὰς πλευράς σου,
 Στέλλεις ἀστραπὰς, καὶ ὅλη φλέγεται ἡ οἰκουμένη,
 Μία δὲ εἰς στοίβην τέφρας Αὐτοκρατορία μένει.
 Φρίσσει ἔτι, καὶ τὰ σκῆπτρα καὶ τὸ στέμμα παραδίδων
 Εἰν τοὺς πόδας σου ὁ μέγας ἄνθρωπος τῶν Πυραμίδων.

Ἄν ὁ Σατανᾶς σαλεύων τοῦ Θεοῦ τὴν βασιλείαν
 Λάβῃ ἄστρον ἐν, βαθμίδα τ' οὐρανίου θρόνου μίαν,
 Τότε μόνον ἢ χεὶρ Γάλλου, ἢ χεὶρ Ἀγγλου ἀτιθάσσει
 Δράζει ἓνα μαργαρίτην ἀπὸ τὸ διάδημά σου.
 Εἰς τὸ τριλαμπές ὁ Ἠλλάστης τῆς θεότητός του τόξον
 ἔθεσε τὴν κεφαλὴν σου, Βασιλὶς τῶν Ὀρθοδόξων.

Εἰς τὸν ἀδαμάντινόν σου ἤδη θώρακα ἡ Δύσις
 Καὶ τὴν τρίαينάν της θραύει καὶ τὴν λόγχην της ἐπίσης.
 Τοὺς ψυχροὺς καταφρονοῦσα κεραινοὺς τῆς ὑψηλίου,
 Τὴν πυροσταγῇ ῥομφαίαν τρέμεις μόνην τοῦ Κυρίου,
 Ὅστις ἄνω σου ἐκτείνει τὴν αἰθέριον ἀψίδα
 Ὡς προστάτριαν τῆς γῆς σου καὶ τῶν τέκνων σου ἀσπίδα.

Ἄκουε καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τὸ βῆμα
 Τῶν λαῶν σου ὀδευόντων πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὸ μνῆμα.
 Ὡς εἷς ἄνθρωπος εἷς κόσμος ἀνίκηνη, ἢ θανήν!» φωνάζει,
 Καὶ κατὰ Βαάλ τὸ ξίφος τοῦ Ἰωδὰν βασιτάζει
 Κληρονόμημα ὁ Καῖσαρ βαρὺ φέρων ἐπὶ ὤμου,
 Ὡς ὁ Ἄτλας τὴν γῆν φέρει καὶ βαδίζει ἄνευ τρόμου...

Κτύπα εἰς τὸ ἔρμαιόν του, εἰς τὴν πάγχρυσον Ἰνδῖαν,
 Ἄγγλον τὸν ποντοδυνάστην, Ἄγγλον τὸν οἰηματίαν,
 Αὐτοκράτωρ νέε!.. Οὕτως ὁ Ἀρχάγγελος βασιτάζων
 Ξίφος πύρινον καὶ μέγα, τὸν ὀρίζοντα διχάζων,
 Ἐρρίπτεν ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Παντός τὸν Ἐωσφόρον
 Καὶ εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Ἄδου ἔκλειε τὸν κοσμοφθόρον.

Ἀνατείνας Ἡρακλέους ῥόπαλον ὑπὲρ Αὐστρίας,
 Αἱματόφυρτον τὴν Ἰδραν ἔρριψε τῆς ἀναρχίας,
 Ἐπανόρθωσε τοὺς Πρώτσους καὶ συνέδραμε τοὺς Γάλλους
 Ὁ ἀθάνατος πατήρ σου, μόχθους ὑποστάς μεγάλους.
 Ἡ ἀχάριστος Εὐρώπη ἐπολέμησεν ἐκεῖνον,
 Μόνοι δ' ἔμειναν πιστοὶ τοῦ οἱ ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων.

Θάλασσαν καὶ γῆν πληροῦντα διὰ στρατιῶν καὶ στόλων
 Δύο συμμαχοῦντα ἔθνη πρὸς φθοράν τῶν ἄλλων ὄλων,
 Κατεδάμασαν τοῦ Γένους τὸν ἀρτιγενῆ ἀγῶνα
 Καὶ τὴν ἡμισέληνόν των ἔπηξαν εἰς Μαραθῶνα.

Πλὴν εἰς μόνον τ' ὄνομά σου, Καῖσαρ, ἡ Ἑλλάς ὀμνύει,
 Σὲ ἀσπάζεται μακρόθεν καὶ τὴν ἄλυσίν της σείει.

Ὅρφεὺς ἔρχομαι πλανήτης εἰς τὰς ὑψηλὰς σου θύρας,
 Τὴν σημαίαν τῆς Θρησκείας σφίγγων εἰς τὰς δύο χεῖρας.
 Ἴσως, πάλιν αὐτὴ λάμψη ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Ταινάρου
 Τρέχουσα εἰς τὰ πελάγη τοῦ Αἰγέως καὶ Ἰκάρου,
 Ὅταν σὺ ἐπ' ἀνακάμψῃς ὡς ὁ μέχρι τῶν συννέφων
 Ἄετὸς τὰ ὕψη τρέχων καὶ ῥαγδαίως ἐπιστρέφων

Ἐν Περουπόλει, 15 Μαρτίου 1855.

Ἴδου πάλιν ἡ Αὐστρία ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας ἔνθους,
 Ἐρχεται κυπτὴ πρὸς ταύτην· φερεῖ δὲ καὶ σκέπην πένθους·
 «Τὴν ἀγνωμοσύνην, λέγει, ὁ Θεὸς κολάζει· πρῶτος·
 «Τιμωρεῖ τοὺς ἀχαρίστους τύφῃς ἔτι συνειδότος·
 «Τοῦ θανόντος Καίσαρός σου, καὶ μεθ' ὅλην τριετίαν,
 «Τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνην μνημόνεύω ἐκστρατείαν,
 «Ὅτε μ' ἔσωσε τῶν Σλάβων ὁδηγῶν τὰς μυριάδας
 «Καὶ τῆς Οὐγγαρίας πάσας πλημμυρῶν τὰς πεδιάδας·
 «Πρὶν ἢ τελευταία ὥρα τοῦ σωτῆρός μου ἡγήσῃ
 «Καὶ χροιάν κροκίνην λύπης εἰς τὸ μέτωπόν μου χύσῃ,
 «ὑπὲρ σοῦ τὰς εἰς τὴν Βιέννην ἥνοιξα συνεδριάσεις
 «Ὅπου ἔθεσα τὰς πρώτας τῆς διαλλαγῆς σου βάσεις·
 «Ἡ ἐξακολούθησίς των, ἀδελφὴ μου, κατεπείγει·
 «Ἐξ αὐτῶν πολὺ τὸ κέρδος, καὶ ἡ σύσκεψις ὀλίγη.»

Ἐν Πετροπόλει, 30 Ἀπριλίου 1855.

Συζητήσεις λοιπὸν νέαι κατησχόλησαν τὴν Βιέννην,
Βιέννην τὴν ὑπὸ τῶν Ῥώσσιων πρὸ μικροῦ διεσπασμένην.

Ἡττηθεῖσα, πλὴν αὐθάδης καὶ θρασύδειλος, ἡ Δύσις
Εἶπε δίδουσα ὡς χάριν εἰς τὸν νικητὴν αἰύσεις·

«Δός τὴν Σεβαστούπολιν σου, ἢ καὶ κρήμνισέ την μόνος.

—Λάβε την, ἂν σὲ ἀρέσκη νέος τῶν στρατῶν σου φόνος.

—Εἰς τὸν Εὐξείνιον, ὧ Ῥῶσσε, μόνος ἐξ τρικρότους ἔχε.

—Καὶ σὺ, Γάλλε, μετὰ τόσων ἔξω τῆς Τουλόνης τρέχε.

«Ἄφες, Ἄγγλε, καὶ σὺ τόσας εἰς τὸν πόρον τῶν Γαδεύρων,

«Ἀπὸ Κέρκυραν τὰς ἄλλας καὶ ἀπὸ Μελίτην σύρων.

—Εἰς τὴν σπάθην λοιπὸν ! εἶπεν ὀρθωθεῖσα ἡ Ἀγγλία.

—Εἰς τὴν σπάθην, ἂν ἔχης σπάθην ! εἶπεν ἡ Ῥωσσία.

—Μὴ, ἀντεῖπεν ἡ Αὐστρία, μὴ γρονθοκοπῆσθε πλέον !

«Ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν πάλιν φέρω λόγον εἰρηναῖον.

—Τρέμε !» ἔκραζαν αἱ δύο σύμμαχοι αὐτῆς ἐπίσης,

ὧς λεπτὴν καλάμου ῥάβδον σείουσαί την μετὰ λύσσης.

—Μὴ, ἀντέκραξεν ἐκείνη, μὴ κινῆτέ μου τὸ σῶμα !

«Τὴν Δακίαν καὶ Σερβίαν κρατῶ μόλις εἰς τὸ στόμα (43).»

Οὕτω διεδέχθη αἰφνης τρικυμία τὴν γαλήνην,

Πόλεμος αἱματοπότης τὴν ἀπατηλὴν εἰρήνην.

Ἐν Πετροπόλει, 15 Μαΐου 1855.

Ἡ Ῥωσσία καταθέτει τὸ τριπλοῦν διάδημά της

Καὶ τὸ κράνος της ἀρπάζει, ὡς ποτὲ ὁ Μιθριδάτης

Ὅτε ἄγγελοι τὴν νύκτα εἶπον πρὸς αὐτὸν δρομαῖοι·

«Εἰς τὸ Παντικάπαιόν σου ἤλθον, ἤλθον οἱ Ῥωμαῖοι!..»

Βασιλεῖς καὶ Βασιλίδες Μόσχας καὶ Νοβογορόδης,
Πετροπόλεως Μονάρχαι φοβεροὶ καὶ θορυβώδεις,

Ἄφετε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον τῶν μνημάτων!

Ἐλθετε γυμνοὶ χλαμύδων, ἄνευ σκήπτρων καὶ στεμμάτων!

Ἐλθετε!.. ὑμεῖς οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βρεττανοὶ καλοῦσι...

Τοὺς ἰδρώτας ὑμῶν ὅλους καὶ τὰ αἵματα ζητοῦσι...

Δὸς σὺ, Τέταρτε Ἰβάνη, δὸς τὸ Κράτος τῆς Καζάνης,

Δὸς τὴν γῆν τῆς Σιβηρίας, δὸς τὴν γῆν τῆς Ἀστραχάνης!

Φέρε σὺ, Πηγάλε Μέτρε, τὰς ἐπτὰ σου Βρεττανίας,

Ὅσας, ἕως εἰς Κασπίαν ἀριθμεῖς ἐκ Λαπονίας,

Καὶ τὰς δέκα σου Γαλλίας, ὅσας ἐκ τῆς Πόλεώς σου

Μέχρι συγκρατεῖς τοῦ κάτω κόσμου γενομένου Ῥώσσου!

Σὺ, Αἰκατερίνη, ἄφες εἰς τοὺς Τούρκους τὴν Κριμαίαν,

Εἰς τοὺς Φράγκους τὴν Κιέβην, ἔδραν Πίστεως ἀρχαίαν

Καὶ ὁμοῦ τὴν Βολυνίαν, Ποδολίαν καὶ Κουρλάνδαν!

Σὺ, Ἀλέξανδρε, παράδος τὴν Βοθνίαν καὶ Φινλάνδαν,

Πολωνίαν τὴν γενναίαν, τὴν ωραίαν Γεωργίαν!

Σὺ, Νικόλαε, ὁ δώσας μέγεθος εἰς τὴν Ῥωσσίαν

Καὶ ὁ μὴ ζητήσας τοῦτο εἰς Ἐπαρχιῶν προσθήκην,

Ἀλλ' εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν πλήρη κατὰ τοῦ Μωάμεθ νίκην,

Τοὺς καρποὺς καὶ σὺ παραίτει τῆς εἰς Θράκην ἐκστρατείας,

Ἦτις σ' ἔδειξε προστάτην ἄτρομον τῆς Ἐκκλησίας

Καὶ δημιουργὸν τοῦ Κράτους τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμόνων,

Εἰς σὲ πρῶτον χρεώστούντων τὸν αὐτόνομόν των θρόνον!..

Ἀλλὰ σεῖς, λαοὶ Ῥωσσίας, δότε ἀντὶ τούτων ὅλων,

Δότε εἰς αὐτῶν τὰ στήθη μάχαιραν καὶ πυροβόλον!..

Παῖδες δυνατοὶ τῆς Ἄρκτου!.. ἰδοὺ σήμερον σημαίνει

Ὡρα ἐκ πολλῶν αἰώνων εἰς ἡμᾶς ἀγγελλομένη·

Ταύτην τοῦ Ἀγαθαγγέλου λάβετε τὴν προφητείαν·

«Ἐβδόμος, μετὰ τὸν Πέτρον, Καῖσαρ λάμπων εἰς Ῥωσίαν·

«Τὸν σταυρὸν ἐντὸς τῆς νέας Βαβυλῶνος ἐνθρονίζει,

«Καὶ τὴν δύναμιν τοῦ γαύρου Ἰσμαὴλ ἐξαφανίζει.»

Ἐγερθῶμεν λοιπὸν πάντες, καὶ ἡ λάμψις τοῦ Λαβάρου

Ἄς τυφλώσῃ τὸν Μεζίτην καὶ τοὺς φίλους τοῦ βαρβάρου!

Καθ' ἣν ὥραν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς ἀπεκαλύφθη

Θεὸς χύνων λαμπηδόνα εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνελήφθη,

Πρόσωπον ἡλίου εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστρεμμένον

ὧς τὴν λύτρωσιν ἐκείθεν τοῦ Ναοῦ του περιμένων (44).

Ἐκπληροῦντες τοῦ Σωτῆρος τὴν προόρασιν ἐκείνην,

Τὴν ἀγίαν αὐτοῦ χώραν σώσωμεν, τὴν Παλαιστίνην!..

Ὅτε φέρων ὁ αὐθάδης ὑπερβάτης τῶν συνόρων

Τεσσαράκοντα καὶ πέντε μυριάδας ὀπλοφόρων

Καὶ εἰς τῆς Νεμέσεώς του τὴν βουλὴν τυφλῶς ὑπέειπον

Κατὰ τῆς κλεινῆς Ῥωσσίας ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων,

ὧς ἱέρακες σποράδες ἔμπροσθεν τῶν λεγεώνων

Προσπέτων λογχοφόροι ἑφιπποὶ Κοζάκοι μόνον.

Ἐβλεπεν ὁ Γάλλος κύκλῳ ἐρημίας καὶ δρυμῶνας,
 Χωρικῶν γυμνὰ χωρία, στρατιῶν κενοὺς στρατῶνας,
 Καὶ τί ἔγινε τὸ γένος τῶν Μοσχοβιτῶν, ἡρώτα
 Ὑποπτον τὸ βλέμμα στρέφων εἰς τὰ ἔνοπλά του νῶτα.

Πλὴν λαμβάνων οὐρανόθεν τότε μεγαλοψυχίαν,
 Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Μόσχαν ἐπεφάνη τὴν ἀγίαν.
 Ὁ Μητροπολίτης Πλάτων (45) ὕμνου, ψάλλον λιτανείας
 Καὶ κρατῶν τὸν Πολιοῦχον Ἅγιον τῆς Μοσχοβίας,
 Τὸν ἠυλόγησε καὶ εἶπε· «Δαυτῖδ, λάβε τὴν σφενδόνην
 «Καὶ τὸν Γολιάθ τῶν Γάλλων νεκρὸν ῥίψε εἰς τὴν κόνιν!»

Περινούστατος Ἐθνάρχης τῶν Ἑλλήνων χρηματίσας
 Καὶ τὰς πλανωμένας Μούσας εἰς τὴν Θράκην ἐνθρονίσας,
 Ὁ κλεινὸς Μουρούζης αἴφνης εἰς τὸν Δούναβιν ἐκείνην
 Τῶν Ὀθωμανῶν καὶ Ῥώσσιων ὑπογράφει τὴν εἰρήνην (46).
 Ἔρχεται ὁ Κουτουζώφης, ὁ Ἀττίλας δὲ τῶν Φράγκων
 Ζώνεται ἀπχνταχύθεν ὑπὸ Ῥωσσιῶν φαλάγγων
 Καὶ πρὶν πέσῃ δίδει κτύπους φοβεροῦς ἀπελπισίας,
 Καὶ ἡ κίβωτός εἰς αἵμα πλέει τῆς Ὀρθοδοξίας.
 Πλὴν λαμβάνει ὁ στρατὸς τοῦ πλάκα τάφου τὰς χιόνας,
 Καὶ τὰς φλόγας τοῦ Κρεμλίνου δᾶδας τῆς θανῆς τοῦ μόνας...

Ἄλλ' ἀκούσατε, ὦ τέκνα τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἀρχαῖον
 Θρίαμβον τῶν προπατόρων, εἰς ὑμᾶς δὲ ἴσως νέον.
 Εἰς τὸν σιδηροῦν ζυγὸν τοῦ τὴν ὡραίαν δέσας Θράκην
 Καὶ τὸν περσικόν τοῦ τρέψας πρὸς τὴν ἄρκτον ἀκινάκην,

Ὁ Δαρεῖος τοῦ Ἰστιάσπου, Ναπολέων τῆς Περσίας,

Χιλιάδας ἐπιλέκτων ἔφερεν ἑπτακοσίας·

Τὸν πεντάστομον δὲ Ἰστρον διαβάς ἐπὶ γεφύρας,

Ταύτην εἰς τοῦ Μιλτιάδου ἐναπέθεσε τὰς χεῖρας.

Τὰς ῥοὰς διῆλθεν ἔτι τοῦ Μεγάλου Βορυσθένους.

Πλὴν τοὺς ἐγγχωρίους βλέπων πάντοτε μακρυνομένους

Καὶ ξηραίνοντας τὴν χλόην καὶ διώκοντας τὰς ποίμνας

Καὶ συγχέοντας τὰς βρύσεις καὶ σκηνοῦντας εἰς τὰς λίμνας,

Μόνον δὲ ἱππεῖς προδρόμους ἀπαντῶν ὑπὸ τὰ ὄρη,

Εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς ἀμύνης διηπόρει.

Καὶ τὸν Τάναϊν περάσας, γῆν καὶ ὕδωρ τοῖς ἐζήτει.

Καὶ τὴν εἰς τὸ ἔλεός του προσφυγὴν αὐτῶν ἀπήγει.

Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς των τότε πρὸς τοὺς Πέρσας ἀποστέλλει

Ἐν στρουθίον καὶ μῦν ἓνα, βάρτραχον καὶ πέντε βέλη,

Λέγων· «Ἄν εἰς τοὺς ἀέρας ὧς πτηνὰ μὴ σκορπισθῆτε,

«Ἢ ὧς ποντικοὶ φυγάδες εἰς τὰς τρύπας μὴ κρυφθῆτε,

«Ἢ ὧς βάρθακοι ἐν μέσῳ μὴ κλεισθῆτε τῶν ὑδάτων,

«Δὲν ἐκφεύγετε τοὺς Σκύθας καὶ τὰ ἐκτοξεύματά των.»

Ἐζῶσαν οἱ τότε Ῥῶσσοι τὸν ἀγέρωχον Δαρεῖον.

Πολλοὶ βάλλοντες μακρόθεν καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ πλησίον,

Ἐφθειραν βαρβάρους πλείστους, ἐφυγάδευσαν τοὺς ἄλλους

Καὶ εἰς μόχθους καὶ εἰς φόβους τοὺς ἐνέβαλον μεγάλους·

Καὶ μολὼν ὁ Μῆδος ὅτι σύμμαχος αὐτῶν αὐθάδης,

ἔλυε τὸ εἰς τὸ Ἰστρον ζευγμά του ὁ Μιλτιάδης,

Καὶ τὴν μετὰ Ῥώσσων τρέμων ἔνωσιν τῶν Ἀθηναίων,
 Πρὸς τοῦ ποταμοῦ τὸν πόρον βῆμα ἔστρεψε δρομαῖον
 Καὶ τὸν ἥμισυν στρατόν του μόλις ἔφθασε νὰ σώσῃ,
 Ἀφ' οὗ ἔφαγον τὸν ἄλλον μάχαιρα, λιμὸς καὶ νόσοι.

Ἐκ Προνοίας λοιπὸν θείας, ἡ μεγάλθυμος Ῥωσσία
 Τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς νικῶσα εἰς τῆς μάχης τὰ πεδία,
 Δύο πρὸς βοήθειάν της εὔρεν Ἕλληνας προθύμους
 Κατὰ δύο περιπτώσεις τοῦ σταδίου της κρισίμους.

Ὡ Ῥωσσία ! εἰς τὸ μέσον τῶν μεγάλων σου δρυμώνων,
 Ὅπου εἰδωλολατροῦσα μακρὰ σπάθην εἶχες μόνον,
 Εἰσηγάγομεν τὸ κράτος πρῶτοι τοῦ Εὐαγγελίου
 Ἡμεῖς, παῖδες τοῦ μεγάλου διθαλάσσου Βασιλείου
 Εἰς Βυζάντιον ἢ Ὀλγα μετὰ ταῦτα ἐβαπτίσθη,
 Καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ῥώσσων Ἄνασσα ἐχρίσθη.
 Ἐπανέστρεψεν ἐκείνη; τὰ τοῦ Βορυσθένου ρεῖθρα
 Μυριάδων ἐγχωρίων ἔγιναν ἢ κολυμβήθρα
 Ὅτε δὲ τὴν Ἄνναν Πρώτην, σοφωτάτην Ἑλληνίδα,
 ἔλαβες τοῦ Βλαδимиρου ἑνδοξὸν συμβασιλίδα,
 Καὶ αὐτὴ τῶν ἐν Βοσπόρῳ ἀδελφὴ Αὐτοκρατόρων
 Πρὸς σὲ ἦλθε μεθ' Ἑλλήνων αὐλικῶν καὶ δορυφόρων,
 Καὶ διεκνήρυχθη λάτρης τοῦ Χριστοῦ ὁ Βλαδιμίρος,
 Ὁ Ἑλληνικὸς εἰσδύσας εἰς τὰ ἔγκατά σου Κλῆρος
 Ἐγκατέστησεν ἐνδήμους τέχνας, ἐπιστήμας, νόμους,
 Καὶ πρὸς σὲ τοῦ μεγαλείου τούτου ἤνοιξε τοὺς δρόμους.

ὦ Ῥωσσία ! τῆς Ἑλλάδος ἀδελφὴ, ἀπόδος ἤδη
Ὅσῃν ἡ Ἑλλὰς ἀγάπην ἔδωκεν εἰς σὲ καὶ δίδει.

Κατὰ τὴν εἰς Ταυρίδα ἐδὸν 16 Μαΐου 1855.

Ἐπесαν ὡς οἱ κακοῦργοι πειραταὶ τῆς Ἀλγερίας
Εἰς ἡσυχούς Ἑρμουπόλεις οἱ σοφοὶ τῆς Ἑσπερίας,
Ἐρημοῦντες τὰ Μουσεῖα, ρίπττοντες τοὺς ἀνδριάντας
Καὶ εἰς τὰς Πλατείας θλῶντες τοὺς ἀρχαίους λίθους πάντας,
Ὅσοι καὶ αὐτὰ τὰ σμῆνη τῶν Βανδαλικῶν αἰώνων,
Οἱ Ἀλαῖνοι καὶ οἱ Γότθοι, μετὰ θύμβους εἶδον μόνον . . .

Παντικάπαιον, ὦ πόλις τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου,
Πόσας ἔλαβες κακώσεις, ποῖα τραύματα θανάτου !
Οἱ Ὀμηρικοὶ αἰῶνες ἐπανῆλθον εἰς Ταυρίδα
Τὴν ἡρωϊκὴν οἱ Ῥῶσσοι ἔχουσιν αὐτῶν μερίδα,
Καὶ τὴν βάρβαρον οἱ Φράγχοι τοὺς ναοὺς τῆς πυρκαϊοῦντες
Καὶ τὰς παλαιτάτας θήκας τῶν Μνημείων τῆς συλοῦντες.

*

Ἄν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ῥωσσίας ξηρὰς δάφνας ἀποσπᾶτε,
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι, ἀσεβεῖς ! μὴ γαυριᾶτε.
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι ! τρέξατε ἄθροοι πάντες,
Ἄν τολμᾶτε, εἰς τὰ μέσα τῆς Ῥωσσίας ἀναβάντες . . ,
Εἶπε διὰ τοῦ Προφῆτου Ἰεζεκιήλ τὸ μέλλον
Ὁ Παντέφορος, ὁ πάντα τὰ μεγάλα προαγγέλλων

Εἶπεν, εἶπεν· «Αἰχμοφόροι, πελτασταί, ἱππεῖς καὶ ἄλλοι,
 «Ἐφορμήσατε ὡς λαίλαψ καὶ ὡς καταιγὶς μεγάλη.
 «Τ' οὐρανοῦ τὰ σαρκοβόρα καὶ τὰ κήτη τῆς θαλάσσης,
 «Τῶν δρυμώνων τὰ θηρία καὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς, πάσης
 «Ἐκπλαγήσονται, τοσοῦτους βλέποντα στρατοὺς καὶ στόλους
 «Κατὰ τῆς ἁγίας χώρας συνεπερχομένους ὅλους.

«Ἄλλ' ἐγὼ, ἐγὼ ἀρπάσω ἀπ' ὑμῶν τῶν ἀλλοδόξων
 «Τῆς μὲν δεξιᾶς τὰ βέλη, τῆς δ' ἀριστερᾶς τὸ τόξον...
 «Ὅρνεα εἰς τοῦ αἰθέρος ἀφανῇ τὰς πεδιάδας
 «Καὶ φωλεύοντα θηρία εἰς χαράδρας καὶ σπιλάδας,
 «Ἐλθετε, φανῇτε τότε ἀπὸ πάντων τῶν περάτων
 «Πρὸς τοῦ αἵματος τὴν πόσιν, πρὸς τὴν βρῶσιν τῶν κρεάτων!»

*

«Ῥῶσσε στρατηγέ, ποῦ τρέχεις;—Τρέχω, τρέχω τὰς ἁγίας
 «Τοῦ κλεινοῦ Παντικαπαίου νὰ λυτρώσω ἐκκλησίας,
 «Ὅπου ὕβρισαν οἱ Φράγκοι τοῦ Κυρίου τὰς εἰκόνας.
 «Τρέχω ν' ἀπελευθερώσω τὰ νικῶντα τοὺς αἰῶνας
 «Δύο του εἰς Παλαιστίνην μεγαλόφυλα Μνημεῖα.
 —Εἰς τὰ ὅπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

—Τρέχω, τρέχω νεκρὸς πίπτων νὰ προφράξω τὴν πατρίδα,
 «Τοῦ Ἀγίου Βλαδιμίρου τὴν θεολαμπῇ Ταυρίδα,
 «Ἦτις τοῦ Χριστοῦ τὸν λόγον πρώτη ἔπιεν ἀκόρως,
 «Ὡς ξηρὰ καὶ στείρα χώρα γινομένη καρποφόρος

« Ἄμχ τ' οὐρανοῦ τὸ ὕδωρ καταβῆ ἐν ἀφθονίᾳ,

—Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

—Τρέχω νὰ προαποθάνω ἐγκολπούμενος τὸν θρόνον,

« Ὅπου κάθηται ὁ φέρων στέμμα ἑνδεκα αἰώνων

« Καῖσαρ, παῖς τριῶν Καισάρων κολοσσῶν τῆς ὑψηλίου.

« Πρὸς τὸν νέον κληρονόμον τριπλοῦ τόσου μεγαλείου

« Νέαν ὥμοσεν ἀγάπην παντὸς Ῥώσσου ἡ καρδία.

—Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

—Τρέχω τὸν λαὸν νὰ σώσω τοῦ ἀρχαιοτάτου κόσμου,

« Ὅστις πρωτοβαπτιστὴς μου καὶ πρωτοδιδάσκαλός μου,

« Ὑπὸ τὴν Ὀμηρικὴν του πανοπλίαν ἔτι κεῖται

« Καὶ τὰς χεῖράς του δεσμίας ἀνυψῶν μ' ἐπικαλεῖται,

« Ἐν ᾧ σιδηροῦς τὸν δίδει λακτισμοῦς ἡ Συμμαχία.

—Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

—Τρέχω κατ' ἔθνων τεσσάρων μόνος εἰς Γιγάντων πάλιν

« Νὰ στηρίξω τῆς Εὐρώπης τὴν αὐτονομίαν πάλιν.

« Ὅ εἰς Μόσχαν τὰ πτερὰ του καύσας ἀετὸς τῶν Γάλλων

« Ἀνεφάνη, καὶ τὰ σκῆπτρα εἰς τοὺς ὄνυχάς του βάλλων

« Διατρέχει ἀκωλύτως τὰ αἰθέρια παιδία.

—Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!»

Τρέχετε εἰς τοὺς πολέμους! Οἱ παιᾶνές μου, ὦ Ῥῶσσοι,

Ὡς πνοαὶ σφοδρῶν ἀνέμων τὰς ἐκτάσεις ἅς πληρῶσι!

Τάναϊς καὶ Βορυσθένης, καταβαίνοντες ὀργῆλοι,
 Ἄς τοὺς φέρωσι βροντώδεις εἰς τ' ἀφρίζοντά των χεῖλη,
 Καὶ ὁ Εὐξείνος ἄς κράζῃ καὶ αὐτός, «Χριστός ! Ῥωσσία !..»
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία !

Οἱ διδάσκοντες τὸν κόσμον ἐπιστήμας ὑπερτάτας
 Ἔφερον τὸν φωτισμὸν των δωρεὰν εἰς τοὺς Σαρμάτας·
 Ἔφερον ἀρότρου νέου βαρυσίδηρον ὕννιον,
 Καταθραῦον μυριάδας χριστιανικῶν κρανίων,
 Ἐκατέρωθεν δὲ χῦνον ρεῖθρα αἵματος μυρία...
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία !

*

Τοῦ ἀτελευτήτου Κράτους διατρέχω τὴν γῆν μόνος,
 Καὶ σταθμίζων τὰς ἐν σκόπῃ συνεπειὰς τοῦ ἀγῶνος
 Βλέπω μετὰ τοῦτον ὅτι, ἐν ἡμέρᾳ πεπρωμένη,
 Ὁ θανὼν ἀρχαῖος κόσμος ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναθαίνει...

Ἰδοὺ φεύγουσι τὰ νέφη, μειδιᾷ δὲ ἡ γαλήνη.
 Τὸ οὐράνιον της τόξον ἡ Ἀγία Τριάς τείνει,
 Καὶ συνάπτει δύο θρόνους διὰ φωτεινῆς ἀψίδος
 Ἀπὸ χώρας Σαρματίδας μέχρι χώρας Ἑλληνίδος.

Εἰς Πελάγη χιλιάδες τριγκόσαι Δελφίνων,
 Ὁμοθρήσκων τῆς Ῥωσσίας καὶ συμμάχων της Ἑλλήνων,
 Ἐξω τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔξω καὶ τῆς Μεσογείου
 Ἀφορίζουσι τὸν Ἀγγλον πειρατὴν τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὴν Δύσιν δεινὰ τόσα ἐπισκῆπτουσι καὶ ποῖα!
 Περιτρέχει αὐτὴν πάλιν ἡ γοργῶπις Ἀναρχία,
 Τέφραν εἰς τὰς ποδιάς τῆς πολυσπίνθηρον κρατοῦσα,
 Σπείρουσά τὴν καὶ τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης πυρπολοῦσα.

*

Πρὸς τὴν Μόσχαν, τὸ πεδῖον διερχόμενος τῆς μάχης
 Ὅπου Γάλλων ἔτι σάρκες μακροὺς φύουσιν ἀστάχεις,
 Ταλανίζω ἔθνη τόσα τρέχοντα εἰς τὴν σφαγὴν των
 Διὰ τὴν εἰς τοὺς τυράννους ἄφρονα ὑποταγὴν των...

Λύουσα τὰς ὑποζύγους εἰς τὸν Σέσωστριν ὀπλίτην
 Ῥώμην, Βιέννην, Βερολίνον, Λισαβόνην καὶ Μαδρίτην
 Καὶ τὰς εἴκοσι δευτέρων Βασιλείων Πρωτευούσας,
 Θλιβεράς συναιχμαλώτους τῆς Γαλλίας ὅλας οὔσας,
 Ἡ γενναία Μόσχα πρόωγ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνέβη,
 Καὶ εἰς τὴν γενναίαν ἤδη Σεβαστούπολιν προσνεύει·
 « Σεβαστούπολις, φωνάζει, ὡς ἐγὼ πυρπολουμένη,
 « Τοῦ ψευδοῦς θεοῦ τῶν Γάλλων καὶ σὺ καῦσε τὰ τεμένη!... »

Ἱεράρχαι τῶν Ἑλλήνων, ἄνδρες μνήμης αἰοδίσμου,
 Βούλγαρις καὶ Θεοτόκης ἦλθον ὧδε πρόδρομοί μου.
 Ἦρτησαν τὴν φωλεάν των, ἀετοὶ τῆς εὐγλωττίας,
 Εἰς τὸν πολικὸν ἀστέρα ὡς ἐγὼ τῆς Μοσχοβίας.
 Ὁ Θεὸς τοὺς ἄνδρας τούτους ἱερούς του ψάλτας θέλων,
 Εἰς τὴν μουσικὴν χορείαν τοῦ ἐδέχθη τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς Πετρούπολιν τοῦ πρώτου καὶ εἰς Μόσχαν τοῦ δευτέρου,
 Αἱ ψυχαὶ πλανῶνται τούτων ἐπὶ δόξης χρυσοπτέρου.
 Τὸ θνητὸν περίβλημά των ἐντὸς τάφων πανευόσμων
 Βλέπουσιν ἀπὸ τὸν ἄνω εἰς τὸν κάτω αὐταὶ κόσμον
 Ὅπου ἦσαν λαμπροτέραν τῆς Θρησκείας τὴν λαμπάδα,
 ἥτις μία τὴν Ῥωσσίαν ὁδηγεῖ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

*

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ Κιέβη, τὸ τοῦ Βλαδимиρίου ἄστυ,
 Ὅπου Ἕλληνες τὸν πρῶτον ναὸν ὕψωσαν τῷ Πλάσῃ...
 Ὑπὸ δώδεκα Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἀνεγερθεῖσα
 Καὶ μετὰ αἰῶνας δέκα νέα διατηρηθεῖσα,
 Ἰσταται πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ἡ Μονῇ Ἀγίας Λαύρας,
 Καὶ μακρόθεν ἀναπνέω ἀρωματοφόρους αὔρας.

Ἐν Ταυρίδῃ, 20 Ἰουνίου 1855.

Οἱ Τιτᾶνες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκουμένην πάλιν
 Φέροντες εἰς τὴν Ταυρίδα τὴν ἀντίθεόν των πάλιν;
 Τίνες μετὰ κρότου ἕως εἰς τὸν Ἄδην ἐρχομένου
 Αὐτὴν ἔσεισαν τὴν κοίτην τοῦ λαοῦ τῆς κοιμωμένου;

Συναθροίσασα ἐν τάχει τοὺς σκληροὺς στρατοὺς τῆς ὅλους
 Καὶ εἰς μεγαλοτριήρεις ἐπιβίβασθεῖσα στόλους,
 Εἰς Εὐπατορίαν ἦλθεν, ὡς σημαίαν δὲ ἁγίαν
 Ἀνεπέτασεν ἡ Δύσις τοῦ Μωάμεθ τὸν μανδύαν

Ἡ πυρίνη καὶ φρικώδης ἡμισέληνος ἐκείνου
ἔχουσα καμπῦλον σχῆμα σπάθης αἱματοκοκκίνου
Καὶ ἀπὸ τὴν ἐθνομάχον Συμμαχίαν κρατουμένη,
Ἐδρεπάνισεν ὡς θέρη τῶν Χριστιανῶν τὰ γένη.

Ἐν τῷ μέσῳ τρισχιλίων φοβερῶς βομβούντων ὄλμων
Χιλιάδες, μυριάδες βραχιόνων πελυτόλμων
ἔδωκαν ἀδιακόπους καὶ ἀντέλαβον συγχρόνους
Εἰφισμούς καὶ λογχοκτύπους, πυροβολημούς καὶ φόνους.

Τὴν μανίαν μὲν τῶν Γάλλων εἰς τὰ μαχαιρώματά των
ἔτρεφον αἱ ἀναμνήσεις παλαιῶν των παθημάτων·
Τὴν μανίαν δὲ τῶν Ῥώστων εἰς τοῦ κτύπου των τὸ βάρος
ἠϋξανον ἡ θεία Πίστις, ἡ Πατρίς των καὶ ὁ Κσάρος.

Καὶ ὁ Μενσικώφης βλέμμα τείνων μέχρι τοῦ πελάγους,
Τῶν μυρίων τηλεβόλων ἠκροᾶτο τοῦς πατάγους·
ἔκρυπτε τὰ σχέδιά του καὶ ὠδήγει τὰς ἐξόδους,
ἔως οὗ ἡ θερμὴ μάχης τ' ἀπεκάλυπτε πυρώδους,
Καθὼς φαίνονται πλησίον τῆς ἐστίας ἐκτεθέντα
Τὰ δι' ἀφανοῦς μελάνης εἰς τὸν χάρτην χαραχθέντα.

Ὡς ὁ Μωϋσῆς εἰς τείχη σωρούς ἤλλατεν ὑδάτων
Τὴν τερατουργὸν του ῥάβδον τείνων ἄνω τῶν κυμάτων,
Οὕτω καὶ ὁ Τοτλεβένος, ἐντολὴν πληρῶν ἀγίαν
Καὶ τὰς νύκτας ὑψὼν πύργους εἰς χεῖρός του τάσιν μίαν,

Ἐξωλόθρευσεν ἐκ τούτων ὡς ἐξ ἀπορθήτων βράχων
Ἐπὶ δέκα μῆνας δέκα μυριάδας τῶν Συμμάχων. . .

Ἄν εἰς τὴν ἐν Ἄλμα μάχην, ἂν εἰς τὴν ἐν Ἰνκερμάννῃ,
Ὅπου ἡ Ὄρθοδοξία θεοφρούρητος ἐφάνη,
Ἄφησε κἄνεν πτερόν του ἐκ τῆς συμπλοκῆς καὶ βίας
Ὁ μακρόνυχος καὶ μέγας ἀετὸς τῆς Μοσχοβίας,
Πρὶν ὁ ἄνεμος τῆς λήθης τὸ ἀρπάσῃ, ἐγὼ φθάνω·
Κάλαμον ἐποποιίας εἰς τὴν χεῖρα τὸ λαμβάνω.

*

Ἄδε, Μοῦσα, τὰς μεγάλας τῶν γενναίων Ῥώσσιων πράξεις.
Ἀλλὰ πρὶν αὐτὰς εἰς νέαν Ἰλιάδα κατατάξῃς,
Τοῦ Δαυΐδ τὴν λύραν λάβε καὶ τὴν μέθην τοῦ Προφήτου...
Στέφανον ἐξ ἀμαράντου ἔφερεν ἡ κορυφή του,
Ἐψαλλεν αὐτὸς, καὶ κάτω
Ἡ Σιών τὸν ἠκροᾷτο . . .

Εἰς τὸν Εὐξείνιον οἱ Ῥῶσσοι μετὰ φλογερῶν ῥηγμάτων
Ῥίπτουσι δι' ὑπονόμων τὰ πετρώδη φρούριά των.
Μετ' αὐτῶν ὁ Ἕλλην σχίζει σήμερον τὰ λατομεῖα
Ὅθεν ἡ Ὄρθοδοξία

Διὰ τῶν μαρμάρων, ὅσα ἡ ἁγία χεὶρ τῆς σπείρει,
Τὸν Ναόν τῆς μετ' ὀλίγον εἰς Βυζάντιον ἐγείρει.

Ἀναβᾶσα ἡ ἁγία Μόσχα εἰς δαυλῶν σωρείαν,
Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου ἔφυγε τὴν ἀπληστίαν·

Ναπολέοντα τὸν Τρίτον φεύγουσα καὶ ἡ ἀγία

Σεβαστούπολις ἐσφάγη,

Καὶ σφαγεῖσα πρὶν παλάμη τὴν μολύνη ἀνοσία,

Ἐβυθίσθη καὶ κατέστη ἄφαντος εἰς τὰ πελάγη.

Ὁ στρατάρχης Γορσακώφης μετὰ τόλμης ἀνηκούστου
Ἦσκει τοὺς υἱοὺς τοῦ Ῥώσσοις πρὸ τῶν Φράγκων αὐτοὺς τάττων,

Ὡς ὁ ἀετὸς γυμνάζει τοὺς ἀπτῆνας νεοσσούς του

Πρὸς τὸ μέλλον πέταγμά των·

Ὅτε δὲ ἡ φωλεά του φλόγας ἔχυσεν, ὁ γέρων

Ἐσωσε κατὰ τὰ ὕψη τοὺς ἀετιδεῖς του φέρων.

*

Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ καταβαίνει· καταβαίνουσι κατόπιν

Οἱ σαλεύοντες στρατοὶ τοῦ τὴν Ἀσίαν τὴν Εὐρώπην,

Καὶ τὸν ῥοῦν των παριστῶσι

Ποταμοὶ τῆς Ἄρκτου, ὅσοι

Ἀκατάσχετοι τὸ βῆμα, βροντεροὶ ὁδοιποροῦντες

Καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Μονάρχου ἀργυροὶ δορυφοροῦντες

Ἐνδον πίπτουσι θαλάσσης μισοζένου καὶ μελαίνης,

Ἰστρος, Ἀξινάκης, Τύρας, Ἰπανίς καὶ Βορυσθένης.

Φέρετε, ὦ φάλαγγές του, φέρετε τὴν ἐκ Ταυρίδος
Ἀποδίωξιν τῶν Φράγκων πέραν καὶ τῆς Προποντίδος!

Οὕτως οἱ τῆς Μοσχοβίας

Εἰσβαλόντες μετὰ βίας

Ποταμοὶ τὸν πάλαι χρόνον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου τόντου
 Ἐξω ἦλθον τοῦ Βοσπόρου, ἔξω καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου·
 Ἡ Μεσόγειος τοὺς εἶδεν ἐφορμῶντας· ἐφοβήθη,
 Καὶ τὸ ζεύγμα τῶν Γαδεύρων θραύσασα ἐκτὸς ἐχύθη.

*

Ὡς ὁ τοῦ Μεγάλου Πέτρου μέγας ἀνδρίας ἐκείνος

Ὁ Δούξ μένει Κωνσταντῖνος

Ἐφορος τῆς Πρωτεύουσας, στῆθος ἄτρομον προπύργιον

Καὶ τὸ ἀρρένωδες ἦθος τοῦ προπάτορος φυλάττων.

Ἐν ᾧ πῦρ μαχῶν ἐκείθεν ὡς ἀπὸ κρατῆρος ῥεῖ

Καὶ τὴν Ἄρκτον ὅλην καίει,

Ἐν τῷ μέσῳ φλογῶν τόσων φαίνεται μακρόθεν ὅλος

Ὡς χαλκὸς ἐντὸς καμίνου ἐρυθρὸς καὶ φωτοβόλος.

Τὸν Ναὸν πρὸς τοὺς ἀπίστους κλείει τῆς Ὁρθοδόξιας,

Καὶ τὸ μέγα τῆς Ῥωσσίας

Εἶφος φέρων εἰς τὰς δύο Ῥωμαλέας αὐτοῦ χεῖρας,

Ὡς μοχλὸν αὐτὸ ἐμβάλλει ἄθραυστον ἐπὶ τῆς θύρας.

*

Εἰς τὸν ἄσπιλον Ναὸν σὺ ἔφεραν τὴν δυτοδίαν

Καὶ εἰσῆγαγον τοὺς Τούρκους εἰς τὴν σὴν κληρονομίαν,

Τοῦ Μωάμεθ δὲ φοροῦντες τὸ σημεῖον εἰς τὸ τέμμα

ἔχυσαν, Θεέ, ὡς ὕδωρ τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα.

Τέσμα βάλλε εἰς τοῦ Ἀγγλοῦ τὴν ἀκάθεκτον πλαμμύραν,

Ἦτις εἰς τῆς ὑδρογείου ἐξαπλοῦται πᾶσαν μοῖραν!

Εἰς τοῦ Ἀγγλοῦ τὴν παλάμην
Σύντριψε τὴν ἐθνομάχον τρίαιναν ὥσεί καλάρμην ! . . .

Τὴν οὐράνιον ἀψίδα ἰδοῦ κλίνων καταβαίνει,
Καὶ ἡ γῆ κλονεῖται ὅλη τὸν Θεόν της δεχομένη,
Καὶ σαλεύονται τὰ ὄρη μέχρι βάθρων βαθυτάτων,
Καὶ ἀνοίγεται τὸ χάσμα τῶν ἀβύσσων καὶ ὑδάτων.
Ἐπὶ λαίλαπος μελαίνης μέλας ὁ Θεὸς τῶν φώτων
Ἐποχεῖται στείρων φλόγας κεραυνῶν χιλιοκρότων,

Καὶ τὰ πλοῖα τῆς Ἀγγλίας

Εἰς τὰς σκοπελώδεις ῥίπτει τοῦ Εὐξείνου παραλίας.

Ἄγγελος ταχὺς Κυρίου πρὸς τὴν Ἀρμενίαν Τρέχει,
Τὸν χλωρὸν Λιμὸν ἐφ' ἵππου παρακόλουθόν του ἔχει
Καὶ τὸ Κάρσιον, ὑψαύχεν φρούριον τῆς Μικρασίας,
Εἰς τὰς χεῖρας παρὰδίδει τῆς Θεοσεβοῦς 'Ρωσσίας.
Φέρει ὁ Μουραβιέφης εἰς τὴν Συμμαχίαν τρόμον
Καὶ μεσόγειον ἀνοίγει μέχρι Βυζαντίου δρόμον,

Καθιστῶν δορυαλώτους

Ἄγγλων, Τούρκων φρουρὰς δύο παμπληθεῖς καὶ πολυκρότους.

Καὶ τὴν Βαλτικὴν οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι παραιτοῦσιν,
Οὐδ' ὀπίσω τῶν τοσούτων πλοίων, ὅσα ὁδηγοῦσιν,
Ἀφ' οὗ ἔρρεσαν εἰς μάτην τὸν πυρώδη ὅλον Ἄδην,
Σύρρουσι τὴν Σεβερόργην, ῥυμουλκοῦσι τὴν Κρονστάδην.

Εἰς τὰ ἐκ γρανίτου λίθου φρούρια τῆς Μοσχοβίας
 Ἐκυψαν τὰ ἐκ σιδήρου τρίκροτα τῆς Συμμαχίας,
 Μετὰ τόσῃν γηθοσύνην
 Φέροντα ἐπὶ τῆς πρύμνης κρημένῃν τὴν Αἰσχύνην.

*

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Ταυρίδος ὁ πολὺς τῶν Ῥώσσων στόλος
 Τὴν καταστροφὴν ὑπέστη·
 Ἄλλ' ἐξαίφνης εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰπάνεως τῶν ὅλος,
 Ἄμα ἔφθασεν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη.
 Ἐκατόμπηχυς ὁ Δράκων ἐκολύμβη τῆς Ῥωσσίας
 Εἰς τὸ κύμα τοῦ Εὐξείνου,
 Καὶ ἀπὸ τὸν φέρυγγά του φλόγας ἔχυνε μυρίας
 Πρὸς τὴν τουρκισθεῖσαν Πόλιν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.
 Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν του ἀπορρίψας τὸ ἀρχαῖον
 Δέρμα του διεσχισμένον,
 Εἰς τὸ ἄστυ Νικολάου ἄλλο ἔλαβεν ὥρατον,
 Ἄλλο, χρώματα ποικίλα πρὸς τὸν ἥλιον ἐμφαῖνον.

*

Ὁ Χριστὸς, γονυκλιτοῦντος τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου,
 Εἰς τὰ καθαρὰ εἰσῆλθε νάματα τοῦ Ἰορδάνου·
 Τὸ στερέωμα ἠνοίχθη, καὶ εἰς τὸ χρυσίζον ρεῦμα
 Τοῦ Θεοῦ κατέβη τότε ὡς περιστερὰ τὸ πνεῦμα·
 Τρέξασαι δὲ ὀπισθέν του, ἐβαπτίσθησαν ἐπίσης
 Καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Ὅπαδός του, μετ' αἰῶνας δέκα εἰς τὸν Βορυσθένην
 Τὸν Θεόν, τὸν ἀπατῶντα τὴν βαρεῖαν οἰκουμένην,
 Ἐρρίψεν ἀπολακτίσας ἄνωθεν ὁ Βλαδιμίρος
 Καὶ προσέφερε τὴν Ἄρκτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος,
 Ἰορδάνης δὲ τῆς Ἄρκτου ἀπὸ ῥύπον λουομένης
 Ἐγένεν ὁ Βορυσθένης . . .

Βαπτιστὰ τοσούτου κόσμου, ποταμὲ ὀρθοδοξίας,
 Βορυσθένη, ἐξανάστα ! ἔξω, ἔξω τῆς Ῥωσσίας
 Δίωξε τοὺς χριστομάχους παῖδας Πάπα καὶ Καλβίνου !
 Εἰς τὴν μέλαιναν λεκάνην ἔμεσέ τους τοῦ Εὐξείνου,
 Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν βίβλον ἔθεσαν τοῦ Κορανίου
 Ἄνω τοῦ Εὐαγγελίου !

Ὅτε ὁ Θεὸς προτρέχων ὁδηγὸς τῶν Ἰουδαίων
 Ἄνεραίνετο ἐπάνω τῶν δρυμῶν καὶ τῶν ὀρέων
 Τὴν ἡμέραν στήλη νέφους καὶ τὴν νύκτα πυρὸς στήλη,
 Καὶ ὁ Ἐρυθραῖος πόντος ἤνοιγε ξηρὰ τὰ χεῖλη,
 Ἄλλ' ὁ Φαραὼ ἐπῆλθε τὴν πορείαν των ταράττων
 Μετὰ σιδηρῶν ἀρμάτων,

Τότε τὴν τερατουργὸν τοῦ ὁ Μωσῆς ἀπλώσας χεῖρα
 Ἦνωσε τὸ ὕδωρ αἰφνης, καὶ πολὺφλοισβος πλημμύρα
 Κατεκάλυψε τὰ στίφη τῶν φευγόντων Αἰγυπτίων . . .
 Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα σείων,

Εἰς τοὺς βόθρους καὶ τὰ ἔλη βύθισε τοῦ Βορυσθένου
 Τοὺς ἐχθροὺς ἐπερχομένους ! . . .

Ἴδου φεύγουσι τὸ κύμα ἐξογκούμενον οἱ Γάλλοι
 Καὶ οἱ τὸν Χριστὸν πωλοῦντες εἰς Μωάμεθ Φράγκοι ἄλλοι,
 Καὶ πνιγόμενοι ζητοῦσι τὰ θραυόμενά των πλοῖα.
 Κελαδεῖ ἁγίους ὕμνους ἡ νικῶσα Ἐκκλησία,
 Ὡς τὸ πάλαι ἡ Προφῆτις Μαριὰμ προεξεληλυῖσα
 Καὶ τὸ τύμπανον κροτοῦσα.

*

Ὁ τεράστιος ἐκίνει ἀετὸς τῆς Μοσχοβίας
 Δύο πόδας ὀνυχώδεις, ἓνα ἔνδον τῆς Κασπίας,
 Ἄλλον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου,
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του εἶχεν ὠρθωμένην πρὸς τὸν πόλον
 Σπείρων λάμψεις εἰς τὸν ἄνω καὶ τὸν κάτω κόσμον ὅλον,
 Λάμψεις ὀμματος πυρίνου.

Ἐν ᾧ ἵστατο προστάτης τοῦ Πανελληνίου γένους,
 Ἡ Βρετανικὴ ἀλώπηξ δαυλοὺς ῥίπτει ἀναμμένους
 Δύο εἰς αὐτοῦ τὰ σκέλη.

Ἄλλ' αὐτὸς τοὺς ἀντιρρίπτει, ἓνα ὕπου ἡ Ἑράτη,
 Ἄλλον εἰς τοῦ Βασεγκτῶνος τὰ ὁμοσπονδοῦντα Κράτη,
 Καὶ τὸ πῦρ ὀπίσω στέλλει ..

Τῆς ἰσχύος σου τὸ πέλος, Βρεττανία, πλησιάζει
 Τὸ θαλάσσιόν σου κράτος ἡ Ἀμερικὴ δαμάζει,

Καὶ κατ' ἄλλην παραλίαν
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσω, ὡς ποτὲ ὁ τῶν Ἑλλήνων,
 Τὴν γιγάντειόν του χεῖρα εἰς τὸν Γάγγην ἐπεκτείνων
 Πρὸς σὲ φράττει τὴν Ἰνδίαν.

Ἐν Νικολαιπόλει, 1 Δεκεμβρίου 1855.

Ἄλλὰ πρόδρομα εἰρήνης ἤδη φαίνονται σημεῖα.
 Τὴν Ἀγγλίαν ὑποβλέπει καὶ φοβεῖται ἡ Γαλλία.
 Καθὼς πόθον διψαλέον ἔχοντες θησαυρισμάτων
 Δύο λήσταρχοι συμφώνως πίπτουσιν εἰς γείτονά των,
 Καθ' ὁδὸν δὲ ἤδη ὄντες ἐκ πλεονεξίας μόνον
 Μελετῶσιν εἰς τοῦ ἄλλου τὸν μετὰ τὴν λείαν φόνον,
 Οὕτω καὶ οἱ κορυφαῖοι τῆς ἀπλήστου Συμμαχίας
 Πρὸς διαρπαγὴν τοῦ κόσμου ἔδραμον κατὰ Ῥωσσίας.
 Πλὴν τὸν ἀριθμὸν ὁ Γάλλος τῶν ἀτμήρων του αὐξάνει
 Καὶ τῆς Ἀφρικῆς τοὺς Τοῦρκους ἐπιβάτας προσλαμβάνει,
 Πρὸς ἀπέλασιν τοῦ Ἄγγλου ἔξω τῶν στενῶν Γαδεύρων.
 Τά νεώρια ὁ Ἄγγλος τοῦ Εὐξείνου πόντου φθείρων,
 Βίαν ἔχει τὴν Κρονστάδην εἰς θερμὴν ν' ἀλλάξῃ κόνιν,
 Καὶ τοῦ Γάλλου νὰ ἐμπρήσῃ τὴν Ῥοσφόρτην καὶ Τουλόνην . . .

Ἐννοήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν φιλόδοξον Γαλλίαν;
 Ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης θέλει μονοκρατορίαν,
 Καὶ τῶν Ῥώσσω ὅταν φθείρῃ τοὺς στρατοὺς, συγχρόνως φθείρει
 Τοὺς τῶν Γερμανῶν καὶ Ἀγγλῶν καὶ εἰς τὴν ζυγὴν σᾶς σύρει.

Ἐννοήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν ἀκόρεστον Ἀγγλίαν ;
 Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὅλων θέλει μονοκρατορίαν,
 Καὶ τὰ ναύσταθμα τῶν Ῥώσσιων ὅταν κατατρέχη, ὅλους
 Κατατρέχει τῆς Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς τοὺς στίλους.

Ἐν Νικολαουπόλει, 5 Δεκεμβρίου 1855.

Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων τοῦ στρατοῦ του πολλὰς μοίρας
 Ἀπολέσας εἰς Ταυρίδα οὐδὲν ἔδραξεν εἰς χεῖρας,
 Βλέπων ὅτι ἂν κυκλώσῃ πρὸς τὸ ἔαρ τὴν Κρονστάδην,
 Καὶ κροτήσῃ νέας μάχας κατ' αὐτῆς ἐκ τοῦ συστάδην,
 Νικητὴς μὲν, καταστρέφει τῆς Εὐρώπης ἓνα στόλον,
 Νικηθεὶς δὲ, ἀφανίζει τὸν λοιπὸν στρατόν του ὅλον,
 Πρὸς τὸν Καίσαρα τῆς Ἄρκτου, ὅστις δόρυ μακρὸν πάλλει,
 Περὶ παύσεως πολέμου λόγους μυστικούς προβάλλει.
 Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ εἰς τοὺς ὅρους ἀντιτείνει τῆς συνθήκης.
 τῆς Γαλλίας ὁ Μονάρχης, ἐν ἐλλείψει τότε νίκης,
 Ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰ ἔθνη συγκινεῖ τῆς Γερμανίας
 Προσλαμβάνων τὴν Αὐστροίαν συνεργὸν τῆς σκευωρίας . . .

Ὁ ἀκράτητος, Αὐστροία, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης πάσης

Βοναπαρτισμὸς ὑψοῦται

Ὡς πυρίνη βόμβα, ἥτις ἀναβαίνει τὰς ἐκτάσεις
 Καὶ εἰς τὴν ἀνθρωποκτόνον τόξευσίν της καμπυλοῦται·
 Σιδηρᾶς ἐθνῶν ἐγκλείει ἀλυσίδας, καὶ τὴν κόνιν
 Ἐπιφέρει πολλῶν θρόνων εἰς τὴν ἐκρηξίν του μόνην . . .

Πίπτων εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ λάμψεων καὶ κρότων,
 Ἰδὺ θραύεται καὶ φθάνει.

Τὸ διάδημα τοῦ νέου Αὐτοκράτορός σου πρῶτον,
 Ἐπειδὴ τὸ δόλιόν σου ἦπαρ ἐγκαταλιμπάνει
 Βρῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς σου γύπας ἢ ἀπρόσεκτος Ῥωσσία,
 Ἥτις σ' ἔσωζεν ὁπότε σ' ἔσφαζεν ἡ Οὐγγαρία . . .

Ἐν Νικολαεπόλει, 8 Δεκεμβρίου 1855.

Ἀπροσδόκητον καὶ μέγα ἔγκλημα τοῦ κόσμου ὅλου ! . .
 Τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔθνη ὅλα διὰ βίας, διὰ δόλου
 Ἐνώσεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἔνωσε κατὰ Ῥωσσίας,
 Τὴν εἰρήνην ἐπιβάλλων ὁ δυνάστης τῆς Γαλλίας
 Καὶ συμβουθόν του ἔχων τὴν Αὐστροίαν εἰς τὰ πάντα,
 Ἥτις καὶ φιλεῖ καὶ λύει τῶν ποδῶν του τὸν ἱμάντα.

Σουηδία καὶ Δανία μετ' ἐκείνου συμμαχοῦσιν·
 Οἱ λαοὶ τῆς Γερμανίας τὴν Ῥωσσίαν ἀπειλοῦσιν·
 Ὁ τῶν Πρώσων Ἄναξ μόνος τῆς Ῥωσσίας μένει φίλος,
 Καὶ εἰς κίνδυνον τὸν θέτει ὁ τῆς ἀρετῆς του ζῆλος . .

*

Ἄν τοιοῦτον μέγα δράμα εἰς τοιαύτην φθάσῃ λύσιν,
 Ὁ αἰὼν ἐπιφυλάττει τὴν δικαίαν αὐτὴν κρίσιν·

« Εἰς τῆς Ταυρικῆς ἡ Δύσις τὰς παράλους πεδιάδας
 « Ἐθύσε πεντακοσίας Ἀγγλῶν, Γάλλων χιλιάδας,

« Ῥώσσιων, Σάρδων, Πολωνῶν·

« Πλέον δὲ τῶν δεκαπέντε ἅμα ἑκατομμυρίων

« Ἔδεσε τοῦ Χριστοῦ λάτρας δι' ἀλύσιων αἰωνίων

« Ὑπὸ τὸν Ὀθωμανόν. »

Εἰς τὴν Κόλασιν μεγάλην

Ἐρυθρὰ μηλέα θάλλει·

Ἔχει κόκκινὰ τὰ μῆλα·

Ἔχει κόκκινὰ τὰ φύλλα·

Τὸν καρπὸν τῆς ἐὰν κόψῃς,

Αἷματος σ' ἐκπλήττει ὄψις·

Τὸν φλοιὸν τῆς ἀν' ἐγγίσσης,

Αἷματος ἐκρέει βρύσις·

Ἔνα κλάδον αὐτῆς δρέπεις;

Αἷμα πάλιν, αἷμα βλέπεις.

Παλμερστών καὶ Ναπολέον, ὑπὸ ταύτην τὴν εἰκόνα

Παριστᾷ ἡ Δάντειός μου Μοῦσα τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

*

Ἄν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἐζωσμένου τὴν ῥομφαίαν
Καὶ μετὰ κραυγῶν ζητοῦντος τῆς εἰρήνης τὴν ἐλαίαν

Ἡ Ῥωσσία τέλος κλίνει,

Ἄν, ὦ Ἕλληνες, ἐλπίδες καὶ ἀγῶνες ἡμῶν τόσοι

Μετὰ τόσον αἷμα ρεῦσαν σήμερον ματαιωθῶσι,

Ποία θλίψις καὶ ὀδύνη!

Ἄλλ' ἡμεῖς πυρῶδες βλέμμα στρέφοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα
Καὶ εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης ἐπιβάλλοντες τὴν χεῖρα,

Διαμείνωμεν καὶ τότε

Εἰς τὸ νεῦμα ἐνὸς ὅλοι Θεοῦ μόνου ἀηττήτου,
Ἐχθροὶ ἄσπονδοι τοῦ Τούρκου, σύμμαχοι τοῦ Μοσχοβίτου
Καὶ τοῦ γένους στρατιῶται !

*

Ὅτε διὰ σὲ ἡ πλάσις, Χριστὲ, πᾶσα ἡ γωνία,

Μετὰ βήματος ἀφόβου

Παρὰ τὸν σταυρόν σου ἦλθεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία·

Καὶ ἡ τοῦ Κλωπᾶ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου·

Καὶ ἡ μία προηγείτο, οἱ ξανθοὶ δὲ πλόκαμοί της

Μέχρις ἐπιπτον ποδῶν της ὡς χρυσοῦς της ἐπενδύτης

Οὕτως ἡ Ῥωσσία πρῶτον, οὕτως ἡ Ἑλλάς κατόπιν

Ἐδραμον πρὸς σωτηρίαν,

Κύριε, τοῦ μνήματός σου, προκαλοῦσαι τὴν Εὐρώπην.

Αἶσχος εἰς αὐτὴν, τρὶς αἶσχος, ἂν τὴν πέτραν τὴν ἁγίαν

Καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου πάλαι ἀποκυλισθεῖσαν

Εἰς ἀπίστων καταλείπηρ Μωαμεθανῶν τὴν λύσσαν !

ὦ Ἑλλάς καὶ ὦ Ῥωσσία ! τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐρχομένην

Λαλιὰν ἀκροαθῆτε,

Ἦτις καὶ τὴν ἄνω σείει καὶ τὴν κάτω οἰκουμένην·

« Δι' ἐμὲ μὴ, θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, θρηνῆτε !

«Κλαίετε διὰ τοὺς δόντας καὶ αὐτὰ τὰ λείψανά μου

«Εἰς τὴν βέβηλον παλάμην τοῦ Ὀθωμανοῦ Ἱμάμου!

«Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε κράξουσιν· *Boum! και ὅρη,*

«*Πέσατε! συντρίψατέ μας!*

«*Κατετάχθημεν ὡ φρίκη! τοῦ Μωάμεθ δυστυφεροὶ*

«*Ἐνεδάφημεν εἰς αἶμα' σκοτὴ Ἀδου, κρύψατέ μας!*

«Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε τοὺς μὲν ἀσεβεῖς πατίζω,

«Πᾶσαν δὲ τὴν ἐσπχρμένην ποίμνην μου ἐπισυνάξω.»

*

«Τέκνον τῆς καλῆς Ῥωσσίας, ἔκθαμβον τί στρέφεις ὄμμα;

—Βλέπω κύκλω λαμπρὰς στήλας, ἄνω ἐπιλάμπον, δῶμα,

«Κάτω τὰ ἐδάφη ὅλα

«Καὶ λευκὰ καὶ φωτοβόλα.

«Ἀδαμάντινον καὶ μέγαν ναὸν βλέπω εἰργασμένον

«Ἰπὸ θαυμαστοῦ τεχνίτου,

«Καὶ τὸν νάρθηκά του βλέπω ἀπὸ πλάκας ἐστρωμένον

«Καθαροῦ ἀλαβαστρίτου.

—Ῥῶσσε, βλέπεις τὴν Ῥωσσίαν ὑπὸ ἥλιον χειμῶνος

«Ἀλλ' ἀνύψωσον ἐν βλέμμα ὑπεράνω τῆς χιόνης,

«Βλέμμα μᾶλλον διανοίας,

«Καὶ ἰδὲ τὰς οὐρανίας

«Μονάς, ὅπου ἐκ φωστήρων ὁ Θεὸς κατέχει θρόνον

«Ἐστεμμένος τοὺς ἀστέρας.

«Εἰς αὐτὸν αἱ μυριάδες παριστῶνται τῶν αἰώνων

«Ὡς στιγμῇ μιᾶς ἡμέρας.

—Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέσον τοῦ αὐγάζοντος ἀπείρου

«Ναὸν ὄντως τοῦ Ὑψίστου κολοσσαῖον ἐκ σαπφείρου·

«ἔχει καλλονὰς ποικίλας,

«Καὶ μεγάλας ἐπτὰ Πύλας·

«Ἀπὸ σμάραγδον ἡ μία καὶ ἀπ' ἄνθρακα ἡ ἄλλη,

«Βήρυλλος ἐπὶ τῆς τρίτης,

«Καὶ ἀμέθυστος τὰς ἄλλας ἢ σαρδόнуξ περιβάλλει,

«Τόπαζος ἢ μαργαρίτης.

—Ὁ ναὸς αὐτὸς καλεῖται, ῥῶσσε, τῆς Ὁρθοδοξίας·

«Τὰς ἐπτὰ δὲ τοῦ Κυρίου παριστάνει Ἐκκλησίας,

«Τὴν μεγάλην τοῦ Ἁγίου

«Χρυσοστόμου καὶ Φωτίου,

«Τὰς τῶν Ἱεροσολύμων, Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας,

«Τῆς Ἀνατολῆς ἀνάσσης,

«Καὶ τὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥωσσίας,

«Ἀδελφὰς ἐπτὰ τὰς πάσας.

«Εἰς τὸ τέμενός του ἔχων τὸν Χριστὸν αὐτὸν λυχνίαν,

«Οὔτε τοῦ ἡλίου ἔχει, οὔτε τῆς σελήνης χρεῖαν.

«Νικηφόρα ἐκεῖ τόξα
 «Ἢ τῶν Ῥώσσω ἐχει δοξα,
 «Καὶ χρυσόγραφον ἀστράπτει ἐπὶ στύλου σαπφειρίνου
 «Τ' ὄνομα τοῦ Νικολάου,
 «Καὶ τὰ τρία Κορνιλώφου, Ναχιμώφου, Ἰστομίνου,
 «Ἐντὸς φέγγους ἀενάου.»

Ῥῶσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! εἰς τὸν ἄπειρον αἰθέρα
 Ἕνα ἔχομεν προστάτην καὶ κοινὸν ἡμῶν πατέρα,
 Εἰς τὴν γῆν δὲ κάτω μίαν
 Φυλὴν Τούρκων πολεμίαν.
 Ῥῶσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐλπίδα
 Πρὸς αὐτὸν ὑψοῦντες μόνον,
 Συγκρατῶμεν ὑψωμένας, ἐνωμένας τὴν ἀσπίδα
 Καὶ τὴν σπάθην τῶν προγόνων!

Ὁ Δημιουργὸς κρημνίζων τῶν Ὀθωμανῶν τὸ Κράτος,
 Ἐκ τῆς τέφρας ἀνεγείρει βαθμηδὸν καὶ ἀοράτως
 Τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐρεΐαν
 Πρώτην Ἀυτοκρατορίαν,
 Καθὼς ῥίπτων εἰς τὸ χάος φοβερόν τινα κομήτην,
 Κατ' ὀλίγον καὶ ἀκρότως
 Πλαστουργεῖ καὶ φέρει ἔξω προσφιλῇ τῆς γῆς πλανήτην
 Εἰς τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους.

Ἦλθεν ὁ Μουραβιέφης, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν,
 Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐκπληρῶν τὴν προφητείαν.

Εἰς τὸν μέγιστον Εὐφράτην
 Τῆς φιάλης τὴν ἐσχάτην
 Καὶ πυρίπνοον ρανίδα ἔκτος Ἄγγελος ἐκχύνει,
 Καὶ τὸν ποταμὸν ξηραίνων
 Τὴν ὁδὸν τῶν ὀρθοδόξων Μοναρχῶν ἰδοὺ πλατύνει
 Ἐκ τῆς Ἑὼ ἐρχομένων.

Ἐν Ὀδησσῷ, 18 Δεκεμβρίου 1855.

Ἡ Θεὰ τοῦ Γουττεμβέργου, ἥτις ἅμα τι προσφέρει
 Μύριαι ἡχῶ καθ' ὅλα τὸ προσφέρουσι τὰ μέρη,
 Ἀναγγέλλει τὴν εἰρήνην....
 Ὁ Ὀρλώφης πρὸς τὰ τείχη φέρεται τῶν Παρισίων,
 Ἐγὼ δὲ τὴν βίβλον ταύτην τοῦ φρικτοῦ πολέμου κλείων
 Σώζω τὴν γοργὴν μου μῆνιν,
 Μέχρις ὅτου οἱ χειμῶνες εἰς τὸν Καύκασον βοᾶσι
 Καὶ τὰ κύματα ὀργῖλα εἰς τὸν Εὐξείνιον βροντῶσι.
 Καὶ τῶν κεραυνῶν οἱ κύττοι
 Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη ἀντακούονται τὸ θέρος,
 Μέχρις ὅτου τὴν ψυχὴν μου ζωπυρεῖ Ἑλλάδος ἔρως,
 Συγκινεῖ πατρίδος λύπη....

Ὅτε πόλεμον κηρύττων κατὰ τῆς Ἡμισελήνου
 Καὶ τὸ Ἀέθρον βχστάζων τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου

Λάμψεις ἀπὸ τὰς πτυχάς του μέχρις Ἱεροσολύμων
ἔχυνεν ὁ Μάρτυρ Καῖσαρ ἐκ τῶν ἀρκτικῶν ἐρήμων,
Παλαιὸς ἐγὼ τοξότης τῆς σεπτῆς Ἐλευθερίας,
Ἐχαιρέτησα τὸν μέγαν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφερεν ἡ Δύσις τότε τὴν ἐπάρατόν της σπεῖραν
Καὶ δημῖα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐνέδυε πορφύραν,
Κάλαμνον δὲ δίδουσά την ἀντὶ σκήπτρου ἀνεφώνει·
«Τῆς Ἀνατολῆς ἀπάσης, χαῖρε, Ἄνασσα σὺ μόνη!
«Πλὴν μὴ βράδυνε, καὶ ἄρον τὸν σταυρόν σου εἰς τὸν ὄμον,
«Καὶ πρὸς τὸ Κρανίον βαῖνε τῆς ὁδύνης σου τὸν δρόμον.»

Ἐδραμα πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Ἑλλάδα μου ἀφίνων
Ἐπὶ ξύλου γευομένην τὸν ἐσφυρισμένον οἶνον.
Ἄλλ' ἀπὸ τὸν στρατιώτην τοῦ κακούργου Πραιτωρίου,
Ὅστις νύττων τὴν πλευράν της ἐνυττε τὴν τοῦ Κυρίου,
Τὸ σκληρὸν ἀρπάσας δύρου ἔτρασα τοὺς τρεῖς φονεῖς των,
Καὶ θερμὸν φυλάττω μῖσος κατ' αὐτῶν τῶν Ἀντιχρίστων.

*

Ἐξεγείρου, ἐξεγείρου, Ἱερουαλήμ ἡ νέα,
Σεβαστούπολις ἁγία, κόρη τοῦ Χριστοῦ ὡραία!
Ἀποτίναξε τὸν χοῦν σου, ἄφες τῆς Θανῆς τὴν ζάλην
Καὶ εἰς τὴν χρυσήλιόν σου παρλίαν κάθου πάλιν!
Ὁ Θεὸς ἐπαναφέρει τὴν λαμπρότητά σου πλήρη
Καὶ ὑπὲρ ποτε πλουσίαν καὶ στυγνὴν σὲ ἀνεγείρει.

Διὰ λίθου πολυτίμου εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀνακτίζονται τὰ τείχη πύργων σου καὶ προμαχόνων,
Καὶ δι' ἄνθρακος πυρίνου καὶ μωσαϊκοῦ παγχρύσου,
Ἡ Σιών, ψηφολογοῦνται οἱ πανάχραντοι ναοί σου,
Αἱ δὲ ῥυμαί σου λαλοῦσιν· «Ὁ Θεὸς εὐλογημένος,
«Οὗ εἰς γενεὰς ἀπάσας καὶ εἰς πᾶσαν γῆν τὸ σθένος!»

Οἱ μολύναντες τὴν γῆν σου ἀναβαίνουσι τὰ πλοῖα,
Καὶ γελαῖ ἡ τοῦ Εὐξείνου χθὲς θρηνοῦσα παραλία.
Ἔρχονται λαοὶ μακρόθεν πρὸς σέ, Σκήνωμα Κυρίου,
ἔχοντες εἰς χεῖρας δῶρα ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ.
Πόλις τοῦ Ἰσαποστόλου, τοῦ Μονάρχου Βλαδιμίρου,
Εἰς τὸν ἦχον τῶν ψαλμῶν μου! ἐξεγείρου, ἐξεγείρου!

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ.

(1) Καὶ παρὰ τῶν Γάλλων ἐγὼ ἤλπισον μᾶλλον τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸν πρῶτον τῶν δώ-
δεκα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀποστόλων, τὸν καλὸν καὶ γαθὸν
Παναγιώτην Ἀναγνωστόπουλον, ἐδείκνυον, τῷ 1852 ἔτει, τὴν
δυσπιστίαν μου εἰς τὴν μετὰ πεποιθήσεως παρ' αὐτοῦ προσδο-
κωμένην καταστοφὴν τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους κατὰ τὸν ἐρ-
χόμενον ἐνιαυτὸν, ὅντα τὸν τετρακοσιοστὸν ἀπὸ ἀλώσεως Κων-
σταντινουπόλεως.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπαγγέλλων μοι τὸν χρησμὸν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ

Βύζαντος Ἀὐλῆ, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντίνου,

Ῥώμη, Βαβυλῶν καὶ Σιῶν ἄλλη γέα,

Τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ σὺ συνάρξεις κράτος,

Μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑστερούσης εἰκάδος...

Ἀλλὰ σε πυρίστατον καὶ ξανθὸν γένος

Πᾶσαν τεφρώσει καὶ τὸ σὸν λύσει κράτος...

προστιθέμενος δὲ καὶ τὸν ἄλλον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου,
τὸν ὑπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἐρμηνευθέντα, τὸ δὲ ξαν-
θὸν γένος ὄλον Ἰσμαὴλ τρὸς πῶσει καὶ τὴν Ἐπτάλοφον μετὰ
τῶν προνομίων ἀρακτῆσει, ἀνέκραζεν ἔνθους· «Περίμενε μῆ-
νας ἔτι ὀλίγους· ἰδοὺ, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἀγαθαγγέ-

«λου, ὁ Ἀγαρηνὸς εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα φθάνει, καὶ τοῦ «ἔαρος ἀρχομένου ἡ σκηνὴ αὐτοῦ πίπτει.»

Τοὺς λόγους τούτους ἐπρόφερον τὰ χεῖλη οὐχὶ μόνον τοῦ Ἀναγνωστοπούλου, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ἑλλήνων· ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις τοῦ Πανελληνίου, ὅτε ὁ Μενσικώφειος σεισμὸς ἐσάλευσεν ἐξαίφνης τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πεπρωμένου ἔτους!

Τὴν πάνδημον αὐτὴν ἐκπληξιν, καὶ οὐδὲν ἕτερον, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ποιητικῶν Ἀπομνημονευμάτων ἐκφράζει λέγων·

Οἱ χρησιμοὶ λοιπὸν τελοῦνται· τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος...

Ὡς εἰς τόπον κατάλληλον, παρενείρω ἐνταῦθα καὶ τινα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας χρεωστούμενην ἐξήγησιν.

Ὅσα μέχρι τῆς σήμερον συνέγραψα μαρτυροῦσιν οὐ μόνον τὸ πρὸς τὴν πατριὸν λατρείαν ἀναλλοίωτον ἐμοῦ σέβας, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὰ ξένα θρησκευματα πλήρη ἐμοῦ ἀνοχὴν. Πλὴν ἐν τῷ νέῳ αὐτῷ πονήματι, προκαλούμενος εἰς τὴν πάλιν παρὰ τε τοῦ ὑπάτου Ἀρχιερέως Ῥώμης, καταδικάζοντος ἡμᾶς ὡς σχισματικούς εἰς τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως, καὶ παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων, παραδίδοντος ἡμᾶς ὡς ποίμνην ψωριῶσαν εἰς τὴν σφαγὴν τῶν Γάλλων, προσβάλλω καὶ αὐτοὺς καὶ τὸν θρησκομανῆ *Δουτικισμόν* ἐν γένει, ὅστις ἔτεκε δύο θυγατέρας δυσειδεῖς, ζώσας ἔτι ἐν Ῥώμῃ, τὴν Τυραννίαν καὶ τὴν Ἀμάθειαν.

(2) Ὅτε ἡ ἐν ἔτει 328 ὑπὸ Κωνσταντίνου θεμελιωθεῖσα Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ συνεχῇ ἔξ ἑκατονταετηρίδων ἀγωνίαν, συνεξέπνευσε μετὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ Μονάρχου αὐτῆς καὶ τούτου Κωνσταντίνου, Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος, ἀδελφὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου καὶ Δεσπότης τῆς Ἀχαΐας, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν· ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σοφία ἐνυμφεύθη τὸν *Αὐθέντην* τῆς Ῥωσσίας, Ἰωάννην τὸν Γ',

ὅστις παρεδέχθη σύμβολον τοῦ Ῥωσικοῦ Κράτους, τὸν ὡς προῖκα προσενεχθέντα Βυζαντινὸν δικέφαλον αἰτόν.

(3) Ἀναγκαίαν νομίζω τὴν συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους λαοὺς ἀδικιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, αἵτινες ἀπὸ πολλοῦ μὲν χρόνου προκαλοῦσαι τὴν Ῥωσσίαν εἰς γενναίαν τινὰ πράξιν ὑπὲρ ἐκείνων, κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν κορυφωθεῖσαι διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἔτι τῶν Ἀγίων Τόπων, ἐπέφερον τελευταῖον τὴν τοιαύτην ῥῆξιν.

Ἄδικοι λογίζονται, ἢ καὶ ἀμαθεῖς ἐξελέγχονται, οἱ μὴ ὁμο-
λογοῦντες ὅτι ἐκ τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων αἱ διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν μόναι ἄξιαι τῆς ἐπι-
κλήσεως Ἑθνικαὶ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν διατελοῦσιν ἡ Ἑλλη-
νικὴ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ
τοῦ Γρηγοριανοῦ δόγματος Ἀρμενικὴ. Περὶ δ' ἐκείνων, ὅσαι
ὠνομάσθησαν Ἡνωμέναι ἀφ' οὗ χρόνου ἀνεγνώρισαν τὴν ἀρ-
χηγίαν τῆς Ῥώμης, οὐδεὶς ἀγνοεῖ πόσον ὑπάρχει πρόσφατος
ἡ ἀπὸ τῆς γενεθλίου ποίμνης ἀποσκίρτησις των. Πρὸ ἑκατὸν
εἴκοσι μόλις ἐνιαυτῶν, διὰ τινὰ ἰδιαιτέραν διένεξιν τοῦ ἐν Βε-
ροῖα τῆς Συρίας Ἐπισκόπου τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Πατριάρ-
χην, συνέστη, ἀντιλήψει καὶ συνεργείᾳ τῶν ἐκεῖ παρεπιδη-
μούντων Ἰησουϊτῶν, ἡ τῶν Ἡνωμένων Ἐκκλησία, ἥτις μέ-
χρις ὥρας ἐντὸς τῆς Ἐπαρχίας ἐκείνης σχεδὸν περιορίζεται.
ἔτι νεωτέρα ταύτης ἀναφαίνεται ἡ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων
Ἐκκλησία, διότι τριακονταετία μόνη παρῆλθεν ἀφ' ὅτου οἱ ἀλ-
λοδοξήσαντες οὗτοι ἔπαυσαν συγκοινωνοῦντες πολιτικῶς μετὰ
τῶν πρῶην ὁμοθρήσκων καὶ εἰς τὴν ἱερατικὴν δικαιοδοσίαν
τούτων ὑπαγόμενοι.

Ἀναμφιβόλως οὐδεὶς λόγος εἰς τὰς κοινότητας αὐτάς ἀπα-
γορεύει τὴν ἐλευθέραν τέλεσιν τῆς λατρείας, ἣν ἡσπάσθησαν,
οὐδὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς αὐτῶν ἱεραρχίας. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ
ἄδικον κρίνεται καὶ πρὸς τ' ἀληθῆ συμφέροντα τῆς Ὀθωμανι-

κῆς Κυβερνήσεως ἀπάδει, αἱ νεόφυτοι αὐταὶ καὶ κατὰ τινὰς τῆς Τουρκίας χώρας σποράδες Ἐκκλησίαι· οὐχὶ μόνον κατετάχθησαν ἰσόβαθοι πρὸς τὴν πρωτογενῆ Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις παρ' ὀλίγον περιέχει τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ χάριν ἀπολαύουσι προνομιῶν πολλῶν, ὅσων αὐτὴ παρὰ τὸ δίκαιον ἀπχξιοῦται.

Ἰδωμεν ἤδη ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, καὶ πειθηνίως δεχομένη τὸν ἐξ ἐπικρατοῦς εἰς ἀνεκτὴν Ἐκκλησίαν τοιοῦτον καταβιβασμὸν, καὶ μετὰ λύπης ἐνδομύχου παρασιωπῶσα τὰ ποικίλα τεχνάσματα, ὅσα οἱ ἀπόστολοι τοῦ προσηλυτισμοῦ, Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι, μετέρχονται ὁσημέραι πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σχίσματος καὶ διάδοσιν τοῦ ζιζανίου, ἀφώπλισε διὰ τσαύτης μετριοπαθείας τοὺς διώκτας αὐτῆς καὶ διετήρησεν ὅσα δίκαια ἡ μὲν Πύλη διὰ θεσπίσματος ἀπένειμεν αὐτῇ ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κατακτῆσεως, ἡ δὲ Ῥωσσία διὰ συνθηκῶν ἐπεσφράγισεν εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

Ἐπέλειπέ με ὁ χρόνος εἰ ἐπεχείρουν τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν παντοίων σκευωριῶν, αἵτινες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τινων ἐνιαυτῶν ἀπαύστως ἐνεργοῦνται, πρόδηλον σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἐξουθένισιν Ἐκκλησίας πρεσβευομένης ὑπὸ τῶν Ῥώσσιων καὶ τὴν βαθμηδὸν κατάργησιν τῶν τιμαλφεστέρων προνομιῶν αὐτῆς· ἀρκοῦμαι δὲ ἀναφέρων μίαν πρᾶξιν μόνην, ἥτις καὶ μεγίστην ἐπέφερε προσβολὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Κλήρον καὶ πλείστην ἐπέχυσε καταφρόνησιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ἅπαντας.

Οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι, οἱ ἀπὸ τῆς διαιρέσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνιστῶντες τὴν ἀνωτάτην ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολικῆς, ὡς ὑπάρχει γνωστὸν, ἐκλέγονται διὰ πλειονοψηφίας Συνόδων ἰδίων καὶ ἰσοβίως ἐπικυροῦνται διὰ διπλώματος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ τῆς νέας Ῥώμης Οἰκουμενικὸς Πρωτοεπίσκοπος, δικαιοδοσίαν ἔχων πολὺ ἐκτενεστέραν ἢ ὁ Ἀντιοχείας, ὁ Ἀλε-

ξανδρείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων, ἐν ἡμερουσίᾳ δὲ ὧν συναφεία μετὰ τῆς Πύλης καὶ διηνεκῶς εἰς τὰς ῥαδιουργίας ἐκτεθειμένος τῶν Πρέσβων τῆς Δύσεως, σπανίως διατηρεῖ ἐπὶ τινα ἔτη τὴν Πατριαρχίαν. Οἱ συχνοὶ αὐτοὶ ἐκθρονισμοὶ, καὶ τοι φέροντες χαρκατῆρα καταχρήσεως καὶ παραβιάσεως τῶν κανόνων, κατήντησαν ἀναπόδραστον σχεδὸν κακὸν, ἄλλως δ' εὐάρεστον εἰς τὴν Ὁθωμανικὴν Κυβέρνησιν, θεωροῦσιν τοῦτο ἀνεξάντλητον πηγὴν προσόδων τοῦ Δημοσίου καὶ δωρημάτων πρὸς τοὺς κατὰ καιρὸν Ὑπουργούς. Ἀλλ' οἱ συνήθεις ἐκκλησιαστικοὶ τύποι ἐφυλάττοντο κατ' ἀκρίβειαν πάντοτε εἰς τὰς τοιαύτας ἀντικαταστάσεις· ἡ δὲ Πύλη πλαγίως μόνον ὑπεδείκνυε τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐγκρινόμενον διάδοχον, ὥστε οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ τῶν μᾶλλον θρησκομανῶν Σουλτάνων, ἐφάνη Ὁθωμανὸς ὑπάλληλος ἐν Πατριαρχεῖᾳ προεδρεύσας Συνόδου ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν Χριστιανῶν, συνελθόντων πρὸς ἐκλογὴν τοῦ πνευματικοῦ Ἐθνάρχου. Γοιούτον σκάνδαλον ὤφθη κατὰ πρῶτον, τῷ 1848 ἔτει, ὅτε Τοῦρκος Ἐπίτροπος κατ' ἐπίσημον διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου συγκαθήσας μετὰ τῶν Ἀρχιερέων, διεύθυνε τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου, καὶ τοιουτοτρόπως, ἐπ' ἐξευτελισμῷ καὶ βλάβῃ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐκενοτόμησε πρᾶξιν, οἷα πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἐν τῇ Τουρκίᾳ χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπετολμήθη ποτέ.

Παρατρέχω μυρία ἄλλας οὐχ' ἥττον σοβαρᾶς κακοβουλίας ἢ κακουργίας τῆς Πύλης, οἷον τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀφαίρεσιν τῶν κανονικῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱερατείου πρὸς μίσθωσιν τούτου δουλικήν, τὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς Συνόδους τούτων καθ' ἐκάστην γινομένης ἀπειλᾶς, τὰς τῆς συνειδήσεώς των ἀδιακόπως ἀπαιτουμένας θυσίας, τὴν βεβαίαν ἔξωσίν των ὁσάκις ἂν ἀπαρέσκωσιν ἢ καθίστῶνται ὑποπτοι πρὸς τινι τῶν Πρέσβων, ἅπαν, ἐν βραχυλογίᾳ, τὸ σύστημα τῶν προπηλακισμῶν καὶ τῶν καταπιέσεων, δι' ὧν οἱ

τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀπείρου Ἀβδοῦλ-Μεζίτου Ὑπουργοὶ πολέμου-
σιν ἐπιμόνως τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὴν εὐσχημον πρόφασιν ὅτι
ἀπέβλεπεν εἰς μεταρρύθμισεις ἐπωφελεῖς καὶ εἰς περιορίσιν
πολλῶν καταχρήσεων ἐκάλυπτεν αἰετοτε τὴν ἄοκνον αὐτῆς
σπουδὴν πρὸς οὐδένωσιν πάσης ἐπιρροῆς καὶ ὑπολήψεως τοῦ
Ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀρνούμενη ἔτι καὶ τὴν ἄμεσον ἐπέμβασίν
της εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν
συνεχῆ παραβίασιν τῶν θεσμῶν ταύτης, ἀδικήματα μένοντα,
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαρατήρητα ἐντὸς ἔτι τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως ἔνθα οἱ μὲν Ἕλληνες, ὡς συστελλόμενοι, οὐδέποτε προ-
σεκλαίοντο ἀναφανδόν, οἱ δὲ παραστᾶται τῶν Εὐρωπαϊκῶν
Αὐλῶν τότε μόνον ἐπεδείκνυον μέριμνάν τινα περὶ τῶν τοιού-
των, ὅτε ἡ Ῥωσικὴ Πρεσβεία κατεπειγομένη ἀπεύθυνε πρὸς
τὴν Πύλιν παραινέσεις σχεδὸν πάντοτε μυστικὰς καὶ φιλό-
φρονας, ἀλλὰ σπανίως εὐπροσδέκτους.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Κυβέρνησις ὡσαύτως ἀπέκρυπτε τὰς ἐν
ταῖς Ἐπαρχίαις ἀπάσαις οὐχὶ ἀπλᾶς μηχανουργίας, ἀλλ' ἐγ-
κληματικὰς πράξεις αὐτῆς, ἥτοι τὰς ἐπίτηδες σπειρομένας δι-
χονοίας εἰς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων πνευματικὰς
σχέσεις, τὰ παρεμβαλλόμενα παντὸς εἴδους κωλύματα εἰς τὴν
πρόοδον τῶν Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας καὶ Βοσνίας, τὰ εἰς τὴν
θρησκευτικὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν
ἱερατείων των ἀλλεπάλληλα προσκόμματα, τὴν ἀπαγόρευσιν
τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν ἐν ταῖς Ἀκολουθίαις, τὴν ἄπειρξιν ἢ τὴν
κολόβωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ
Σλαβικοῦ Κλήρου πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἐκ τῆς Ῥωσσίας μόνης
εἰσαγομένων ὡς μὴ εὕρισκομένων ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα μὲν τὴν
ἀποδοκιμασίαν ἀνοικοδομήσεως λιθοκτίστου Ἐκκλησίας ἀντὶ
τῆς καταπιπτούσης ξυλίνης, ἐκεῖ δὲ τὴν παραχώρησιν μονα-
δικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Καθολικοὺς προτιμηθέντας τῶν Ὀρ-

θοδόξων, τὰς ἐν Βεροίᾳ ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἀνοσιουργηθείσας σφαγὰς, τὰς κατ' Ἀλβανίαν, Βουλγαρίαν, Βοσνίαν, Ἑρζεγοβίνην καὶ Μαυροβούνιον κατηναγκασμένας εἰς τὸν Ἰσλαμισμὸν ἐξώμοσίας καὶ μυρία τοιαῦτα ἕτερα καταδεικνύοντα ἐκ πολλοῦ χρόνου τὴν σταθερὰν σύμπραξιν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας πρὸς αὐξήσιν τῶν ἁλλοδόξων καὶ πρὸς ἐλάττωσιν τῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος Χριστιανῶν, θεωρουμένων ὡς ὁπαδῶν τῆς Ῥωσσίας.

Ἄπασαι ὁμῶς αἱ κακώσεις αὗται καὶ ἡ ἀμετάθετος γνώμη, καθ' ἣν οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ῥεσίδου λειτουργοὶ τῆς Πύλης ἐξηκολούθουν πολιτευόμενοι, ἐφωράθησαν ἐπὶ τέλους ὅτε ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐπιλαμβανομένη τῆς διαθέσεως τῶν ἐν ἰσχύϊ Ὀθωμανῶν, προήγαγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰς περὶ κατοχῆς τῶν Ἱερῶν Τόπων ἀντιποιήσεις αὐτῆς καὶ κατέστησεν ἀπαραίτητον τὴν τοῦ Μενσικώφου ἀποστολὴν τῶν δὲ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ἀτελεσφορήτων ἐνστάσεων ἐκείνου, ὡς πασιγνώστων, κρίνω περιττὴν τὴν ἐξιστόρησιν.

(4) Κατὰ τὸν Ῥασίδην, χρονογράφον Τοῦρκον.

(5) Ὁ Παναγιώτης Νικούσιος ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας, τῷ 1673 ἔτει.

(6) Ὁ Πατριάρχης, φέρων ἐπὶ χεῖρας τὸ κεχορηγημένον εἰς τὸν Νικούσιον αὐτοκρατορικὸν διάταγμα καὶ ὑπὸ πλήθους ἀναριθμήτου Χριστιανῶν συμπροπεμπόμενος, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ *Διβάνιον* ἐν Ἀδριανουπόλει, τὸ ὑπέρτατον δὲ τοῦτο Συμβούλιον ἀδιστακτῶς ἐδικαίωσε τοὺς Ἕλληνας. Δυνάμει τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου ἐξεδόθη εὐθὺς δίπλωμα ἐπικυροῦν τοῖς Ἕλλησι τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ ναῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ἐτησίᾳ εἰσφορᾷ χιλίων γροσίων διδομένων πρὸς συντήρησιν τοῦ τεμένους τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτου. Οὕτως αἱ ἱερὰ κλεῖδες τῶν ἐν Παλαιστίνῃ δύο Προσκυνητηρίων ἀφηρέθησαν ἀπὸ τῶν Φραγκισκάνων, οἵτινες ματαίως προσέφερον τῷ

μεγάλῳ Βιζήρῃ δεκακισχίλια σκουδα πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων νέου ψηφίσματος.

(7) Ὅρα τὴν ὑπὸ Τουρνεφόρτου *Περιήγησιν κατὰ τὴν Ἀνατολήν*, καὶ τὴν ὑπὸ Ἀμμήρου *Ἱστορίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους*.

(8) Εἰς τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα ἀρμόζουσι μάλιστα τὰ δύο ἐξελληνισθέντα ὀνόματα, Ἀρποκράτης (ἄρπαξ κράτους) καὶ Σιγαλίων (ἔφορος σιγῆς), ψευδοῦς τινος θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος, λατρευομένου παρ' Αἰγυπτίοις μὲν ὑπὸ τὸ πρῶτον, παρ' Ἕλλησι δὲ ὑπὸ τὸ δεύτερον. Αἱ διάφοροι αὗται κλήσεις, ζητῶ τὴν γνώμην τῶν αὐστηρῶν ἐτυμολόγων, σημαίνουσιν ἄρά γε ἀλληγορικῶς ὅτι ὁ ἄρπαξ τοῦ κράτους καταναγκάζει τὸν ὑποδουλωθέντα λαὸν εἰς σιγὴν;

(9) Ἡ Ἀγία Ἑλένη ἐγεννήθη ἐκ γονέων Ἑλλήνων ἐν Δραπάνῳ, κόμῃ τῆς Βιθυνίας, τῷ 247 ἔτει· ὡς μήτηρ δὲ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Αὐτοκράτειρα προσαγορευομένη, ἐδύνατο τὰ μέγιστα παρὰ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ὅτε κατέλιπε τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων καὶ ἠσπάσθη τὴν Χριστιανισμὸν, ὅστις ἔκτοτε δι' αὐτῆς ἐκραταιώθη. Μετὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον, καὶ τοι οὔσα ὑπερῆλιξ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀγίαν γῆν, καὶ ἀνήγειρε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐπὶ τοῦ Γολγοθαῖ, ἔνθα ὁ ἔνθερμος καὶ ἀκάματος αὐτῆς ζῆλος ἀνεῦρε τῷ 326, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος. Μετὰ δύο ἔτη, ἐν Νικομηδείᾳ μετέλλαξε τὸν βίον, κατετάχθη δὲ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Συνόδων εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀγίων.

(10) Ἀμαύρωσις διανοητικὴ ἀληθῶς ἐπαπειλεῖ τοὺς δῆθεν ἐξευγενισθέντας εἰκοσιν ἢ τριάκοντα μεγάλους τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, οἵτινες οὐδ' εἰς Μωάμεθ, οὐδ' εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν, ἀμαθεῖς δὲ Βολταιρισταὶ κατέστησαν ἐμπαίζοντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ πάντα τὰ παραμυθητικὰ δόγματα τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος Ἰδοῦ

ἡ νέα σχολή τοῦ 'Ρεσίδου, Φοάδου καὶ Ἀλῆ! Ἰδοὺ οἱ πεφωτισμένοι Ὁθωμανοὶ τοῦ 'Ρεδκλίφου Κάνιγκος! Λέγεται ὅτι ὁ ἐμβριθὴς αὐτὸς Πρέσβυς ἔγραψε πρὸς τὸν Λόρδιν Παλμερστοῦνα ἐπίσημον περὶ τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων ἔκθεσιν, ἐνῇ εὐαγγελίζεται τὴν ἐλπίδα ὅτι τῆς Τουρκίας οἱ Μεγιστᾶνες καὶ ὁ Σουλτάνος αὐτῶν, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, παρὰδεχθήσονται τὸ θρήσκευμα τῶν Διαμαρτυρομένων· ἀπατᾶται ὁ διπλωμάτης· αὐτοὶ οὐδὲ Μωαμεθανοὶ πλέον εἰσὶν, οὐδὲ Χριστιανοὶ ἔσονται πώποτε.

Ἀλλ' ὁ αὐτὸς πολιτικὸς ἀνὴρ θαυμασίως ἐπέτυχεν εἰς τὴν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Τουρκικοῦ Βασιλείου ἱατρικὴν του διαγνώσιν, ἀναγγείλας πανδήμως τῷ 1852 ἔτει ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν προσεγγίζουσαν τελευτὴν τούτου. Ἐκ τῆς προμηνύσεως αὐτῆς ἴσως ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὀρμώμενος, προέτεινε τῇ Ἀγγλίᾳ λόγους μυστικοὺς περὶ τῆς τύχης τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν. Ὅτε ὁμῶς ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εἶδε διανεμομένην οὐχὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Βρεττανίας τὴν πολλὴν περιουσίαν τοῦ νοσοῦντος, ὃν διεκωδώνισεν ὡς ψυχοῤῥαγοῦντα, ἐξανέστη καὶ γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ἐκήρυξε βιώσιμον τὸ Τουρκικὸν Βασίλειον. Ὡς φαίνεται, οἱ Ἀγγλοὶ ἐν μόνῃ τῇ τιμῇ τῶν ἐμπορευμάτων μένουσιν ἀμετάβλητοι, ἐν δὲ τῇ διπλωματίᾳ μεταλλάττουσι καὶ αὐτοὶ γλῶσσαν.

Ἐρευνήσωμεν σπουδαιότερον τὰ τῆς Τουρκίας. Οὐχὶ φωνὴ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ τῆς Εἰμαρμένης, ἀνήγγειλε τὴν θανατικὴν αὐτῆς κατὰδίκην.

Καὶ ἀληθῶς οἱ ἐσωτερικοὶ ἐλατῆρες τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς παρελύθησαν· αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις αὐτῆς ἐξέλιπον.

Οἱ Τοῦρκοι οὐδὲν εἰσὶν ἔθνος, ἀλλὰ συρφετὸς στρατοῦ πάλαι μὲν ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Κορανίου ἐμψυχούμενος καὶ ὑπὸ Σουλτάνων φιλοπολέμων ἐπαυξόμενος, νῦν δὲ χαυνωθείς ἐκ τῆς ἀργίας καὶ δι' ἑλλειψιν λαφυραγωγίων ἐλαττωθεὶς.

Κεχωρισμένοι διὰ μῖσος ἀδιάλλακτον ἀπὸ τῶν Ὀθωμανῶν τῆς Ἀλβανίας, ζῶντες σποράδην κατὰ τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, οἱ Ἀσιατικοὶ Τοῦρκοι ἀπαρτίζουσι μόλις ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας στρατιωτῶν, συμβιούντων μεθ' ἑνὸς ἑκατομμυρίου γυναικῶν, παίδων καὶ γερόντων.

Σκηνοῦντες, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οὔτε οἰκογένειαν τακτικὴν, οὔτε κοινωνικὴν τινα σύστασιν ἔχουσιν· ἡ πατρίς τῶν ὑπάρχει καὶ αὐτὴ πρόσκαιρος, ἡ δὲ ἀτελής διάλεκτός τῶν ἐπαρκεῖ μόλις εἰς ἔκφρασιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν.

Τὸ μὲν Εὐαγγέλιον ἐπιτάττει τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ Βίβλος τοῦ Μωάμεθ τὴν προσευχὴν καὶ τὸν πόλεμον. Ὁ πόλεμος ἄρα ἐστὶν ἡ ἐργασία τῶν Ὀθωμανῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἔνοπλος αὐτὸς ὄχλος καὶ τὸ ἀρειμανὲς ἐκεῖνο ἀπέβαλεν ἥθος καὶ εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν συνεστάλη στρατιωτῶν, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀπεμαράνθη καὶ μετὰ μικρὸν ἐκπνέει,

Ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ, ἡ Τουρκία ἐστὶν Ἐπικράτεια κενὰ ἔχουσα τὰ ταμεῖα, παρ' Ἀρμενίων καὶ Ἰουδαίων τραπεζιτῶν ἐπὶ τόκῳ ὑπερόγκῳ δανειζομένη, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ Στέμματος κειμήλια ἐνεχυράζουσα. Οὔτε προσόδους τακτικὰς, οὔτε δημοσίαν πίστιν ἔχει, ζῇ δὲ βίον ἐφήμερον διὰ χαρτονομίσματος μὴ ἐξασφαλιζομένου ἐπὶ μεταλλικοῦ.

Ὁ στόλος αὐτῆς Ἑλληνικός. Ἕλληνες κυβερνῶσι τοῦτον. Ὁ στρατὸς αὐτῆς Φραγκικός· Πολωνοὶ, Οὐγγροὶ καὶ Ἰταλλοὶ ὀδηγοῦσι τοῦτον.

Ἡ Τουρκία οὔτε φιλολογίαν, οὔτε τέχνας, οὔτ' ἐμπόριον, οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε γεωργίαν ἔχει.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἐτοιμόρροπον Κράτος, τὸ παρά τινων θεωρούμενον ὡς στερεὴς ἄξων τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς! Καὶ ἰδοὺ ὁ θρησκομανὴς λαὸς, ὑπὲρ οὗ ἑκατὸν πεντήκοντα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν μετὰ λύσσης μάχονται κατὰ Χριστιανῶν!

(11) Λέων ὁ ΣΤ΄. διεδέχθη, τῷ 886 ἔτει, τὸν πατέρα του, Βασίλειον τὸν Α΄., καὶ ἀπέθανε τῷ 911. Ἐπονομασθεὶς Σοφὸς ἢ Φιλόσοφος ὡς προστάτης τῆς παιδείας, ἐνησχολεῖτο καὶ αὐτὸς περὶ τοὺς λόγους· ἔχομεν δὲ τούτου σωζόμενα συγγράμματα *Τὰ Βασιλικά*, συλλογὴν νόμων, καθ' οὓς ἐκυβερνῶντο οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες μέχρι καταλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τῶν Τούρκων, *Τακτικά* καὶ δέκα ἐπτὰ ἐν ἱαμβικοῖς ἔπεσι *Προρρήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Κωνσταντινουπόλεως*.

(12) Ὁ Ἱερώνυμος Ἀγαθάγγελος, πεπαιδευμένος ἱερομόναχος τοῦ τάγματος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐγεννήθη ἐν Ῥόδῳ τῷ 1197 σωτηρίῳ ἔτει, ἔγραψε δ' Ἑλληνιστὶ τὴν περιβόητον *Ὀπτασίαν* ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας τῷ 1276. Ἰταλικὴ αὐτῆς μετάφρασις, ἐκδοθεῖσα ἐν Μεδιολάνῳ τῷ 1555 ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Παλαιοτάτου, ἐκίνησε πολλάκις εἰς περιέργειαν τοὺς λογίους τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1751 τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον κλονίζει τὴν Ἀνατολὴν ἅπασαν.

(13) Ὁ Γεώργιος Σχολάριος, ὁ κοινότερον Γεννάδιος λεγόμενος, εἶδε τὸ πρῶτον φῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1400 ἔτος. Δικαστὴς παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ Γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ζ΄. κατασταθεὶς, συναπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον τῷ 1439, καὶ διεκηρύχθη θερμότατος ἀντίπαλος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πόλιν τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ἡσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον· μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ ταύτης, ἐξελέχθη Πατριάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὑπὸ τῶν Τούρκων, παρητήθη τοῦ θρόνου κατὰ τὸ 1458, καὶ ἀπεβίωσε μετὰ ἑξ ἔτη. Κατὰ τὰς φιλοσοφικὰς τῶν συγχρόνων αὐτοῦ διαμάχας, ὑπερασπίσθη τὴν τῶν Περιπατητικῶν σχολὴν καὶ συνέγραψε κατὰ Πλήθωνος τοῦ Γεμιστοῦ, ὁπαδοῦ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν.

(14) Ὁ Φώτιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀπεστάλη δὲ τὸ πρῶτον πρεσβευτὴς εἰς Περσίαν, ἐγένετο ὕστερον Ἀρχι-

γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Γ΄., καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῷ 857 ἔτει. Τότε, σφοδρᾶς ἔριδος ἐμπεσοῦσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης, Νικολάου τοῦ Α΄., ἐπεγένετο ἡ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀλλήλων διαχώρισις, ἣτις διεφύλαξε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ μιάσματος τῶν διδασκῶν τῆς δευτέρας.

Στρέψας ὁ Φώτιος ἀπὸ τῆς δύσεως εἰς τὴν ἄρκτον ὀξυδερκὲς βλέμμα, ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλκυσιν τῶν Ῥώσων, καὶ διὰ τῶν ἱεραποστόλων αὐτοῦ, πεμφθέντων κατὰ τὸν ἱστορικὸν Καραμσῖνον εἰς Κίεβην τῷ 866, αἱ πρῶται τῆς ἀληθείας ἀκτῖνες εἰσέδυσαν εἰς τὸ μέσον τῆς Ῥωσσίας, πλανωμένης τότε εἰς τῆς εἰδωλολατρείας τὸ σκότος.

Τὸν διαβόητον τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, ἐκπεσόντα μετ' ὀλίγον τῆς Πατριαρχίας, διεδέχθη ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Ἰγνάτιος, καὶ πάλιν τοῦτον ἀποθανόντα ὁ Φώτιος ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης· ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπὶ Λέοντος τοῦ ΣΤ΄. ἐξωσθεῖς, μετέλλαξε τὸν βίον ἐξόριστος ἐν Μονῇ τινὶ τῆς Ἀρμενίας τῷ 894.

(15) Ἡ ἐπὶ κλήσις αὕτη, παρ' ἀξίαν ἤδη ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν Σουλτάνον Ἀβδουλ-Μεζίτην, ἡ αὕτη ἐκείνη ἐστὶν Ὀσμάνου τοῦ Α΄., ἣτις τῷ ἀπενεμήθη διὰ τὸ μέγεθος τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ πράξεων.

(16) Ὅρα *Νικήτου Χωριάτου Χρονικὰ* παρὰ τῇ σειρᾷ τῆς Βυζαντίδος, καὶ *Βιλλαρδουίνου Ἱστορίαν* τῆς ἀλωθείσης *Κωνσταντινουπόλεως*.

(17) Τούτου γίνεται μνεία παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Ἀκροπολίτῃ, Παχυμέρῃ καὶ Νικηφόρῳ Γρηγορᾷ, ἔτι δὲ παρὰ Δουκαγγίῳ *Ἱστορία* καὶ *Γενεαλογικοὶ Πίνακες*.

(18) Ὁ διασημώτατος τῶν νομοδιδασκάλων τούτων Τριβωνιανὸς ἐγεννήθη ἐν Σίδῃ τῆς Παμφυλίας ἀρχομένης τῆς τετάρτης ἐκατονταετηρίδος· διὰ δὲ τὴν εὐρείαν αὐτοῦ πολυμαθειαν,

ἡξιώθη τῆς εὐνοίας Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α'. καὶ προεβιάσθη ταχέως εἰς τὰς μεγίστας ἀρχάς. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, μετασκευάσας τοὺς ἀπὸ Ἀδριανοῦ Ῥωμαϊκοὺς νόμους, συνέταξε τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ Κώδικα λεγόμενον· μετὰ τινὰ δ' ἔτη, συνεργάτας λαβὼν δέκα ἑξ, ἐν οἷς ἐξεῖχον ὁ Θεόφιλος καὶ ὁ Δωρόθεος, συνέθεσε τοὺς *Παρδέκτας* ἢ τὰ *Δίγιστα*, τὰς *Εἰσηγήσεις* καὶ τὰς *Νεαράς*.

(19) Ἡ Ἀγγλία οὐδένα φόβον διαγωνισμοῦ παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἔχει κατὰ τὴν πώλησιν τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν σιδηρουργημάτων αὐτῆς. Ἀλλ' εἰς τὴν προτίμησιν τῶν ἐμπορευμάτων τῆς μὴ ἀρκουμένη, ἀπαιτεῖ τὸ μονοπώλιον τούτων ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἀπλήστως ἐπιζητοῦσα τὴν κατοχὴν πάντων, μὴ τρέχῃ ἄρα εἰς τὴν ἀπώλειαν πάντων;

(20) Ὁ ἄγριος δορυκτῆτωρ οὗτος σεμνυνόμενος ἔλεγε περὶ ἐχυτοῦ Λατινιστί· «Ego malleus orbis.»

(21) Ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος ἀπέλιπε τὴν Ῥώμην ὅτε ἡ περὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἐρρητή ἐπανηγυρίζετο, μὴ ζητήσας τὸ μέγα συγχωρητικὸν τὸ ἐξαλείφον, ὡς γνωρίζομεν, τὰς ψυχικὰς κηλίδας τῶν πιστῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης ἐκ τούτου παροργισθεὶς, κατηγόρησεν αὐτὸν ὡς ἀνευλαβῇ πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἥτις πιθανῶς ὑπῆρχε γλυπτὸν τι τεχνούργημα, καὶ οἱ τῆς Ἰταλίας Ἡγεμόνες ἐκ πειθανάγκης ἐγκατέλειψαν τὸν ἰσχυρογνώμονα σχισματικόν.

(22) Ἡ περίστασις αὕτη τῆς ἐθιμοταξίας οὐδόλως ὑπῆρχεν ἀδιάφορος ἐν χώρᾳ, ἥτις θεώρει τὸ λευκὸν χροῖμα ὡς ἐμβλημα κυριαρχίας.

(23) Ὀλίγον ὕστερον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Παλαιολόγου, ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Κάρολος ὁ ΣΤ'. ἐπιπτεν εἰς παραφροσύνην καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἡλιθιότητα, ἐκ διαλειμάτων μόνον καὶ τούτων συντέμων ἀνακτῶν τὰς φρένας.

(24) Ἡ Γαλλία σήμερον ὁμιλεῖ ἐνθέρμως ὑπὲρ ἀκεραιό-

τητος τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους. Πλὴν ἄλλα ἔλεγεν αὐτὴ κατὰ τὸ 1841 ἔτος, ὅτε, ἀναστᾶσα ὅπως καταστήσῃ τοὺς Ἀραβας ἔθνος αὐτόνομον ἐπὶ βλάβῃ τῶν Τοῦρκων καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, εὐρέθη μεμονωμένη ἀπαραλλιάκτως ὡς ἤδη ζητεῖ τὴν Ῥωσσίαν.

Ἡ Ῥωσσία τοῦλάχιστον, κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, προέθετο σκοπὸν ἠθικὸν καὶ χριστιανικόν· ἡ δὲ Γαλλία ἐπεχείρει τότε τὴν ἀνέγερσιν τῆς Αἰγυπτιακῆς βαρβαρότητος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Τουρκικῆς.

Τῆς ἀντιφασκούσης οὕτω Γαλλίας δημοσιογράφοι τινὲς παρέστησαν τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον ὡς ἐν ἀντιθέσει ὄντα πρὸς ἑαυτόν. «Πῶς, εἶπον, ὁ πρὸ μικροῦ πρῆστάτης τῆς δυναστείας τῶν βασιλέων ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ διακηρύττεται «ἤδη πρόμαχος τῆς ἐλευθερώσεως τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἐν «τῇ Τουρκίᾳ;»

Ἴδου ἡ λύσις τοῦ μεγάλου αἰνίγματος τῆς Σφιγγός·

Κατὰ τὴν Δύσιν ἡ ἐλευθερία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κοινωνισμοῦ καὶ κατόπιν αὐτῆς φέρουσα τὴν ἀναρχίαν, κατεδείχθη, ἐσχάτως μάλιστα, μεγίστων δυστυχημάτων πρόξενος εἰς τοὺς λαούς· αὐτὰ δὲ ταῦτα τὰ δεινὰ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν παρασκευάζει ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων ἡ Ὄθωμανικὴ τυραννία, ἥτις, φραγμὸν προβάλλουσα εἰς πᾶσαν πρόοδον τῶν ὑπ' αὐτῆς καταδυναστευομένων φυλῶν, καταλείπει αὐταῖς μίαν μόνην διέξοδον, τὴν τῶν ἀναστατώσεων.

(25) Ἐν ἔτει 1807, Ἀγγλικὴ μοῖρα ὑπὸ Καθκάρτου καὶ Γαμβιέρου ὀδηγουμένη κατέπλευσεν, εἰρήνης οὔσης, ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Κοπεγχάγης καὶ ἀπήτησε παρὰ τῆς Δανίας τὴν παράδοσιν ὅλου τοῦ ναυτικοῦ τῆς ἀντιτεινούσης δὲ ταύτης, ἥρξατο παρὲυθὺς βομβαρδοβολισμὸν, ὅστις διαρκέσας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐφόνευσεν ὑπὲρ δισχιλίου πολίτας, ὥστε τὸ Κράτος τοῦτο καταναγκασθὲν παρεχώρησε τὸν στόλον του συγκείμε-

νον ἐκ τριάκοντα ἐννέα πολεμικῶν πλοίων καὶ εἴκοσι πέντε κανονοφόρων λέμβων.

(26) Ἡ Ἀγγλία τῷ 1839 ἔτει, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Σινικοῦ Κράτους, διότι ὁ μονάρχης τριακοσίων πεντήκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων βιομηχάνων καὶ εἰρηνικῶν ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ καλοῦ ὀπίου της, οὗ τινος τὴν πώλησιν ἐκείνη ἐπέβαλλεν, εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ καταχθόνιον. Εἰς τὴν μίαν μὲν χεῖρα φέρουσα τὸ δηλητήριον, εἰς τὴν ἄλλην δὲ τὴν ῥομφαίαν, ἔλεγε πρὸς τοὺς Σίνας· «Ἀνταλλάξατε τὴν μετὰξην καὶ τὸ θεῖον ὑμῶν ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ μου, ἢ καταστρέφω πόλεις καὶ κατοίκους διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ἴδου λοιπὸν τί ἔπραττεν ἡ φημιζομένη προστάτρια τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἀπεκώλυεν, ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ, τὴν ἐμπορίαν ταύτην γινομένην διὰ ξηρᾶς ὑπὸ τῆς κερδοσκοπίας.

(27) Ἡ παραβίασις τοῦ διεθνoῦς δικαίου, ἣν ἡ Ἀγγλία κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπετόλμησεν ἐν τῇ περιστάσει τῶν ὑπερμέτρων ἀπαιτήσεων τοῦ Ἰουδαίου Πασιφίκου, γνωστῇ τοῖς πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ διὰ τοῦτο ἀποσιωπῶ τὰ καθ' ἕκαστα ταύτης· λέγω δὲ μόνον ὅτι, διὰ τινὰς ἐλαφρὰς αἰτιάσεις πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἡ, κάλλιον εἰπεῖν, πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα ιδίως, ἡ Μεγάλη Βρεττανία εἰς τοσαύτην ἀσυνειδησίαν ἅμα καὶ μικρότητα ἔφθασεν, ὥστε συνέλαβε καὶ κατόπιν τῶν τριηρῶν αὐτῆς ἔσυρε καὶ τὰ ἐλάχιστα ἰδιωτικὰ τῶν Ἑλλήνων πλοῖα, παραλύσασα οὕτως ἅπαν τὸ ἐμπόριον τούτων.

(28) Ἀντιθέσωμεν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Ποιμενάρχου, γλυκεῖς μὲν πρὸς τοὺς Δυτικούς, δριμυτάτους δὲ πρὸς τοὺς Ἀνατολικοὺς Χριστιανούς, τὰ εἰλικρινῆ ῥήματα τοῦ Ἀμβροῦ, Καθολικοῦ καὶ αὐτοῦ.

« Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, λέγει ὁ σοφὸς καὶ φιλαλήθης συγγραφεὺς τῆς *Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας*, διατελεῖ οὖσα προοδευτικὴ, ἐν ᾗ ἡ τῆς Ῥώμης ἐστὶ στάσιμος ὡς ἡ θρησκεία τοῦ «Δαλάϊ-Λάμα εἰς τὴν Τιβέτην.»

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Δύσις ἐξελέγχουσα τὴν Δύσιν ὡς ψευδομένην κατὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς!

(29) Ἡ Ῥώμη ἔδωκε διὰ τῆς λόγχης τὸ ἄθλον τοῦ μαρτυρίου εἰς Πέτρον, τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων· αὐτὴ ἀπεκεφάλισε Παῦλον τὸν Ὑβανοβάμωνα· αὐτὴ ἀνεσταύρωσε Σιμεῶνα, τὸν πλησιέστατον συγγενῆ καὶ τὸν ἀγαπητότατον μαθητὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κόμμοδος ὁ Δέκιος καὶ ὁ Αὐρηλιανὸς ἐστήριζαν τὴν κλονουμένην Πολυθεΐαν δι' ὠμοτάτων πράξεων. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐθεσπίσατο τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τέλος διέταξε τὴν αἱματηροτάτην τῶν καταδιώξεων. Μετὰ τοῦτον δὲ, ὁ Μαξιμῖνος, ὁ Γαλέριος, ὁ Μαξέντιος, ὁ Σεβῆρος καὶ ὁ Δικίνιος ἔχυσαν χειμάρρους αἵματος, σφάζοντες τοὺς μὴ ἀπαρνούμενους τὴν χριστιανικὴν πίστιν, Ἕλληνας τοὺς πλείστους.

Ἀλλ' υἱὸς Ἑλληνίδος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου τὸν Ἄρην καὶ τὸν Δία, ὕψωσε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν, ὅστις ἐκόσμησεν ἔκτοτε τὴν σημαίαν τῶν Καيسάρων.

(30) Ὁ Κύριος Β. Βρουνέτος Δεπρέλης, Ἑλληνιστῆς πολυμαθέστατος, συμμετέχει τῆς μεγάλης συντάξεως τοῦ *Γραφικοῦ Κόσμου*· ἡ δὲ ἀποτελοῦσα μέρος ταύτης καὶ ὑπ' ἐκείνου συγγραφεῖσα *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ κατακτήσεως Ῥωμαϊκῆς μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων* πλείστου λόγου ἀξία ὑπάρχει διὰ τὴν ὑγιᾶ κρίσιν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν ἀκριθεῖ γνῶσιν τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν οὗτος ἀρύεται.

(31) Ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐάλω ὑπὸ Ἀμρου, στρατηγοῦ τοῦ Ὁμάρου, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς, διατρίβων ἐν ταύτῃ τῇ

Πρωτεύουση καὶ ἀπολαύων πολλῆς ὑπολήψεως παρ' ἐκείνῳ, ἐξητήσατο ἐνθέρμως τὴν διατήρησιν τοῦ Σεραπείου· τοῦτο δὲ, παρεκτὸς πολλῶν ἄλλων θησαυρῶν, εἶχε τὴν περίφημον μετάφρασιν τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένα. Ὁ Σαρακηνὸς δορυκτῆτωρ εἶπεν ὅτι ἀνέθετε τὴν περὶ τοιαύτης αἰτήσεως ἀπόφασιν εἰς τὸν Καλίφην. Ἄλλ' οὗτος ἀπεκρίνατο διλημματικῶς ὅτι, εἰ μὲν τὰ βιβλία περιεῖχον τὰς αὐτὰς διδασκαλίας τοῦ Κορανίου, ἦσαν περιττά, εἰ δὲ τοῦναντίον, ἡ διαφύλαξις τούτων ἦν ἀσέβεια. Οὕτω κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὁμάρου, ἡ ἀνεκτίμητος αὕτη συλλογὴ τῶν καρπῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐγένετο πυρὸς παρανάλωμα τῷ 642 ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ, ἐπὶ μῆνας δ' ἑξ ὀλοκλήρους ἐθέρμαινε τὰ λουτρὰ τῆς αἰχμαλωτισθείσης πόλεως.

Τὴν δὲ Βιβλιοθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνορθωθείσαν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τῷ 940, ἐσεβάσθη καὶ διεφύλαξε Μωάμεθ ὁ Β'. τῷ 1453. Ἄλλ' Ἀμουράτης ὁ Δ', ἐκ θρησκομανίας κινούμενος, κατέκαυσεν αὐτὴν τῷ 1636, μείναςαν ἀκεραίαν ἐν τοῖς Ἀνακτορίαις τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

(32) Βλασφημία ὑπὸ τοῦ Σιβεῦρ, Ἱεροφάντου τῶν Παρισίων, ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἐκφωνηθεῖσα καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν ἐγκυκλίων τὴν Γαλλίαν ἅπασαν διατρέξασα!

(33) Ὁ περιοδικὸς τύπος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας διεκοίνωσεν ἐπιβούλως τὴν γνώμην ὅτι αἱ τελευταῖαι κατὰ τὴν Ἑπειρον, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν ἐπαναστάσεις τῶν Ἑλλήνων ἐκινήθησαν λαθραίως ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ῥωσικῆς φαρτρίας. Γράφων ἐγὼ τὸ σχόλιον τοῦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1855, ὅτε τὰ γεγονότα μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν, διακηρύττω πρῶτον ὅτι αἱ τρεῖς ἡρώϊκαὶ χῶρις αὐθορμήτως ἔδραξαν τὰ ὅπλα, καὶ δεύτερον ὅτι πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ τούτων ὑπῆρξαν οἱ στρατηγοὶ Θεόδωρος Γρίβας, Χριστόδουλος Χαζῆ-

Πέτρος καὶ Τσάμης Καρατάσος, ἐξ ὧν οἱ μὲν πρῶτοι δύο ἀείποτε πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔκλιναν, ὁ δὲ τρίτος πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἀληθές ἐστίν ὅτι, ἅμα ἡ καταιγὶς ἐτάραξε τὴν Τουρκίαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ δοῦλοι Ἕλληνες ἐσάλευσαν τὴν ἄλυσίν των, ἅπαντα τὰ κόμματα ἐν τῇ Ἑλλάδι συνηνώθησαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἐκείνων. Οὐχὶ λοιπὸν ἡ Ῥωσσία διὰ μυστηριωδῶν μηχανημάτων, ἀλλ' οἱ αὐτόνομοι Ἕλληνες ἐξ αὐτομάτου ὁρμῆς ἐπέσπευσαν τὴν ἔκρηξιν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾗ ἡ ἔνθερμος καὶ πατριωτικὴ Μοῦσα τοῦ Παναγιώτου Σούτσου ἀνεζωπύρει τὸν θεῖον τῆς ἐλευθερίας ἔρωτα εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας.

Εἰς ἐκ τῶν μάλιστα συνδραμόντων τὴν ἐθνικὴν κίνησιν τοῦ 1854 ἔτους ὑπῆρξεν ὁ μηδεμίαν ἀμοιβὴν ἐπιζητῶν, ὁ μηδεμίαν διάκρισιν ἐπιδιώκων καὶ ὁ πάντας τοὺς ἐπαίνους φεύγων ἄριστος ἀνὴρ, Νικόλαος Νέγρης.

Οὐχὶ μόνον ἑκατοστάδας χιλιάδων δραχμῶν προσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἔδραμεν εἰς Ἡπειρον καὶ προεκινδύνευσεν ὑπὲρ πατρίδος. Ἐν τῇ τότε κακουχίᾳ καὶ σπάνει πάντων τῶν ἀναγκαίων, στερούμενος πολλάκις καὶ ἄρτου καὶ ὕδατος ἐπέμεινε μέχρι τῆς ἐν Πέτᾳ καταστροφῆς, οὐδεμίᾳ δὲ ἀπὸ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἠκούσθη φωνὴ μὴ μαρτυροῦσα γενναῖον Ἕλληνα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλει σήμερον, ὡς δεῖγμα τιμῆς, πρὸς τὴν μετριοφρονα καὶ σιωπηλὴν ἀρετὴν τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, τὸν ἀφειδῶς εἰς ἄλλους διδόμενον.

(34) Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος Δραγόσης, ἀφ' οὗ τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας μετέλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἅμα ὑπέφηεν ἡ αὐγὴ τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453 ἔτους καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἀλαλάζαντες ἐπέδραμον διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, ὦφθη τρέχων ἔφιππος ἅπανταχοῦ καὶ πολεμῶν· ἔσειε δὲ μάχαιραν αἰμοσταγῇ καὶ ἀνέκρα-

ζε· «Στρατιῶται καὶ ἀδελφοί, στῶμεν ἀνδρεῖοι! ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν!» Ἀλλ' ὅτε λειποτακτῆσαντος τοῦ Ἰταλοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν τοῦ Ἀγίου Ῥωμανοῦ Πύλην, εἰσέδυσαν διὰ ταύτης οἱ ἐχθροὶ ἄθροοι, «ἀποθάνωμεν βασιλικῶς!» ἀναφωνήσας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐκάλπασεν ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων συνέρρεε, καὶ τοὺς πρώτους ἐφορμήσαντας ἀπεκρήμνισε τῶν τειχῶν· τραυματισθέντος δὲ τοῦ ἵππου, κατέβη καὶ πεζὸς ἐπὶ πολλὴν ὥραν προεμάχησε τῆς πόλεως. Πλὴν ἡ σπάθη συνετρίβη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ τότε ἄοπλος κατὰ τῶν πολεμίων ἐπιπεσὼν ἐγένετο ἄφαντος. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν μάχην τὰ παραμορφωθέντα λείψανα τοῦ Μάρτυρος ἐν μέσῳ πλείστων νεκρῶν ἀπὸ τῶν πορφυρῶν καθόρνων ἀνεγνωρίσθησαν, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μωάμεθ ἀπεκόπη, καὶ εἰς τὸν μέγιστον Κίονα τοῦ Ἱπποδρόμου ἀναρτηθεῖσα περίοπτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν, ὡς ἐν Διθυράμβῳ ποτὲ μνημονεύσαντες ἀνεκράζαμεν·

« Τὴν ἐκδίκησιν φωνάζει

« Τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς

« Ἡ Κολώνη, ἥτις στάζει

« Αἷμα φλέβας ὑψηλῆς,

« Κ' εἰς Μωάμεθ τοῦ δευτέρου

« Κλίνασα τὴν ἐντολὴν

« Ἐφερε τὴν τοῦ ὑστέρου

« Κωνσταντίνου κεφαλὴν. »

(35) Οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε λεησμονήσομεν ὅτι, κατὰ τὸν πρῶτον ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας ἡμῶν ἀγῶνα, οἱ Ῥῶσσοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ὑπὲρ τῆς λυτρώσεως ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ὄθωμανικοῦ ζυγοῦ.

(36) Ἡ κώμη αὕτη τῆς Ἀττικῆς ἀπέχει τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα σταδίους, ἐξ λεύγας Γαλλικᾶς περίπου.

(37) Πρὸ τινων ἐνιαυτῶν, ἀνασκαφῆς ἐκεῖ γενομένης, εὐρέθησαν βέλη λιθίνας ἢ χαλκᾶς ἔχοντα τὰς ἀκίδας ὡς ᾗσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τὰ τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες ἠκολούθουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν μέγαν βασιλέα.

(38) Οἱ δύο οὗτοι πολῖται, οἱ φονευθέντες κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ᾗταν ἐκ τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν δεκακισχιλίων πολεμιστῶν, οὓς παρέσχον αἱ δέκα τῶν Ἀθηνῶν φυλαί.

(39) Τὴν 29 Σεπτεμβρίου τοῦ 490 ἔτους πρὸ Χριστοῦ.

(40) Ἡ λέξις *Βρέννος*, ἐν Κελτικῇ γλώσσῃ ἀρχηγὸς σημαίνουσα, ἐδόθη ὡς κύριον ὄνομα εἰς δύο στρατηγοὺς τῶν Γαλατῶν Σεννῶνων.

Ὁ εἷς τούτων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὸν Ἀλίαν ποταμὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς μάχης ἡμέρᾳ διὰ τῆς Κολλίνης πύλης εἰσελάσας, εἴλε τὴν Ῥώμην ἔχουσιν ἀπὸ κτίσεως χρόνον τριακοσίων ἐξήκοντα ἔτων καὶ τι πλεόν· ἀντεχόντων δὲ τῶν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου καὶ εἰς λόγους συμβατικούς ἐλθόντων ὠμολογήθη μετ' αὐτοῦ ἵνα λάβῃ χιλίας λίτρας χρυσοῦ καὶ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ Κάμιλλος, Δικτάτωρ πρὸ μικροῦ αἰρεθείς, ἐπεφάνη αἴφνης καὶ τὸν Βρέννον ἀψιμαχήσαντα εἰς φυγὴν ἔτρεψε, μετ' ὀλίγον δὲ παρὰ τὴν Γαβινίαν ὁδὸν στρατοπεδεύσαντα μετὰ πολλοῦ φόνου ἐκ τῆς χώρας ἐδίωξεν.

Ὁ ἕτερος Βρέννος, περὶ οὗ ἀναφέρω ἐν τῷ ποιήματι, ἀπολέσας κατὰ τὴν εἰς Δελφοὺς ἐπιδρομὴν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ καὶ βαρέως πληγωθεὶς, ἐτελεύτησεν ἐν μέθῃ τῷ 278 ἔτει πρὸ Χριστοῦ, τὰ δὲ λείψανα τῶν ἀγρίων αὐτοῦ λόχων ἀποχωρήσαντα, συνέστησαν ἐν τῇ Ἐλάσονι Ἀσίᾳ τὸ μικρὸν Βασίλειον τῆς Γαλατίας.

(41) Ἴδου πῶς ὁ Πausanias ἱστορεῖ τὰ περὶ τούτου· «Καὶ «τὰ ἐς Καλλιέας Κόμβουτις οἱ ἐργασάμενοι καὶ Ὀριστό-
«ριος ᾗσαν, ἀνοσιώτατά τε ὧν ἀκοῇ ἐπιστάμεθα καὶ οὐ-

« δὲν τοῖς ἀνθρώπων τολμήμασιν ὅμοια, Γένος μὲν γε πᾶν
 « ἐξέκυψαν τὸ ἄρσεν, καὶ ὁμοίως γέροντές τε καὶ τὰ νήπια ἐπὶ
 « τῶν μητέρων τοῖς μαστοῖς ἐφονεύετο τούτων δὲ καὶ τὰ ὑπὸ
 « τοῦ γάλακτος πιότερα ἀποκτείνοντες ἔπινόν τε οἱ Γαλάται
 « τοῦ αἵματος καὶ ἤπτοντο τῶν σαρκῶν. Γυναῖκες δὲ καὶ ὄσαι
 « ἐν ὥρᾳ τῶν παρθένων, ὄσαι μὲν φρονήματός τι αὐτῶν εἶχον
 « ἐαυτὰς ἐφθίησαν, ὡς ἡλίσκετο ἡ πόλις, διεργασμέναι, τὰς δὲ
 « ἔτι περιούσας ἐς ιδεάν ὕβρεως πᾶσαν μετὰ ἀνάγκης ἤγον
 « ἰσχυρᾶς, ἅτε ἴσον μὲν ἐλέου, ἴσον δὲ τὰς φύσεις καὶ ἔρωτος
 « ἀπέχοντες· καὶ ὄσαι μὲν τῶν γυναικῶν ταῖς μαχαίραις τῶν
 « Γαλατῶν ἐπετύγγανον, αὐτοχειρίᾳ τὰς ψυχὰς ἠφίεσαν· ταῖς
 « δὲ οὐ μετὰ πολὺ ὑπάρξειν τὸ χρεὼν ἔμελλεν ἢ τε ἀσιτία καὶ
 « ἡ αὐπνία ἀσπτόργων βαρβάρων ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις ὑβρι-
 « ζόντων· οἱ δὲ καὶ ἀφιείσαις τὰς ψυχὰς, οἱ δὲ καὶ ἤδη νεκράς
 « συνεγίνοντο ὁμῶς... Καλλιεῦσι δὲ καίπερ δεινὰ οὕτω παθοῦ-
 « σιν, ὡς μὴδὲ τὰ ὑπὸ Ὀμήρου πεποιημένα ἔς τε Λαιστρυγό-
 « νας καὶ ἐς Κύκλωπα ἐκτὸς εἶναι δοκεῖν ἀληθείας, ὁμῶς κατὰ
 « τὴν ἀξίαν ἐγίνετο ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δίκη. »

(ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΗΓΗΣΙΣ ΦΩΚΙΚΑ ΚΒ΄.)

(42) Ἡ παρὰ τῆς Ἀγγλίας δημοσίευσις τῶν κρυπτῶν σκοπῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου ἐπὶ τῆς Τουρκικῆς Ἐπικρατείας οὐδόλως ἐψύχρανε τὴν πρὸς τὴν Ῥωσσίαν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων· ἀπ' ἐναντίας δὲ συνέσφιγξεν ἐπὶ πλέον τὸν δεσμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης ἡμῶν. Διὰ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἐνέθατεύσαμεν εἰς τὸν διαλογισμὸν τοῦ Μονάρχου ἐπὶ τοῦ πολυπλόκου ζητήματος, οὗ τινος ἐπρότεινε τὴν λύσιν πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν διὰ τῶν ἀκολουθῶν ὅρων·

Α΄. Ἡ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ὑπαρξίς ἔπαυεν....

Β΄. Ἡ Ῥωσσία παρητεῖτο πάσης δι' ἐαυτὴν προσοκλήσεως χώρας.

Γ'. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων Δυνάμεων ἐκληροῦτο.

Δ'. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, κατ' αὐτόνομα Κράτη διηρημένη, παρεδίδετο εἰς τὰς χριστιανικὰς φυλάς.

Τοιοῦτον ἦν τὸ ὑπὲρ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων σχέδιον τοῦ Μονοκράτορος τῆς Ῥωσσίας. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ἐρωτῶ, προέθεντο ἄλλο τι ἐπωφελέστερον δι' ἡμᾶς; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ τὴν αἰωνίαν αὐταὶ συνώμοσαν δέσμευσιν τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν.

Ἡ μὲν Ἀγγλία, ὡς ἐκ τῶν ιδίων αὐτῆς διακοινώσεων ἐξάγεται, οὐδόλως ἤθελεν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Ῥωσσία οὐκ ἤθελεν Ἑλλάδα λίαν μεγάλην. Ἀλλ' ἡ Ἑλλάς, σμικροτάτη οὔσα, εἰ μόνον προσελάμβανε τὰς χώρας, ὅσας ὁ Νικόλαος ἔδιδεν εἰς αὐτὴν, ἐκέρδαινε πάλιν οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς προαιρέσεως τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὅτε ὁ Ἀριστοτέλης διήνυσεν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Φιλίππου ὡς δίδακτρα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς κατασκαφείσης αὐτοῦ πατρίδος καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συμπολιτῶν του, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων προθύμως ἐπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰτηθεῖσαν χάριν. Οἱ Ἕλληνες, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν φώτων, ἅτινα ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἐπέχυσεν εἰς τε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ἠτήσαντο παρὰ Ναπολέοντος τοῦ Γ' καὶ παρὰ τῆς Βικτωρίας τὴν αὐτονομίαν τοῦ Πανελληνίου γένους. Ἀλλ' ὡς μόνον γέρας τῶν εὐεργετημάτων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ὠφέλησε τὴν Δύσιν πολὺ πλέον ἢ ὁ φιλόσοφος τῶν Σταγείρων τὸν δορυκτῆτορα τῆς Βαβυλώνης, οἱ νῦν κύριοι τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν ἐζήτησαν τὴν διαιώνισιν τῆς δουλοσύνης ἡμῶν!.. Ἱστοριογράφοι, καταθέσατε εἰς τὰς βίβλους ὑμῶν τὴν πράξιν ταύτην.

(43) Ἡ Αὐστρία, ὡς θηρευτικὸς κύων, ἔδραξε διὰ τῶν ὀξυτάτων αὐτῆς ὀδόντων τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν, δάκνουσα καὶ καθαιματοῦσα τὰς ζώσας ἄγρας.

Χρείαν ἀναπαύσεως ἔχουσιν αἱ ἀδελφαὶ αὐταὶ Χῳραι, μάλιστα δὲ ἡ Βλαχία, ἥτις πρὸ τῆς Αὐστριακῆς ἔτι κατοχῆς ὑπέστη τοσαῦτα εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀλαζόνος καὶ στρυφνοῦ Στιρβέη.

Ὁ πρόην Ἡγεμὼν αὐτῆς, ὁ ἐνάρετος καὶ ἀφιλοκερδὴς Ἀλέξανδρος Γκίκας, ἀναγνωρίζεται σήμερον παρὰ πάντων ὡς μόνος ἄξιος τοῦ θρόνου τῆς φιλοξένου γῆς, ἣν οἱ Ἕλληνες πάντοτε ὡς δευτέραν ἡμῶν πατρίδα ἡσπάσθημεν.

Οὐδεμιᾶς Εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως ὑπάρξας ποτὲ ὀπαδὺς, πρὸς πάσας δὲ πάντοτε φανεῖς συνδιαλλακτικὸς, βεβαίως καταστήσει τὴν Βλαχίαν εὐτυχὴ διὰ τῆς ἀγαθότητος, ἥτις ἀπαρτίζει, οὕτως εἰπεῖν, μέρος τῆς γενναίας αὐτῆς ψυχῆς.

Ὁ τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος καὶ ἀληθῶς τὸν λαὸν ἀγαπῶν μεγαλοπράγμων Γκίκας οὐδέποτε κατεδίωξε τὰς παλαιὰς Βλαχικὰς οἰκογενείας, ὡς ἔπραξαν χθὲς οἱ χθὲς ἐξευγενισθέντες καὶ τὸ σκῆπτρον ὡς ῥόπαλον κρατήσαντες.

Ἐκτὸς τούτων, ζηλωτὴς ὢν τῶν φώτων καὶ προστάτης τῶν λογίων, ὁ φιλοτιμώτατος αὐτὸς ἀνὴρ ἀναδειχθήσεται καὶ κατὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς Βλαχίας ἐπωφελέστατος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τεχνῶν, ἐπιστημῶν καὶ θεσμῶν, ὧν αὕτη ἐλλείπει.

(44) Καὶ μὴ τις ἐκλάβῃ τοῦτο πλάσμα τῆς φαντασίας μου. Ἀνάγνωτε τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐκ τοῦ Ὀδοιπορικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Σατωβριάνδου· «Ὀλίγον πρὸς βορρᾶν τοῦ ὄρους βα-
«δίζοντες, ἀπαντῶμεν ἐλαίαν γηραιάν, παρ' ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ Παν-
«τοκράτορος προήγγειλε τὴν δευτέραν παρουσίαν... Μετὰ πεν-
«τήκοντα περίπου βήματα πρὸς τ' ἄνω, φθάνομεν εἰς Ὀθω-
«μανικὸν τι ναῖδιον σχήμαχος ὀκταγώνου, λείψανον ἐκκλησίας
«πάλαι κτισθείσης εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος ὅθεν ὁ Θεάνθρω-
«πος ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Ἐπὶ τοῦ
«βράχου φαίνεται ἔχνος ἀριστεροῦ ποδὸς ἀνθρώπου, οἱ δὲ
«Ἅγιοι Αὐγουστῖνος, Ἱερώνυμος καὶ Παυλῖνος, Βέδης ὁ Σε-

«βάσμιος, ἡ παράδοσις, ἅπαντες οἱ περιηγηταί, ἀρχαῖοί τε καὶ «νέοι, διαβεβαιοῦσιν ὅτι τοῦτό ἐστιν ἐν βῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀκριβῶς παρατηρήσαντες τὴν θέσιν τοῦ ἐντυπώματος εἶκασαν ὅτι ὁ Σωτὴρ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναλήψεως, εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον.

(45) Ἀναφέρω τινὰς περὶ τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ Ποιμενάρχου λόγους τῆς Κυρίας Σταέλης. «Ὑψιμαχία, λέγει που ἡ «κλεινὴ Γαλλίς, τὸν πολὺν Ἀρχιερεᾶ Πλάτωνα γράψαντα πρὸ «μικροῦ τῷ Αὐτοκράτορι Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολὴν πνευματικὴν, «ἥς τὸ Ἀνατολικὸν ὕψος μεγάλως συνεκίνησέ με. Ἀπὸ τῶν πε- «ράτων τῆς Εὐρώπης ἔστειλε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πρὸς «ἀφορισμὸν, πόρρῳ τῆς Ἀσίας, τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤρχετο «ἐπιβάλλων εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὅλον τὸ ἄχθος τῶν παρακολου- «θούντων αὐτῷ ἀλυσιδέτων ἐθνῶν.»

Ὁ Ῥωσσικὸς Κλῆρος, οὗ τινος ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὁ Πλάτων καὶ ὠραῖον κόσμημα διὰ τῆς πολυμαθείας αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασι καὶ τέλειος ὑπογραμμὸς διὰ τῆς ἀγνῆς αὐτοῦ ζωῆς, ἔχει καὶ σήμερον πολλοὺς ἄνδρας δι' ἑκτασιν ποικίλων γνώσεων καὶ ζέσιν ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ διαπρέποντας.

Οἱ τέσσαρες κορυφαῖοι τῆς Συνόδου τέσσαρες λυχνίαι εἰσὶν ἀναλισκόμεναι παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ὑψίστου.

Εὐαγγελικαὶ ἀρεταὶ διακρίνουσι τὸν Νικάνορα, ὅστις ηὐλόγησε τοὺς πορευομένους ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἰς τὰ πεδία τῆς Ταυρίδος, ὡς ὁ Μωϋσῆς ἔτεινε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ περέστησεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Κύριον.

Δίσκος ἀγίου φωτὸς, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥωσσικῇ Καθέδρᾳ, λαμπεὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ὅπου καθέζεται Φιλάρετος, ὁ πρῶτος τῶν Θεολόγων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὄταν ὁμιλῇ, ἐπιβλέπει αὐτὸν ὁ τοῦς ἑπτὰ κρατῶν ἀστέρας καὶ δίδων πνεῦμα συνέσεως.

Αἱ ἱεραὶ ῥήτραι τοῦ ἄλλου Φιλαρέτου, Ποιμάντορος τοῦ παλαιτάτου ἄστρος τοῦ Βλαδιμίρου, ἐπιχέονται εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὡς οὐρανίου ὕδατος σταγόνες πίπτουσαι εἰς τὴν βλαστάνουσαν χλόην.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ βαθύνοος Ἰννοκεντίου ἀντλεῖ τὸ πῦρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔνθα ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος κυρία ἐγένετο τοῦ Ἠγεμόνος Ἀποστόλου. Αἱ συγγραφαὶ τοῦ Ἱεράρχου μαρτυροῦσι τὸν λόγον μου· ἡ φράσις αὐτοῦ ἔχει τι τῶν Προφητῶν· ἡ φωνὴ αὐτοῦ γίνεται μεγάλη ὡς σάλπιγγος, εἴτε ὅταν ἀποτείνηται πρὸς τοὺς Ἕλληνας βαδίζοντας εἰς τὴν Ταυρικὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως, εἴτε ὅταν εὐλογῇ τὸν Γορσκήφην μαχόμενον πρὸς τῶν τειχῶν τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ἡ Εὐρώπη πάντῃ σφαλερῶς γινώσκει τὰ κατὰ τὴν Ῥωσσίαν, ἣν οἱ ξένοι δημοσιογράφοι παριστῶσιν ὡς χώραν ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος. Κατ' αὐτοὺς, εἶπεν ὁ Θεός· « Γενηθήτω φῶς » καὶ ἐγένετο ἡ Δύσις· καὶ καθὼς ἔπειτα διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, οὕτω φραγμὸν ἔθετο μεταξὺ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ῥωσσίας.

Ἀλλ' ἐγὼ, κατὰ τὸ εὐρὺ τοῦτο Κράτος περιηγηθεὶς, ἐγνώρισα ἐν τῷ κύκλῳ ἔτι τῶν λαϊκῶν πολλοὺς ἄνδρας κατόχους παιδείας μεγάλης καὶ πλήρεις ἀληθοῦς εὐφυΐας. Οἱ μὲν ἔχουσι τελείαν γνῶσιν τῶν νεωτέρων φιλολογιῶν, οἱ δὲ εἰσιν ἄριστοι Ἑλληνισταί.

Μεταξὺ τῶν περιποιούντων δόξαν τῇ νέᾳ Ῥωσσίᾳ, ὁ Ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Κύριος Νόρωφ ἐπαξίως συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων σοφῶν τῆς Εὐρώπης. Γράφων τινὰ ἐνταῦθα περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, εὐάρεστον παρέξω ἀνάγνωσιν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου, οἵτινες ἀγαπῶσι τὸν εἰλικρινῆ Φιλέλληνα τῆς Ῥωσσίας.

Ὁ Ἀβράμιος Σεργίου Νόρωφ, Ῥώστος ἐξ ἀρχαίου οἴκου, ἐγεννήθη τῷ 1795 ἔτει· ἐκλέξας δὲ τὸ πολεμικὸν στάδιον,

κατετάχθη νεανίσκος δεκαεξαετής εἰς τὸ πυροβολικὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Τῇ 6 Αὐγούστου 1842, κατὰ τὴν τοῦ Βοροδίνου μεγάλην μάχην, ὁ νέος ἀξιωματικὸς, διευθύνας ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ πῦρ τοῦ προμαχῶνός του, διεκρίθη ἐπ' ἀνδρία καὶ δεξιότητι. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τῆς συμπλοκῆς βαρέως ἐπλήγη τὴν ἀριστερὰν κνήμην, ἥς τὴν τομὴν ὕστερον ὑπέστη. Μεταφερθεὶς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Μόσχας, ἔμεινεν ἐκεῖ αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων καὶ εἶδε τὴν φοβεράν ἐκείνην πυρκαϊάν, ἣτις ἀπετέφρωσε τὴν πρώην Μητρόπολιν τῆς 'Ρωσσίας' ἀπελευθερώθη δὲ ὅτε ὁ Βοναπάρτης, ἰδὼν μετὰ τρόμου τὸ σκελετὸν τῆς κεκαυμένης Μόσχας, ἔφευγε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ χειμῶνος, οἵτινες ἔπεσαν ἐπὶ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ὡς δύο δαίμονες ἐξολοθρευταί. Αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπονέμοντος αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῆς τιμῆς καὶ βαθμὸν Ὑπολοχαγοῦ, ὑπῆρξε τὸ γέρας τῆς γενναιότητος καὶ φιλοπατρίας του.

Ἐξακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐγένετο Συνταγματάρχης τῷ 1820. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς τοῦ Ἄρεως διετέλει θεράπων πιστὸς τῶν Μουσῶν, καὶ πολλὰ τούτου πονήματα ἐν πεζῷ λόγῳ ἢ ἐν ἔπεσι προήγγειλον τὸν ἔξοχον συγγραφέα· φλεγόμενος δ' ἐκ πόθου περιηγήσεων κατὰ τὰς χώρας τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἄλλως τε προβλέπων μακροχρόνιον εἰρήνην, ἤτησεν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ, τῷ 1821, ἐδόθη ἔθνος εἰς τὰς σοφὰς αὐτοῦ περινοστήσεις.

Τὸ ἐπιγενόμενον ἔτος, περιῆλθε τὰ Ἰταλικά Κράτη. Διερχόμενος τὴν γῆν ταύτην, ὅπου αἱ ψυχαὶ ἤχους μόνον θλίψεως καὶ θανάτου ἐκφέρουσιν, ἔγραψε τὴν ἐν *Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ* *Ὀδοιπορίαν*, πόνημα τιμηθὲν μεγάλως καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφαινομένην ποικιλίαν τῶν ἱστορικῶν γνώσεων καὶ διὰ τὰς ὡραίας μεταφράσεις πολλῶν ἀνθολογικῶν τεμαχίων, αἵτινες κατακοσμοῦσι τὸ κείμενον.

Τελευτώντος τοῦ 1823, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, διωρίσθη Σύμβουλος τοῦ Κράτους παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ μετὰ ἔτη ἑννέα Σύμβουλος τοῦ Κράτους ἐν ἐνεργείᾳ.

Τῷ 1834, ἀπεδήμησεν ἐκ δευτέρου καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ἀνατολήν. . . Ἰσως, — καὶ ἡ προσέγγισις αὐτῇ ἀποδοθῆτω εἰς μόνην τὴν καρδίαν μου, — ἴσως συνηνητήημεν ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ τὰς πυραμίδας τοῦ Χέοπος καὶ τοῦ Κεφρῆνος ἢ παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Παλμύρας καὶ τῆς Νινευῆ, ἐν μέσῳ τῶν ναῶν τῆς Συρικῆς Ἡλιουπόλεως ἢ ἐν τῷ προσκυνητηρίῳ τῆς Ἱερουσαλήμ· ἐπειδὴ ἐγὼ αὐτὸς τότε φεύγων τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀθλιότητας αὐτοῦ, διέτρεχον τὰς ἐρήμους ἐκείνας, τὰς αἰωνίως νέας, ἔνθα ἡ πάσχουσα ψυχὴ ἀνακτᾷ ζωὴν καὶ οὐρανόθεν λαμβάνει παραμυθίας.

Μετὰ διεστῆς ἐκδρομᾶς κατὰ χώρας ἀπωτάτας, ὁ ἑνδοξος περιηγητὴς εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος αὐτοῦ διαπλάσας τὴν πολύτιμον συλλεχθεῖσαν ὕλην, ἐπλούτισε τὴν Ῥωσσικὴν φιλολογίαν διὰ δύο συγγραμμάτων, τοῦ μὲν περὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Νουβίας, τοῦ δὲ περὶ τῆς Ἀρίας χώρας, καὶ τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Τοῦτο ἰδίως τὸ πόνημα διὰ τὴν ἀκρίβειαν πολλῶν τυπογραφικῶν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐρευνῶν κατέστη δημῶδες ἐν τῇ Ῥωσίᾳ, ἐν ᾗ κατέχει συγχρόνως θέσιν ἑξοχὸν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης.

Ἀπὸ τοῦ 1839 ἔτους, ὁ Κύριος Νόρωφ ἀλληλοδιαδόχως ἐγένετο Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν Ἐπιτροπῆς, Σύμβουλος Ἰδιαιτέρος, Συγκλητικὸς, Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, καὶ τέλος, τῷ 1854, Ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· ἐν τοιαύτῃ δὲ ὑψηλῇ ἀρχῇ διατηρεῖ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀφέλειαν, ἥτις, κατὰ τὸν Σατωβριάνδον, ἐστὶν ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ὑπερτέρων ψυχῶν.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν Ῥωσσικὴν ἰδιαίτατοι φίλοι αὐτοῦ θαυμάζουσιν ἐκ τῶν ἀνεκδότων συγγραφῶν τοῦ τὴν Ῥωσσιᾷ ἐκ-

πονηθεῖσα μεταποίησιν τοῦ Ἀνακρέοντος. Ἡ γλυκυτάτη μελωδία ταύτης φαίνεται ρέουσα ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ὅθεν ἦν-τλησεν ὁ ποιητὴς τῆς Τέω.

Μετὰ συγκινήσεως ἐχάραξα τὴν σύντομον αὐτὴν βιογραφίαν. Λίσθημα βαθείας εὐγνωμοσύνης μὲ συνδέει διὰ παντὸς μετ' ἐκείνου, ὅστις ἐδέχθη με ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην του εἰς Παυλόσκην. Ἀνεμοφόρητον πτηνὸν, ἠποπλανηθὲν τῆς φωλεᾶς, ἐθέρμωνα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς γενναίας αὐτοῦ φιλίας τὰς ἐν μέσῳ ὑπερβορείων κλιμάτων κρυσταλλωθείσας μου πτέρυγας.

Τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ ὄνομα διαμεινάτω εἰς τὴν βίβλον μου, ὡς πολύτιμος εἰκὼν φίλου εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὡς γλυκεῖα ἐνθύμησις εὐεργέτου εἰς τὴν καρδίαν!

(46) Μόνος, μετὰξὺ τῶν πολιτικῶν Ἑλλήνων, ὁ περιφανέστατος ἀνὴρ τοῦ Φαναρίου Δημήτριος Μουρούζης προσηγορεύθη Ἐθνάρχης ὑπὸ Σελῖμου τοῦ Γ'. Χάρις τῇ ἐπιδεξιότητι τοῦ προορατικοῦ αὐτοῦ νοός, ἐπετράπη παρὰ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰς τρεῖς νήτους τοῦ Ἀρχιπελάγους, Ἰδραν, Τιπάρηνον καὶ Ψαρὰ, ἡ ναυπήγησις πλοίων ἐχόντων μῆκος πεντήκοντα ἕως ἐξήκοντα ποδῶν· τὸ προνόμιον δὲ τοῦτο προητοίμασε τὸν θρίαμβον τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἐπὶ τῶν θαλασσίων δυνάμεων τῆς Τουρκίας. Ἡ ἐλευθέριος καὶ κραταιὰ χεὶρ αὐτοῦ ἡγείρεν ἔτι τὰς δυο ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουκορεστίῳ Ἀκαδημίας, ἐξ ὧν, τῷ 1821 ἔτει, ὡς ἐκ τοῦ ὀλεθρίου τοῖς Τρωαδίταις δουρείου ἐκείνου ἵππου, ἐξῆλθε φέρουσα πανοπλίαν ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτονομία. Ἀλλ' ὁ μέγας Ἕλληνα ἔκλεισε διὰ παντὸς τοῦς ὀφθαλμοὺς πρὶν ἰδῆν τὰ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐγκυμονηθέντα συμβάντα. Ὁ Μαχμούτης, ἐκ μανιώδους ὀργῆς τυφλωθεὶς, ἔσφαξεν αὐτὸν ἐν Σούμλα διὰ τὴν περιβόητον ἐκείνην συνθήκην, ἣν ὡς πληρεξούσιος τῆς Πύλης ὑπέγραψεν ἐπ' ὠφελείᾳ οὐχὶ μόνον τῆς Ῥωσσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Τουρκίας αὐτῆς διασωθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Βοναπαρτείου δοξομανίας.

Ἀθάνατος ζῇ ὁ Μουρούζης εἰς τὴν μνήμην τῶν Χριστιανῶν
τῆς Ἀνατολῆς· μετ' ἐγκαυχήσεως δέ τινος ἐθνικῆς οἱ Ἕλληνες
βλέπουσι τὸ λαμπρὸν ὄνομα τούτου ἀξίως ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ φερό-
μενον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἀλεξανδρου, ὅστις ἐξέχει οὐχὶ δι' ὄγκον
ὑπουργημάτων οὐδέποτε παρ' αὐτοῦ ἐπιζητηθέντων, ἀλλὰ διὰ
ὑψος πνεύματος καὶ φρονήματος ἀνακαλούντων τὰ σπάνια
προτερήματα τοῦ Μάρτυρος Φαναριώτου.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΩΔΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β'.

ΩΔΗ.

(ΕΝ ΜΟΣΧΑ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1836.)

Ὁ γὰρ τῆς Θεοτόκου ἡστραπτερ, ἐμυροβόλει,
Καὶ οἱ πύργοι τοῦ Κρεμλίνου ἔχαιρον ὑψόθεν ὅλοι.
Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσω ἐνφημεῖτο Αὐτοκράτωρ,
Καὶ στεφόμενος ἐφάρη ἐνδακρυς ὁ φιλοπάτωρ.

Εἶχε κύκλῳ τοὺς τρεῖς Δοῦκας, μεθ' ὧν ἄγρυπρος φυλάττει
Πρὸς τὰς τέσσαράς τῶν ἄκρας τὰ χιλιετῆ του Κράτη,
Καὶ ἀπ' ἄρκτου εἰς ἑώαν ἢ τῶν Ὀρθοδόξων πόλιν
Ἐν βαθείᾳ καταρύξει αὐτὸν ἠῦχετο καὶ ὕμνῃ.

Φῶς ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνον ἄστρον ἔλαμψεν ἐγγύς του,
Αὐτοκράτειρα τὸ βλέμμα ἔλκουσα τοῦ Τρισυφίστου,
Καὶ γορυπετῆς ἐδέχθη ἐν τῷ μέσῳ ἀρωμάτων
Εἰς τὸ μέτωπον τὴν δόξαν τῶν τριῶν διαδημάτων.

Ὡς εἰκὼν ἐφάρη τότε ὑπὸ σκέπην κεκρυμμένη,
Αἴγρης ἀποκαλυφθεῖσα καὶ εἰς φῶς ἐκτεθειμένη,

Κόρη, ἀδελφὴ, συμβία, μήτηρ Μοναρχῶν τεσσάρων
 Ἡ τοῦ Νικολάου χήρα, καὶ ὑψόγησε τὸν Κσάρον.

Ποῖα θεά! . . ὁ Μονάρχης ἡμισείας ὑψηλίου
 Κύπτει μετὰ θείου φόβου εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου,
 Πρὸς τὸν Πλάστην της ἢ πλάσις μετ' ἐκείνου γονατίζει,
 Καὶ ἡ γῆ Παμβασιλέα τὸν Θεὸν ἀναγρωρίζει . . .

Ποῖα δόξα! . . εἰς τεμέρη, ὅπου ἐν πομπῇ ἀγία
 Ἡ Ἑλληνικὴ τελεῖται τοῦ Φωτίου λειτουργία,
 Σύμπαρτες οἱ τῆς ἐχθρᾶς του Δύσεως ἀπεσταλμένοι
 Πρὸς τὰς ἱεράς του ρήτρας μένουσιν ἐκπεπληγμένοι . . .

*

Ἐκ τῆς ἀρετῆς ἀνγάζων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πορφύρας,
 Ἀρεπάρου τηρηθείσης ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὰς χεῖρας,
 Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ θεῖον δῶρον τῆς Εὐχαριστίας,
 Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξῆλθε τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας

Καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου μένει ἀπ' αἰώνων
 Θεοφύλακτος ἡ κόρις τῶν ἐνδόξων του προγόνων,
 Ἐβαιρεν ἐν μέσῳ κόσμου τ' ἀμφιθέατρα πληροῦντος
 Καὶ κραυγὰς ἐνθουσιώδεις μέχρ' ἰσχυρὰς νύφουντος

Ἐν ᾧ δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἔσειε χθὲς δόρυ,
 Τὸν συνώδευον οἱ Πρόεδροι σήμερον βαῖοφόροι,
 Αἶφνης ἤκουσαν τὰ πλήθη κεραυνοὺς ἐπὶ βροντῶσαν
 Οὐρανοῦ φωνὴν πρὸς πάντας «ἄνω βλέφατε!» βοῶσαν

Καὶ τὴν ὄρασιν τῶν πάντες ἀπὸ πᾶν ὑψοῦντες μέρος,
Θρόνον εἶδαν ἡρτημένον εἰς τὸ μέσον τοῦ αἰθέρος.

Ὁ καθήμενος ἐκράτει ἐπτὰ φλέγοντας ἀστέρας,
Ὑπερέχων εἰς τὸ φέγγος τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας.

Ἐπτὰ ἑκατον ἐμπρός του ἀδαμάντιναι λυχναί,
Βροῦνται, λάμπεις κύκλωθέν του ἐξεχέοντο μυρίαι,

Καὶ τὰ Σεραφίμ ἐκίρουν καὶ τὰ Χερουβίμ συγχρόνως
Ὅφθαλμοὺς ἀπειραριθμοὺς εἰς χρυσᾶ πτερὰ ταῶνος.

Δωδεκάδες ἐκεῖ δύο περιῦσταρτο Ἄγιων
Καὶ μετὰ λευκῶν χιτῶνων καὶ μετὰ λευκῶν γυνείων,
Οἱ δὲ Ἄγιοι τῶν Ῥώσων Σέργιος καὶ Βλαδιμίρος
Ἐπεμπον πρὸς τὸν Μονάρχην εὐλογίας τοῦ Σωτῆρος . . .

*

Ἦχησεν ἐξαίφνης σάλπιγξ, καὶ εἷς Ἀραξ ῥωμαλέος

Ὡφθη σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα κολοσσαῖος·

Εἰς τὴν μίαν του παλάμην σπάθην ἔσφιγγε μεγάλην,

Πορτοκράτειρα δὲ λόγχην Ποσειδῶνος εἰς τὴν ἄλλην,

Κ' ἐκραξεν· « Ἀπόγονέ μου ! ἀρωγὴ τοῦ Ὑπερτάτου

« Νικητῆς εἰς τὴν Πουλτάβαν τοῦ Καρόλου Δωδεκάτου,

« Ἐδωκα τὴν πολυραῦτιν Βαλτικὴν εἰς τὴν Ῥωσίαν·

« Ὡς εἰς χώραν διψαλέαν πηγὴν ὕδατος πλουσίαν.

« Κατὰ τὴν Κροιστάδην ὅλον

« Ἐρῶσε τὸν εἰς θαλάσας δύο ἐσπαρμένον στόλον. »

Ἦχησε δευτέρα σάλπιγξ, καὶ γυνή τις τὸν ἄερα
 Διατρέξασα κατέβη τοῦ φωτὸς φωτεινότερα·
 Σταυρὸν εἶχε νικηφόρον εἰς τὸ τιμαλφές της στέμμα,
 Ἡμισέληνον ἐπάτει βεβαυμένην εἰς τὸ αἶμα,
 Κ' ἔκραξε· «Δισέγγονέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Πολωρίαν,
 «Τὴν πολύσταχυν Κουρλάνδαρ, τὴν καλὴν Αἰθουαρίαν·
 «Ἐδωκά σοι τοῦ Μεγάλου Βλαδιμίρου τὴν Ταυρίδα,
 «Πύλην τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Πίσσεως κοιτίδα.

«Τὰς πλευρὰς ἀφρὺς τοῦ Αἵμου,
 «Τὴν Ἑλληνικὴν Ἀσίαν λάβε στάδιον πολέμου.»

Ἦχησε καὶ τρίτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον λευκοχαίτην
 Εἶδα Καίσαρα ὠραῖον, τῆς Εὐρώπης ὁροθέτην,
 Ὅστις ἐξελθὼν εἰς νίκην νικητῆς ἐπανεστράφη
 Καὶ Σωτὴρ τῶν Ἡγεμόνων εἰς ἀψίδα ἐπεγράφη·
 Κ' ἔκραξεν· «Ὁμόρυνέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Γεωργίαν,
 «Τὴν χρυσόψαμον Φινλάνδαρ, τὴν καλλιχολπον Βοθρίαν,
 «Τὸν σκηνώσαντα δὲ πέραν Ἀλπεων καὶ Πυρηνάλων
 «Σέσωστρον, τὸν ζευγηλάτην ἑρρίψα τῶν Βασιλέων.

«Ἀλλὰ σὺ τοὺς ὁμοπίστους
 «Λαοὺς μόνον εὐεργέτει, καὶ παραίτει ἀχαρίστους.»

Ἦχησε τετάρτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον πυρρὸν εἶδα
 Γίγαντα, τὴν πάγχρυσόν του ἐπεκτείναντα αἰγίδα
 Κατ' ἀνατολὰς ἐν πρώτοις καὶ κατὰ δυσμὰς κατόπιν,
 Καὶ στηρίξα ντα τὴν Πίστιν εἰς Ἀσίαν, εἰς Εὐρώπην·

Κ' ἔκραξεν· «Υἱέ μου, χαῖρε! σ' ἔδωκα τὴν Ἀρμενίαν,
«Τὸν παράδεισον τοῦ κόσμου, τοῦ Ἀδάμ τὴν κατοικίαν.

«Βάσεις Αὐτοκρατορίας μιᾶς ἔσεισα εἰς Ἑβρον,
«Καὶ εἰς Ἰστρον ἄλλην ἦρα ὅτε κατὰ γῆς τὴν εὖρον.

«Ἀλλὰ θῦμα τῆς ἀπάτης

«Ἐγενόμην φρικτὸν ὄπλον τὴν εἰρήνην σὺ προτάττεις.»

Ἄγγελος προσῆλθε τότε κλειῖδας φέρων τῆς ἀθύσσου
Ὅπου ἔδесе τὸν γαῦρον Δράκοντα τῆς μαύρης ρήσου,
Τὸν αὐθάδη Ἄγγλον, ὅστις διατρέχων τὰς θαλάσσας
Διὰ μόνης τῆς προῆς του ἔκαιε τὰς ὄχθας πάσας·

Κ' ἔκραξε· «Γερραῖε Καῖσαρ, σκοποὺς κρύπτων πελωρίους,

«Τὴν παιδείαν καὶ τὰς τέχνας ἐγκαθίστα ἐγχαώρους

«Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἔκτεινε εἰς τὴν Ῥωσίαν.

«Ἐσπείρεν ἀρκοῦσαν λάμψιν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν

«Τῶν τεσσάρων σου προγόνων ἡ ρομφαία στρεφόμενη

«Πρὸς τὸν ἥλιον τῆς δόξης καὶ φῶς τόσον δεχομένη,

«Ἀρωθεν τῶν Οὐραλῶν

«Ἄς ἐπαιωρῇται φύλαξ καὶ προστάτις τῶν ὀρίων.»

Εἶπε, καὶ πυρὸς σταγόνας ἔρρανεν εἰς τὸ Κρεμλίνον
Πτέρυγας ἀπὸ τοῦ κτίσμα τοῦ Ἰβάρου ἀρατείνων·

Ὁ περίβολος τῶν Κσάρων αἵφνης ἐφωταγωγῆθη,

Καὶ ἡ παλαιὰ τῆς Μόσχας πυρὰ πάλιν παρεστήθη·

Τετρακόσια τῶν Γάλλων ἀλωθέντα τηλεβόλα

Τὸ νομα τοῦ Βοραπάστου ἐντυποῦν παρίστων ὄλα,

Κ' ἐπ' αὐτῶν ὠχρὸς ἐφάνη ὁ θυγὼν ἐπὶ ἀμάξης
 Καὶ ἀφείς εἰς Βεριζίλραν τὰς τῆς στρατιᾶς του τάξεις,
 Ὡς εἰς σκάφος ἐν ὃ Ἑέρξης διεσώθη τρόμου πλήρης
 Παραιτῶν εἰς Σαλαμίνα τὰς χιλίας του τριήρεις·

Εἰς τὸ μέγιστον δὲ δρᾶμα,
 Ἐκυρίευσε τοὺς Πρόσθεις ἔκπληξας καὶ φρίκη ἄμα...

*

Ἥλιε, εἰς τὴν εὐρείαν
 Ταύτην Αὐτοκρατορίαν
 Ἀνατέλλωντε καὶ δύων!
 Χύσε λάμπεις στιλπρότερας
 Εἰς ἑκάτερον τὸ πέρας
 Καὶ τῶν δύο σου σταδίων,
 Καὶ τὴν κατὰ θέαν κλήσιν
 Ἀγγελε τοῦ Κόσμου χρίσιν
 Πρὸς ὑμνοῦντας λαοὺς τόσους
 Τὸν Μοράρχην καθ' ἑκάστην,
 Ὡς τὰ πετεινὰ τὸν Πλάστην,
 Εἰς φωνὰς μυριογλώσσους·

Ἰστρο, Τύρα, Βορυσθένη,
 Οἵτινες ἀπηυδημένοι
 Ἐκ τοῦ δρόμου διαβᾶται
 Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Εὐξείνου
 Πίπτετε! . . τοῦ Κωρσαρτίου
 Τὴν Καθέδραν χαιρετᾶτε,

Καὶ πρὸς τόσους Ὁρθοδόξους
 Πιρρῶτας χολὴν μετ' ὄξους
 Ἀναγγέλλετε τὴν στέψιν
 Τοῦ Συμμάχου τῶν Ἑλλήνων,
 Ὅστις γρηγορεῖ ἐκτείνων
 Εἰς τὰς τύχας τῶν τὴν σκέψιν.

 Δύο κεφαλὰς προτείνων
 Ὁ ξανθὸς εἰς τὸ Κρεμλῖνον
 Ἀετὸς τοῦ Ῥωμανώφου,
 Μίαν πρὸς τὴν Σέραν στρέφει,
 Ἄλλην πρὸς τὰ μαῦρα νέφη
 Τῆς ὥραιας Ἑπταλόφου.
 Ἐλυσεν ἐντὸς τῆς Σέρας
 Πτέρυγας κεχρυσωμένας
 Δις μεθ' ὅλης τῆς Εὐρώπης,
 Ἀπαξ δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν
 Ἐπλησίασε Σογίαν
 Κρώζων ἀπὸ τῆς Ῥοδόπης.

 Ὡς ποτὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν
 Τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρίαν
 Ὁ Ἀλέξανδρος ὀτρύνων,
 Καί τοι Μακεδῶν μονάρχης,
 Εἰς τὴν Κόρινθον στρατάρχης
 Ἠγορεύθη τῶν Ἑλλήνων,

Οὕτω μετὰ ὕμνων τόσων
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων
 Εἰς τὴν πόλιν τῶν Καισάρων
 Στρατηλάτης τῆς ἀγίας
 Ἐξελέχθη ἐκστρατείας
 Κατὰ Τούρκων τῶν βαρβάρων.

 Σπάθη τοῦ Παρελληνίου
 Πάλιν κόπτει τοῦ Γορδίου
 Τὸν δεσμὸν βασταζομένη
 Εἰς παλάμην Ἀλεξάνδρου,
 Ὅστις μετὰ πολυάνδρου
 Στρατοῦ Ῥώσου καταβαλεῖ.
 Πολεμῶν ὡς ὁ ἀρχαῖος
 Τοὺς βαρβάρους καὶ ὁ νέος,
 Φθάνει καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν
 Πρὸς ἐκδίχσιν πατρώων
 Ἀποσπᾷ τὸν χρυσορρόον
 Γάγγην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

ΤΕΛΟΣ.

